

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

From the library of
PHILIP WHALEY HARSH
1905-1960
Professor of Classics at Stanford
1937-1960

Fredrick D. Allen.

ProHersh

ARISTONICI

ARISTONICI

ΠΕΡΙ

ΣΗΜΕΙΩΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

RELIQUIAE EMENDATIORES.

EDIT

OTTO CARNUTH.

Ne fumum ex fulgore, sed ex fumo
dare lucem cogita.

LIPSIAE

APUD S. HIRZELIUM

MDCCLXIX.

888.9
A715oc

LUDOVICO FRIEDLAENDER

VENERABUNDUS

EDITOR.

Postquam Friedlaenderi praeclara industria et cura Aristonici *περὶ σημείων Ἰλιάδος* librum, cuius firma fundamenta ac solida Lehrsius iecit, ex scholiis cod. Venet. A. subtiliter copioseque compositum accepimus, eiusdem doctissimi grammatici Alexandrini librum *περὶ σημείων Ὀδυσσεύς* restituere conatus sum ex reliquiis, quae in Odysseae scholiis, apud Eustathium Apollodorumque quocunque pedem posueris obviae sunt, etiamsi nonnulli viri docti Aristonici adnotationes omnes intercidisae contendunt, quia ex scholiis, quae ad nos pervenerunt, eius nomen evanuerit, neque *ὅτι* particula, ab qua Aristonici scholia pleraque in Iliadem incipiunt, praeterquam paucis quibusdam in locis sit relicta. Omitto ea, quibus confirmatur res, quam sibi singulis cuique paginis experiri licet, siquidem longior disputatio ab hoc opere aliena est, ut qua ratione in fragmentis discernendis usus sim demonstrarem. Quae fragmenta Aristonici verba ipsa servaverunt, — non pauca sunt, si hoc satis videris, scholiastam cod. H. Aristonicearum notarum modo summam quasi medullam excerpisse, signis criticis quae facile restitui possunt omissis — asterisco (*), quae eius adnotationes, sed interpolatas aut verbis submutatis expressas continent, cruce (†), quae citra librorum fidem vel ex aliorum vel ex meis coniecturis immutavi uncis signavi: quae quadratis [] inclusa sunt non leguntur in codicibus, quae rotundis () circumdata sunt in codicibus leguntur, sed delenda videntur. Praeterea

ex scholiis ad Iliadem Aristonici adnotationes, in quibus Odysseae loci citantur, in hanc reliquiarum *περὶ σημειῶν Ὀδυσσεύς* collectionem transtuli. Num autem fructus, quos ego ex opera mea impensa perceptos nunc sum prolaturus, sensu virorum harum rerum peritorum gustentur, num, qui solo veritatis studio ductus sim, grammatici sententias ad veram et genuinam formam hic illic propius adduxerim, non est mei iudicii constituere.

A.

2. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πολλέθρον ἔπερσεν.

Ex F. Ar.¹⁾ ad *Φ.* 550. *B.* 278. *O.* 56 et scholio ad nostrum locum in *E.* apparet, diplam fuisse πρὸς τοὺς χωρίζοντας, qui Ulixem solum in *Odyssea* πολλέθορον dici, in *Iliade* etiam alios opposuerunt. Lehrsius ad F. Ar. *Φ.* 550 quid ab Aristarcho iis responsum sit coniecit. Ulixem sic nominari κατ' ἐξοχήν, quod Troiam ipsam everterit, semel etiam in Achille, qui duodecim urbes in agro Troiano sitas (*I.* 328) deleverit, hoc epitheto Homerum uti. Praeterea Epimerism. *Cram. an. Ox.* 1, 161 demonstratur, Aristarchum diplam apposuisse propter vocabuli ἐπεὶ significationem non tantum quod, sed etiam postquam. cf. *L. Ar.*²⁾ 151. *Eust.* 1382, 28. *Sengebusch*³⁾ 6.

3. πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω.

†) Ζηνόδοτος νόμον ἔγνω φησίν. ἄμεινον δὲ τὸ νόον... δι' ὧν Ὀδυσσεὺς αὐτὸς εἰσάγεται λέγων (*ζ* 121) „ἡὲ φιλόξεινοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ Θεουδής.“ MT.

Post νόον lacunam indicavit Friedlaenderus in recensione *Dindorfii* schol. Graec. (*Fleckeisenii Annal.* tom. 77 p. 3) et sic

1) F. Ar. = L. Friedlaender, *Aristonici περὶ σημείων Τηλέδοξ* reliquiae emendatiores. *Göttingae* 1853.

2) L. Ar. = K. Lehrs, *de Aristarchi studiis Homericis*, *Lipsiae* 1865.

3) *Aristonicea*, Programm des Berlinischen Gymnasiums zum grauen Kloster 1855.

explevit: καὶ διασαφίζεται τὸ ἐνταῦθα κεφαλαιωδῶς λεγόμενον. Homerus non novit vocabulum νόμος, quod primum legitur in hymno ad Apollinem Delium v. 20. Itaque ad ρ 487, ubi εὐνομίην legitur, ab εὐ νέμεσθαι derivatum esse Aristarchus docuit, cf. schol. ibid., certe ut Zenodoti lectionem refutaret, „prae egregio νόον malam illam et falsam etiamsi decies νόμος apud Homerum legeretur.“ L. Ar. 348. Ad illum locum ab Aristonico citatum ζ 121 addi possunt etiam ν 202. ϑ 576. Ceterum et Prellerus (ad α 3 p. 10) et Sengebuschius (l. c. p. 7) erraverunt in cod. Hamburgenſi T. pro νόμον Zenodoti νόον legentes, haud dubie quod Ven. M. non inspexerunt. Prellerus Ζηνόδοτος νόον ἔγνω φησὶ ἄμεινον legit, sequentia non potuit extricare, Sengebuschius νόον ἔγνω Zenodotum scripsisse coniecit et sic Aristonici scholion liberius supplevit. Nauckius Zenodoti lectionem νομόν fuisse contendit.

7. αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

Citatur hic versus ab Aristonico ad K. 205, unde verisimile est, etiam hic notasse eum: ὅτι κατὰ τὸ πλήρες τὰ τοιαῦτα ἐκφέρει ἐφ' αὐτοῦ, ἐμὸν αὐτοῦ, αὐτῶν σφετέρῃσιν. cf. β. 45. δ. 118. Vides etiam Aristarchum legisse αὐτῶν pro αὐτοί, quod J. La Roche in ed. Odysseae Lips. 1867 in textum recepit. Aristarchi lectionem Eustathius habet 1383, 34. Apollonius agnoscit de pron. p. 79. 131, de constr. p. 62. cf. Lehrs, quaestiones epicae p. 114 seq. Alteram lectionem αὐτοὶ γὰρ σφετέρῃσιν Sengebuschius retulit ad Zenodotum, qui in pronominibus explicandis et diiudicandis longissime aberraverit ab Aristarcho. Versus 7 praeterea legitur A. 409, quem Aristarchus ibi expunxit cum duobus praecedentibus, unde sequitur, ut nostro loco fuerit asteriscus, cuius vestigium et A. 409 et hic evanuit. Omisit La Roche asteriscum notare in adnotatione sua critica.

11. ἔνθα cf. ad α 18.

16. ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἧλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων
καὶ μετὰ οἴσι φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον.

†) *ὑπερβατόν* H. recte adnotavit, sed quae sequuntur corrupta videntur esse et detorta. Apparet ex Ar. ad II. 46. Aristarchum „οὐδ’ ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι“ διὰ μέσον, quod nos dicimus in parenthesi, legisse. cf. ad B. 745.

18. ἐνθα.

†) τότε HV. χρονικὸν ἐπὶ ῥῆμα καὶ ἐν τόπῳ V.

Hoc ex Aristarchea explicatione fluxisse cum Sengebuschio puto, cf. documenta eius l. c. p. 12 et 14.

21. ἀντιθέω Ὀδυσῆι.

Fuit diplex ὅτι ἀντίθεος οὐχ ὁ τοῖς θεοῖς ἐναντιούμενος, ἀλλ’ ὁ ἀντὶ θεοῦ ὦν, ὁ ἰσόθεος. cf. Apoll. l. h. 31, 13. L. Ar. 114.

22. ἀλλ’ ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ’ ἐόντας,
Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίεται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἱ μὲν δυσομένον Ὑπερίονος, οἱ δ’ ἀνιόντος.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἡ μετὰ [ἀντὶ τοῦ πρὸς] πρὸς τοὺς Αἰθίοπας H.

cf. E. 264. Lehrs, qu. ep. 88. F. Ar. p. 27. Didym. ad A. 423, ubi item Aristarchus μετ’ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας explicavit ἐπ’ ἀμύμονας, ὅ ἐστι πρὸς ἀμώμους.

Collatis Aristonici scholiis ad Z. 154. H. 138. M. 96. Eust. 1385, 31 coniici certe poterit notam fuisse πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος· καὶ ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς ταῖς ἐπανάληψεσι κέχρηται, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα ἅπαξ ἐνταῦθα μόνον. Ad Z. 154 est in Aristonico: ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα ἅπαξ κατ’ ἀρχὰς „Αἰθίοπες τοὶ διχθὰ.“ Num sic Ar. legit Αἰθίοπες? — aliis locis, ubi ἐπανάληψις notatur, semper eadem forma eodem casu repetitur cf. ad Z. 154. H. 138. M. 96. Y. 372. Ψ. 642. Quid de bipartitis Aethiopibus Aristarchus iudicaverit, non duas esse Aethiopias, spatio interposito discretas, sed divisam unam in partes duas continuas, fuse Strabo I, 1 p. 30 sq. ex Apollodoro nobis servavit. cf. L. Ar. 249. Sengebusch. p. 18. Eust. 1386, 14.

28. cf. not. 1.

29. cf. not. 2.

33.

οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ

σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μέτρον ἄλλγε' ἔχουσιν.

†) σημειοῦται Ἀρίσταρχος λέγων τὸν καὶ σύνδεσμον περι-
τεύειν. H. M. Q.

Aristonici verba habet V.: οἱ δὲ περισσὸν τὸν καὶ σύν-
δεσμον. cf. § 154. κ 471. λ 453. ρ 216. F. Ar. p. 34. Cete-
rum non est scholion ad v. 35, quo conjunctionem καὶ in „ὥς
καὶ νῦν Ἀἰγίσθος“ esse superfluum notatur. Quod Friedlaen-
derus et Sengebuschius, quorum ille Aristarchum, qui καὶ in
v. 35 superfluum esse iudicaverit, erravisse demonstrat (p. 34),
hic Aristarchum defendit (p. 25), in Q. legerunt, pertinet ad
v. 33: οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ cf. lemma apud Dindorfium.

36. Ἑρμείαν πέμψαντες.

Fuit διπλῇ περιεστιγμένη, quod Zenodotus et Aristopha-
nes πέμψαντε δυνικῶς scripserunt, interpretantes ἡμεῖς: ἐγὼ
καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ. v. Duentzerum de Zenodoti studiis Home-
ricis p. 68. Friedlaenderus Ar. p. 15 exempla collegit, ubi

not. 1. τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε.

ἐν τούτοις δὲ τοῖς θεοῖς V. fluxit fortasse ex Ar. cf. ad M. 211.
Ω. 306. F. Ar. p. 25.

not. 2. 29. μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.

ἢ τοῦ καλοῦ πρὸ τοῦ μοιχεῦσαι, ἢ τοῦ κατὰ γένος ἀγαθοῦ. HPV.

Prior scholii pars idem explicat, quod Apoll. l. h. 25, 12: ἀμύ-
μων ἀμώμητος. ὅταν δὲ εἴπῃ, „μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμο-
νος Αἰγίσθοιο“ οὗ τοῦ καθόλου ἀμωμήτου, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἔργου
τῆς μοιχείας· πρότερον γοῦν ἐπιφέρει „φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.“
(γ 266). Lacunam ante πρότερον indicavit Sengebuschius l. c. p. 21
(ante eum iam Villosionus in ed. Apollonii), comparavisse Apollonium
epitheton δῖα Κλυταιμνήστρη γ 266. Ex Didymo ad A. 423 scimus,
Aristarchum ἀμύμων interpretatum esse ἄμωμος, quod habet Apol-
lonius, cuius tota explicatio, quae Aristonicum redolet, fortasse ex hoc
manavit. (cf. L. Ar. p. 199: φαινήν οὐ τὴν τότε λαμπρὰν, ἀλλὰ τὴν
φύσει λαμπρὰν, ad ζ 26. 58. 74. Φ 218. Fr. ad Γ 352).

Zenodotus quamquam de pluribus sermo est duales aut posuit aut retinuit. Saepissime ab Aristarcho vituperatur, *ὅτι συγχέεται τὸ δυϊκόν*. cf. schol. in HMQ.

39. μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
ἐκ γὰρ Ὁρέσταιο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαι

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ διηγηματικοῦ μετῆλθεν ἐπὶ τὸ μιμητικόν, διὸ καὶ ἐπιφέρει „ὥς ἔφαθ' Ἑρμείας“ (42). τὸ δὲ Ἀτρεΐδαι οὐ κατὰ τοῦ Ὁρέστου, ἀλλὰ κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος τέτακται. H.

cf. F. Ar. p. 16, Eust. 1388, 23.

45. ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων.

Huic versui fuit appictus asteriscus, cf. ad Θ 31. Legitur idem versus ω 473. La Roche asteriscum non notavit.

56. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλλοῖσι λόγοισιν

Fuit diplo ὅτι ἄπαξ ἐνταῦθα ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα τὸ λόγους καὶ ἄπαξ ἐν τῇ Ἰλιάδι. (O. 393 ubi v. Ar.)

65. πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην.

Fuit diplo ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Ζεὺς θεῖον τὸν Ὀδυσσεά εἴρηκεν. cf. ad O. 15, ubi est dipla etiam propter hunc locum.

66. ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' εἰρὰ θεοῖσιν.

Nota fuit ὅτι οὕτως εἶπε θεοῖσι καὶ οὐχ ἡμῖν, ὥς οὐκ ὦν καὶ αὐτὸς θεός· καὶ ἐν Ἰλιάδι (Y. 299) „δῶρα θεοῖσι δίδωσι.“ cf. Ar. ad Y. 299 ubi nostrum locum in eadem interpretatione citavit.

72. not. 3.

not. 3.

72. Φόρυκος θυγάτηρ, ἄλδος ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.

βασιλεύοντος. συνήθως γὰρ καὶ τοὺς ὑπάρχους βασιλεῖς ἔλεγον. PV.

Observatio est Aristarchi et facta propter Aristophanis lectionem, quae ad ν. 96 commemoratur. Aristophanes, qui haesitasse videtur, quod Phoreys ἄλδος ἀτρυγέτοιο μέδων appellatus esset, distinxit post

110. κήρυκες δ' αἰτοῖσι καὶ ὀτρρηροὶ θεράποντες
οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον . .
οἱ δὲ . . νίζον.

Fuit diphe πρὸς τὴν τῶν πτώσεων ἑναλλαγὴν, nominativus
pro genetivo cf. Eust. 1398, 15. Ar. ad Γ. 211. K. 224. μ. 73.

115. ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν.

†) τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων S. ἀνειδωλοποιούμενος καὶ
φανταζόμενος, προσδοκῶν· ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων V.

Frustula ex Aristarchi observatione derivata cf. L. Ar. 87:
„significat et oculis videre et per translationem animo videre.“
Eust. 1398, 28.

124. δείπνου πασσάμενος.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι δείπνου] τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἀρίστου V.
cf. L. Ar. 127. β. 20. δ. 61. 429. π. 2. Eust. 1399, 19.

μὴ ξείνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ

134. δείπνῳ ἀδήσειεν ὑπερφιάλοισι μετελθών.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι τὸ ὑπερφιάλοισι νῦν μὲν ἐπὶ ψόγου, τοῖς]
ὑπερσπόνδοις E. [ἐν ἄλλοις δὲ ἐν τάξει ἐγκωμίου.]

cf. ad O. 94. ι. 106. φ. 289. L. Ar. 146. Apoll. l. h. 158, 30.

136. ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι τὸ λέβητος] τοῦ καθ' ἡμᾶς χερνίβου. V.
cf. ad Ω. 304. γ. 440. ο. 135. Apoll. l. h. 107, 33.

141. cf. not. 4.

149. ὀνείατα.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι] τὸ ὀνείατα δηλοῖ τὰ ὄνθαι ἐμποιοῦντα,
[οὐ πάντως ὡς οἱ γλωσσογράφοι] τὰ ἐδέσματα EPV.

cf. ad Ω. 367. De glossographis v. L. Ar. p. 36 seq.

152. μολπή τ' ὀρχηστὺς τε.

not. 4. 141. Ex Eust. 1402, 21: σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ „δαι-
τρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας“ διαγράφεσθαι ἱστορεῖ
Ἀθήναιος (V 20. p. 193) ἐπειδὴ ἀπαρκεῖν δοκεῖ τὸ πρὸ αὐτοῦ δίστιχον.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι ἡ μόλπῃ] ἡ μετ' ᾧδῆς παιδιὰ. V.

cf. L. Ar. 140. F. Ar. ad A. 474. δ. 19. ζ. 101. Eust. 1403, 56.

157. ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.

Sic legit Zenodotus cf. ad δ. 70. Aristarchus, qui articulis Homerum plerumque non uti observaverat, sine articulo: πευθοίατο ἄλλοι. Fuit igitur diplex periestigmene. (ρ. 592.)

171. ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο· πῶς δέ σε ναῦται
ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν δίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

†) οἰκειότερον ταῦτα ὑπὸ Εὐμαίου ἂν λέγοντο. διὸ ἐν
τισιν οὐκ ἐφέροντο. HM.

Obelos cum asteriscis appictos fuisse ab Aristarcho apparet
ex schol. ad ξ. 188 et π. 57, ubi ὁρθῶς κεῖνται.

172. εὐχετόωντο.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ εὐχετόωντο ἀντὶ τοῦ] ἐκαυχῶντο. V.

Notavit Ar. εὐχεσθαι verbum et gloriari et vulgari significatione K. 461. Φ. 183. 501. cf. L. Ar. 147. Eust. 1407, 56.

182. νῦν δ' ὥδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἥ δ' ἐτάροισιν.

†) ἦτοι οὕτως ὥς ὁρθῶς, ὥς ἰδιώτης, οὐχ ὥς ἐπέβαλε βασιλεῖ. MQ. τὸ δὲ ὥδε οὐδέποτε παρὰ τῷ ποιητῇ τοπικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως. EMQV.

cf. L. Ar. 71. γ 125. β 111. ε 341. ζ 218. ρ 447. Eust. 1408, 42.

185. νηὺς δέ μοι ἥ δ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος
ἐν λιμένι Πειθρῶ, ὑπὸ Νηίῳ ὑλήεντι.

προηθετοῦντο ὑπὸ Ἀριστοφάνους· κατ' ἓνα δὲ τῶν ἀντιγράφων οὐδ' ἐφέροντο. HMQR.

Scholion Didymi est, neque dubito, quin Aristarchus quoque hos versus expunxerit, qui Aristophanem in versibus eiiciendis saepissime secutus est; Aristonicus adnotavit semel et vices, cf. locos collatos apud Friedlaenderum in indice auctorum, et amat verbum προαθετεῖν. cf. Ψ 824. Ω. 6. 614. β. 322. Versus 185—186 non exstitisse in Zenodoti exemplari coniecit

Nauckius l.c.p.27. Cf. Nitzschium, Anmerkungen zur Odyssee p. 37. Ex schol. ad v. 186 sequitur, ut Aristarchus adnotaverit: *Νήϊον παρακείσθαι τῷ Πείθρῳ, ἀφ' οὗ ἐξήπτον τὰ πρυμνήσια.*

193. *ἄλωῃς οἶνοπέδοιο.*

†) *ἄλωῃν καὶ τὴν πολύδενδρον γῆν φησιν, „ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλωή.“ (η 122) καὶ τὴν ἀμπελόφυτον „σταφυλῆσι μέγα βρέθουσαν ἄλωῃν“ (Σ 561) ὁμοίως καὶ τὴν σιτοφόρον γῆν. Q. Notatum fuit vocabulum ἄλωῃν significare hoc loco hortum vinearium, nam adiecit οἶνοπέδοιο cf. Ar. ad Φ 36.*

209. *ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθα.*

†) *τὸ „τοῖον ἐμισγόμεθα“ ἀντὶ τοῦ τοίως ὡς νῦν. HMQ. Frustula videntur esse adnotationis neutrum τοῖον pro adverbio positum esse. cf. F. Ar. p. 29 et ad β 45. 257. γ 496. δ 112. ζ 163. θ 38. κ 409. 573. μ 379. ξ 174. π 255. ψ 225.*

232. *μέλλεν μὲν ποτε οἶκος . . ἔμμεναι.*

†) *αὕτη ἡ λέξις οὐδέποτε κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ χρονικῶς, ἀλλ' ἐκάστοτε ἀντὶ τοῦ ἐψέκει EHQV. cf. θ 378. ζ 165. σ 138. L. Ar. 121.*

246. *Σάμη.*

†) *τὴν Σάμον Σάμην εἶπε. BV.*

Certe ex Ar. fluxit, qui contra Zenodotum ubique Σάμην legentem observavit, *ὅτι κατὰ τὸ ἀρσενικὸν ἐνίοτε ἐκφέρεται τὰ εἰς ἡ λήγοντα.* Hic notata erat feminina forma in ἡ. cf. ad B 634. Φ 232. II 203. L. Ar. 233. δ 671. 845. ι 24. ο 29. ἔσπερος et ἐσπέρα α 422. δ 786. κοῖτος et κοίτη γ 334. η 137.

251. *τάχα δὴ με διαρῥαίσουσι καὶ αὐτόν.*

†) *αὕτη ἡ λέξις οὐ τίθεται παρὰ τῷ ποιητῇ διστακτικῶς ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀλλ' ἐκάστοτε ἀντὶ τοῦ ταχέως. VT. cf. L. Ar. 92. β 89.*

259. *ἐξ Εφύρης.*

B et E conservaverunt Aristarchi observationem, duplicem Ephryam esse apud Homerum, unam Thesprotiae, alteram Co-

rinthum cf. L. Ar. 231. Sed non consentiunt, utram poeta nostro loco nominaverit. Recentiores interpretantur Thesprothiae urbem cf. Nitzschium l. c. p. 46.

261. φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
λοὺς χρίεσθαι.

*) [ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηνόδοτος [γράφει] ὅφρα
δαεῖη. ἐλέγχεται δὲ ἐκ τοῦ ἐπομένου (264). „ἀλλὰ πατήρ οἱ
δῶκεν“. οὐ γὰρ ἔπεται τὸ διδάσκειν τῷ δοῦναι, ἀλλ' ἡ χρῆσις
τῇ δόσει παρέπεται. HMT.

273. μάρτυροι.

Fuit diple periestigmene contra Zenodotum, qui legit μάρ-
τυρες cf. ad B 302. Ξ 274. ξ 394. π 423.

276. ἔεδνα.

Aristarchi interpretationem vocabuli habent cod. EQV quo-
rum V. Aristonici verba paene integra conservavit: δῶρα τὰ
διδόμενα ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ. cf. ad II 178.
Apoll. l. h. 62, 16. β 53.

277. ἄψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο,
οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα.

†) συνεκδοχικῶς. E. Fuit dipla Aristarchi πρὸς τὸ σχῆμα,
ὅτι πρὸς τὸ νοητόν. cf. F. Ar. p. 16. β 195, ubi scholion di-
sertius est.

282. ἡ ὅσαν ἀκούσης.

*) [ἡ διπλὴ ὅτι] ὅσαν τὴν ἐκ θεῶν κληδόνα V. Non vo-
cem significat simpliciter ut apud alios poetas. L. Ar. 87. cf.
β 216. ω 413.

284. πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ καὶ εὔρεο Νέστορα δῖον
κεῖθεν δὲ Σπάρτην δε.

Appicta fuit diple periestigmene propter Zenodoti lectionem
Κρήτην pro Σπάρτην cf. ad α 93. γ 313.

291. σῆμά τε οἱ χεῦται καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖται.

In H. varia lectio χεῦται (sic cum Dindorfio legendum) et

κτερεῖξαι commemoratur et additur, καὶ ἄλλως τὸ ἀπαρέμφα-
τον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ. Hanc lectionem fuisse putem
Aristarchi, qui infinitivum pro imperativo quasi Homericī ser-
monis proprium praeoptavit, cf. F. Ar. p. 14 et ad β 305. δ 416.
419. ε 30. 341. 349. ζ 258. 261. 298. η 222. μ 47. ξ 396.
ο 277. σ 106.

ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,

300. Αἴγισθον δολόμητιν, οἳ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] οὐκ ἄδεν ὁ ποιητὴς τὸν Κλυταίμνηστρας
ὑπὸ τοῦ παιδὸς μόρον EHMS. cf. L. Ar. 182 (ubi corr. pro
γ 303. 309—10) γ 309/10. λ. 409.

301. καὶ σὺ, φίλος, — μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε
μέγαν τε —

ἄλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

Versibus 301 et 302 asteriscos appictos fuisse certum est
ex schol. ad γ 199/200, ubi damnati sunt.

320. ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο.

Scholia ad hunc versum et Aristarchi et Herodiani et —
ut Lehrsius p. 3 Ar. iure coniecit — Aristonici interpretationes
vocabuli ἀνοπαῖα habent inter se discrepantes: ὁ μὲν Ἀρίσταρ-
χος ἀνόπαια προπαροξυτόνως ἀναγινώσκει, ὄνομα ὄρνιθος λέ-
γων, ὥς „φήνη εἰδομένη“ (γ 372). ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀνοπαῖα
ἀντὶ τοῦ ἀοράτως, ἵν' ἡ οὐδέτερον πληθυντικόν, ὥς τὸ „πυκνὰ
μάλα στενάχων“ (Σ 318). διὸ καὶ προπερισπαστέον φησίν.
οἱ δὲ ἀνὰ ὀπήν, ἣ καὶ καπνοδόχος καλεῖται. EHQR.

Aristonici tertia explanatio fuit, ut apparet ex Orion. p. 119:
ὀπή τόπος τετραήμερος, ἀπ' οὗ τις δύναται ὀπήσασθαι καὶ
περιβλέψασθαι. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τοῖς σημείοις τοῦ ποιη-
τοῦ. cf. Apoll. 36, 30. Eust. 1419, 22. Herodianus saepius ab
Aristarcho dissentit, cf. A 136. Γ 128. 198 (ubi Aristonicum
quoque in accentu ponendo Aristarchum non secutum esse com-
memoratur) E 656 et aliis locis. Item Didymus B 258. 415.
435. Γ. 392. H 32. 449 etc. At dubito, num ex Aristonici libro
de Aristarchi signis, in quo „quasi exuens personam suam“

magistri modo causas, argumenta, observationes conguessit, illam interpretationem Orion hauserit. Mihi videtur ille Aristoniceorum librorum inscriptiones commutasse et excerpisse hoc ex commentariis homericeis, in quibus Aristonicus ab Aristarcho dissentit. *Αριστονίκου εἰς Ὀδύσσειαν* (sic legendum cum Beccardo) *ὑπομνήματα* diserte commemorantur Etym. Gud. p. 334, 12.

335. ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.

Fuit dipse ὅτι τὸ „ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη“ οὐ μία ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἀλλ' ἐκατέρωθεν μία. cf. Ar. ad A 699, ubi sic explanavit hunc locum.

337. Φήμει, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια ἦδης.

†) ἔθρος Ὀμηρικὸν ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι MS. cf. ad δ 722. x 174. 501.

†) οἶδας: τῷ οἶδας οὐκ ἐχρήσατο ὁ ποιητής. Ζηνόδοτος γράφει ἦδεις, Ἀριστάρχος δὲ οὐ δυσχεραίνει τῇ γραφῇ. ἐν οὐδετέρῃ γὰρ τῶν ποιήσεων (corr. Dindorfius pro cod. ἐν οὐδενὶ γὰρ) ἐχρήσατο τῷ οἶδας. διὸ καὶ σημειωτέον τὸν στίχον. HM. L. Ar. 360.

De posteriore οἶδας formae usu cf. Lobeckium ad Phryn. p. 236. Ex Ar. ad A 85 apparet, Aristarchum formam οἶσθα solam agnovisse contra Zenodotum, qui οἶσθας legit. (Eust. ad o 20. 1773, 27). Sed etiam ἦδεις, si Zenodoti scripturam Aristarchus non improbavit, corrigendum est in ἦδης, nam hanc unam imperfecti formam admisit. cf. Kayserum in Philol. XVII, p. 714. Restituit Aristonici scholion La Roche: σημειωτέον τὸν στίχον. ἐν οὐδενὶ γὰρ τῶν ποιήσεων (Dindorfii correcturam neglexit) ἐχρήσατο τῷ οἶδας. Ζηνόδοτος . . . γραφῇ.

344. καὶ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

†) Ἑλλάδα τὴν Θεσσαλίαν φησί EM. cf. L. Ar. 227. I 395. δ 726.

Frustula sunt notae Aristarchi, qui versum pro spurio habuit, quod Ἑλλάς non Thessaliam, sed totam Graeciam signi-

ficare hoc loco videtur. Hanc ob causam δ 726 expunctum est, haud dubie etiam δ 816, ubi idem legitur.

356. ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε
ἰστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποιχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεςσι μελήσει
παῖσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ
οἴκῳ.

*) ἀθετοῦνται ἐνταῦθα· ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑκτορος [πρὸς Ἄνδρο-
μάχην] καλῶς ἐν τῇ ζ (490) τῆς Ἰλιάδος [καὶ ἐν τῇ] τοξείᾳ τῶν
μνηστήρων (φ 350) ins. ex QR] HM. cf. ad Z 490. φ 350.

396. τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν.

Fuit dipole, quod coniunctivus pro optativo positus est cf. ad
Φ 126: τὸ γὰρ „ὅς κε φάγησι“ ὅς φάγοι ἂν· καὶ ἐν Ὀδυσσεῒ
„τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν.“ cf. F. Ar. p. 9. δ 692. ξ 37. ρ 385.

404. Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ναιεταώσης] ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθη-
τικοῦ, ὠκισμένης οὔσης. B.

cf. F. Ar. p. 2/3. B 626. Z 370. β 102. δ' 47. 322. η 33. σ 8.

413. πατρὸς ἐμοῖο.

†) ἀγνοοῦντές τινες „ἐμείο“ γράφουσιν. ὁμοίως ἐν Ἰλιάδι
„μνηῖσαι πατρὸς σεῖο“ (ω 486) δέον κτητικῶς. HMS. Intelli-
gendus est Zenodotus cf. ad Ω 486. Ξ 118. ζ 256. Fuit igitur
Aristarchi dipole periestigmenē. Cur La Roche hanc lectionem
ad Zenodotum referre dubitaverit nescio.

422. μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] οὕτως εἶπε τὴν ἐσπέραν EQS.

cf. Ar. ad II 203, 206. Φ 232. Apoll. l. h. 77, 26. α 246.
et locos ibi collatos.

424. nota 5.

not. 5. 424. δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.

444. ὁ δὲ τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

†) ἐσήμανεν αὐτῷ S.

Fluxit ex Ar., qui observavit, verbum φράζειν nunquam esse dicere, sed indicare. cf. L. Ar. 84.

ἔνιοι „δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνον δῶρον ἔλοντο.“ μεταποιήθηται δὲ φασιν ὑπὸ Ἀριστοφάνους τὸν στίχον· ἐν δὲ τῇ Ἀργολικῇ προστίθεται. EHMQR.

cf. Nauckium p. 57: „videtur igitur Aristophanes flagitasse, ut proci, antequam somno se darent, domum abirent, nec defuerunt critici aut veteres aut recentes desiderio aequo et modesto.“ — Aristarchum hoc probasse apparet ex Ar. ad A 605. Ψ 58. β 397. Ad v. 433. cf. Ar. ad E 70.

B.

5. βῆ δ' ἔμεν . . .

αἴψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν.

†) ὁ δὲ ποτὲ μὲν παραπληρωματικός, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ γὰρ αἰτιολογικῶς λαμβάνεται. MS.

Fluxit ex Aristonico cf. F. Ar. p. 33 et 35. β 6. η 47. θ 363. λ 350. ξ 87. ο 81. σ 234. ρ 261. τ 46. υ 66. φ 1. 29.

7. κηρύσσειν ἀγορὴνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοῦς.

οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἡγείροντο μάλ' ὤκα.

†) οὐδὲν μὲν ἀντιπράττουσιν οἱ στίχοι πρὸς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, οἰκειότεροι δὲ μᾶλλον εἰσιν ἐν Ἰλιάδι (B 50—52) MQS.

Aristarchus his versibus obelos cum asteriscis appinxisse videtur, sed in Iliade B 50 asterisci desunt. cf. L. Ar. p. 342, IV de versibus bis vel saepius repetitis.

11. vid. not. 1.

14. εἰξαν δὲ γέροντες.

†) γέροντας νῦν τοὺς πρεσβυτέρους ἀκουστέον. EHMQ. — non ut saepe principes cf. Ar. ad I 36.

not. 1 v. 11. ἄμα τῷ γε κύνες . . ἔποντο.

τούτῳ τινες σημειοῦνται πρὸς τὸν ἄγροικον τῶν παλαιῶν βίον. EMQ. Fortasse in numero horum Aristarchus fuit, qui de cultu et victu heroum permulta adnotavit. cf. L. Ar. 193. Eust. 1430, 51.

Aristonicus.

19. Ἀντιφῶς αἰχμητῆς· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ
ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὀπλίσσατο δόρπον.

†) ἀφαιτοῦνται οἱ δύο στίχοι καὶ ὀβελίζονται. Vind. 56
(non legitur hoc scholion apud Dindorf. cf. La Roche p. 22).

†) δόρπον τὸ καθ' ἡμᾶς δεῖπνον. τρισὶ δὲ τροφαῖς
ἐχρῶντο. καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐκάλουν ἄριστον, ἣν ἐλάβανον
πρωτῆς σχεδὸν ἔτι σκοτίας οὔσης. τὴν δὲ δευτέραν δεῖπνον,
τὸ καθ' ἡμᾶς λεγόμενον ἄριστον. τὴν δὲ τρίτην δόρπον, τὸ
καθ' ἡμᾶς λεγόμενον δεῖπνον. EHMTV. Sic observavit Ari-
starchus cf. L. Ar. 127. α 124. δ 61. π 2. Eust. 1432, 2.

24. τοῦ ὕγε δακρυχέων.

Aristarchus praepositionem περί omissam esse notavit, non
ὕπερ ut schol. in M, in genetivis, qui pendent a verbis simili
significatione positus cf. Ar. ad II 17. X 170 ὀλοφύρεαι Ἰα-
γείων et Ἐκτορος, ἀκαχήμενος υἱὸς Ω 550, ἀχνύμενος ἐταίρου
O 651. Corruptum Aristonici scholion sic fere restituendum
est: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περί, περὶ τοῦ δακρυχέων.

37. στῇ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκηπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
κηρυξ . . .

*) ὅτι δι' ἐκατέρας τῆς ποιήσεως Ὀμηρικὸν ὄν τὸ ἔθος
τετήρηται. H. S. cf. ad Σ 505. Ψ 568.

39. vid. not. 2.

41. ὃς λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δὲ μ' ἄλγος ἰκάνει.

†) Ζηνόδοτος γράφει ἤγειρε. ἐλέγχεται δὲ διὰ τοῦ „μά-
λιστα δ' ἐμέ“ ἐχρῆν γὰρ εἶναι αὐτόν HMS. Corrigen-
dum est

not. 2. 39: γέροντα καθ'απτόμενος προσέειπεν.

πρὸς ἐκείνον τὸν λόγον ἀποτεινόμενος. τὸ γὰρ καθάπτομαι ἐπὶ
δύο λαμβάνεται, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, ἐπὶ καλοῦ μὲν ἀντὶ τοῦ
πρὸς σέ ποιοῦμαι τὸν λόγον. ἐπὶ κακοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικῶς
διατίθεται, ὅπερ γενικῇ συντάσσεται. B.

Fortasse adnotavit Aristarchus verbum καθάπτεσθαι mediae esse
significationis, ut in multis aliis fecit vocabulis cf. L. Ar. p. 146 sq.
Zenodotus hoc non intellexit, nam x 70. pro μαλακοῖσι καθ'απτόμε-
νος legit ἀμειβόμενος. Certe etiam hoc loco sic emendavit et ω 393.
Eust. 1432, 46. Duentzer 133.

quod Dindorf. p. 79 not. 2 adnotavit; non prima tantum verba, sed totum scholion habet S. cf. praef. p. XL.

42. οὐτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον.

†) γελοίως γράφει Ζηνόδοτος ἦτον, ἀπὸ τοῦ αἶειν, ὃ ἐστὶν ἀκούειν. HM.

Duentzerus, qui cum Porsono substantivum ἦτονα legit (p. 110) non dubitat, quin haec lectio genuina fuerit, quae vulgari ἀγγελίην cedere iussa est. Dindorfius illud ἦτον scholiastam ridiculum vocare putat, quod verbi αἶειν imperfectum ἦτον inauditum sit. Nam ἦτον, ubi apud epicis legatur, esse ab verbo εἶμι. Similibus locis II 13. α 408. β 30 scholia non adiecta sunt, ita ut ex his reliquiis quae Aristarchi fuerit sententia nequaquam appareat.

42. (τηρητέον) *) ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον τῇ τάξει πρῶτον ἀπῆντηκεν (cod. ἀπῆντησεν), ὅπερ σπανίως ποιεῖ. M. cf. ad Z 219, ubi verba non tam integra sunt. Multis aliis locis diplae sunt ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκε. cf. L. Ar. 11, in Odyssea γ 467. ο 6.

45. ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν
οἴκῳ

δοιά·

Excidit nota ὅτι κατὰ τὸ πλήρες ἐμὸν αὐτοῦ ἐκφέρει cf. ad K 205. α 7.

†) Ἀριστάρχος τὸ δοιά ἀντὶ τοῦ διχῶς ἀκούει EH. cf. F. Ar. 29. α 209 et locos ibi collatos. Aristophanes κακὰ legit, Aristarchus κακὸν.

53. ὥς κ' αὐτὸς (Icarius) ἐεδνώσαιτο θύγατρα.

†) κυρίως μὲν ἔδνα ἐστὶ τὰ διδόμενα ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ· νῦν δὲ χαταχρηστικῶς κεῖται ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ χρήματα ἐπιδόλη. HPQSV. cf. α 276. N 382.

55. οἱ δ' εἰς ἡμετέρου πωλεύμενοι . . .

*) [ἡ διπλῇ, ὅτι] ἀντὶ τοῦ εἰς ἡμέτερον Ἀττικῶς [ἐξενήνοχεν], ὥς „ἀλλ' ἄγ', ὅσπευσον Μενελάου“ (A 100) ἀντὶ τοῦ

[ἐπὶ τὸν] *Μενέλαον*. *M.* Aristarchum legisse εἰς ἡμετέρου apparet ex Didymo ad η 301. cf. *E* 249. 700. δ 634. Pertinet haec adnotatio ad quaestionem de patria Homeri, quem Atheniensem fuisse putavit. cf. *F. Ar.* p. 1 et 21.

61. *λευγαλέοι*.

Huius vocabuli interpretatio est ad *Φ* 281: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκ τούτου οἱ νεώτεροι ἐξεδέξαντο *λευγαλέον τὸν δίνωρον*. ἔστι δὲ κατὰ *κοινωνίαν στοιχείων λευγαλέον ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοιγόν. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ* — β 61 — „*λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα*“.

67. *ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα*.

Aristarchus ad *P* 71 et *H* 41 *ἀγασσάμενοι* notavit, quod non modo invidere, sed etiam admirari significet. Hanc observationem habent codd. *BES.* quorum *E.* *ἐκπλαγέντες*, *S.* *θαυμάσαντες* et *νεμεσήσαντες* explanant.

68. *λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἡδὲ Θέμιστος, ἢ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει.*

(*παρατηρητέον* δὲ) *) ὅτι καὶ ἐν *Ίλιάδι* παρὰ *Διὸς* ἔχει *γέρας* τοῦτο *Θέμις*. *HMQ.* cf. *Ar.* ad *Y* 4. *Glossa* cod. *S.* *διαλύει καὶ συνίστασθαι ποιεῖ* fortasse ex *Aristonico* fluxit. cf. β 91. δ 105. ν 380. *E* 37. *I* 554. *Θ* 328.

81. *δάκρυ ἀναπρήσας*.

†) *Ζηρόδοτος* γράφων „*δάκρυα θερμὰ χέων*“ ἐκλέλυκε τὴν *μεγαλειότητα τοῦ στίχου*. *HMQR.*

89. *ἦ δὲ γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον.*

*) ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἐξῆς δοκοῦν ἀσυμφώνως λέγεσθαι „*ὡς τριέτες μὲν ἔληθε δόλω, ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος*“ (106). διὸ καὶ *τινες* μετεποίησαν „*ὡς διέτες μὲν ἔληθε δόλω· ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦλθεν ἔτος*“· οὐδὲν δὲ ἐναντίον ἔχει τὰ ἔπη· τὸ γὰρ *τάχα* ἀντὶ τοῦ *ταχέως*, τὸ δὲ *εἰσιν* ἀντὶ τοῦ *δίοισι* καὶ *τό τέταρτον*. *HM.*

M. habet in alio scholio *διελεύσεται* pro *δίοισι* ut ν 377; ad ν. 107 fere idem est scholion, sed pro *δίοισι* *διέρχεται*. cf. *L. A.* 93.

91. πάντα μὲν ῥ' ἔλπει.

*) [ἡ διπλῇ, ὅτι ἔλπει ἀντὶ τοῦ] ἐλπίζειν ποιεῖ. S. cf. β 69.
Ar. ad I 554, ubi noster locus sic explanatur.

94. στησαμένη μέγαν ἰστόν.

†) οὐ ποιητικῶς κόσμου χάριν προσέῃπται τὸ μέγαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πολυχρόνιον τῆς τοῦ ἔργου κατασκευῆς. HMQS. Certe est Aristarcheum cf. ad Σ 416, ubi hic versus citatur. „Hoc adnotare ideo non superfluum duxit, quia epithetorum significationem nonnunquam delitescere identidem observaverat.“ Disserte hac de re Friedlaender ad Γ 352.

102. πολλὰ κτεατίσας.

Fuit διπλῇ, ὅτι ἰδίως καὶ παρὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν κτεατίσας κατὰ τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ κτησάμενος· καὶ ἐν Ἰλιάδι (II 57) „κτεάτισσα πόλιν“ ἀντὶ τοῦ ἐκτησάμην. cf. ad II 57. α 404.

103. ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

†) ἀγῆνωρ [νῦν] ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος S. alibi ἐπὶ ψόγον ὁ ἄγαν ὑβριστικὸς καὶ διὰ τῆς ἀνδρείας ὑπερπεπτωκῶς εἰς ὕβριν. cf. ad I 699. L. Ar. 146.

107. ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος.

†) πῶς οὖν ἄνωθεν ἔλεγεν „τάχα δ' εἰσι τέταρτον“; ταῦτα δὲ πρὸς τὰ μικρῷ πρόσθεν εἰρημένα περὶ τῆς ἀσυμφωνίας. εἶπε γὰρ ἔμπροσθεν „ἥδη γὰρ τρίτον ἐστίν“. διὸ καὶ τινες μετεποίησαν „ὥς διέτες μὲν ἔληθε δόλῳ· ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦλθεν ἔτος.“ οὐδὲν δὲ ἐναντίον ἔχει τὰ ἔπη· τὸ γὰρ τάχα ἐκεῖ ἐντὶ τοῦ ταχέως, τὸ δὲ εἶσιν ἀντὶ τοῦ διέρχεται καὶ τὸ τέταρτον. EMQ. cf. ad v. 89, sed nostro in scholio Aristonici verba non tam integra sunt.

111. σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ ὧδε ἀντὶ τοῦ οὕτως· τὸ δὲ ὑποκρίνονται ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται B. cf. de ὧδε pro οὕτως α 182 et locos ibi collatos. L. Ar. p. 70. De praepositione permutata vide Lehrs. quaest. ep. p. 89. F. Ar. 27. M. 228. H 407. Eust. 1437, 31.

134. vid. not. 3.

νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων

137. ἔσσεται. ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.

ἀθρεῖται μὲν ὑπὸ Ἀριστάρχου, στικτέον δὲ ὅμως μετὰ τὸ ἔσσεται, ἵνα τὸ ὥς κέηται ἀντὶ τοῦ οὕτως. HM.

Aristonici et Nicanoris scholia coniunxit scholiasta cf. F. Nican. p. 114. L. Ar. 344. Aristonici verba sunt in MV ad versum 134: περισσός γάρ ἐστι πρὸς ταύτην τὴν ἀπόδοσιν.

146. vid. not. 4.

152. ὅσσοντο δ' ὄλεθρον.

†) προεμαντεύοντο, προεδήλουν αὐτοῖς ἀπώλειαν. S.

cf. ad α 115. L. Ar. 88. cf. B ad A 105.

154. δεξιῶ ἤϊξαν.

†) ἀνατολικοί. δεξιὰ γὰρ τὰ ἀνατολικά λέγει ὁ Ὅμηρος. „εἴτ' ἐπιδέξῃ ἴωσι πρὸς ἡώ τ' ἡέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερά. ποτὶ ζόφον ἡερόεντα.“ (M 239). EQS.

Observatio est Aristarchi cf. Aristonicum ad M 239.

156. ἃ περ τελέεσθαι ἔμελλον.

†) ἔμελλον διὰ τοῦ ὁ· τοῦτο γὰρ Ὅμηρῳ σὺνήθες. HMS. scilicet ut neutrum plurale cum verbo plurali coniungat cf. F. Ar. p. 15 et permultos locos ici collatos. Certe adnotavit etiam καὶ ὅτι τὸ ἔμελλον ἀντὶ τοῦ ἐώκεσαν. cf. ad B 36 et α 232. δ 378. ζ 165. σ 19. 138.

not. 3. 134.

κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν

Ἰκαρίῳ, αἶψ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρᾳ πέμψω.

ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, . . .

τινὲς δὲ, ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς, τοῦ αὐτῆς πατρὸς· καὶ στίζουσι τῷ Ἰκαρίῳ BEHQ. Sic interpretatum esse Aristarchum putaverim collatis scholiis ad I 133. B 576. β 206. F. Ar. 30.

not. 4. 146. τῷ δ' αἰετῷ εὐρύοπα Ζεὺς . . .

τινὲς τὸ τῷ περισπῶσιν ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου ἀκούοντες. HQS. Certe fuit Ar. scholion ὅτι τὸ τω οὐκ ἔστιν ἄρθρον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τούτῳ παρείληπται ἐν τάξει ἀντωνυμίας. cf. F. Ar. p. 30.

180. ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.

†) γράφεται ἀμείνω χωρὶς τοῦ ν. H.

Sic scripsit Zenodotus cf. ad A 80. 249. Γ 71. H 114.

Fuit igitur Aristonici διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν ἀμείνω γράφει. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ ν.

182. ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο

φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι·

*) [ἢ διπλῇ ὅτι] ὁ (δέ) τε σύνδεσμος περιττός. HMS. cf.

F. Ar. p. 34.

195. μητέρ' ἐὴν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·

οἱ δὲ γάμον τεύξουσι.

†) ἡδέως τῷ σχήματι ἐχρήσατο· εἰπὼν γὰρ „ἐς πατρός“ μετέβη εἰς πληθυντικὸν „οἱ δὲ γάμον τεύξουσι“, δηλονότι πατὴρ καὶ ἀδελφοί· τινὲς δὲ λαμβάνουσι τὸ „οἱ δὲ γάμον τεύξουσι“, δηλονότι οἱ μνηστῆρες. Sic recte restituit Buttmann. EQ.

Fuit Ar. διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τό νοητὸν. cf. α 277. F. Ar. p. 16.

205. ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἥματα πάντα

εἴνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν.

†) ὁ Ἀριστοταρχος λείπειν φησὶ τὸ ἄρθρον, ἢ ἢ „εἴνεκα τῆς ταύτης ἀρετῆς.“ Ἰακὸν δὲ τὸ ἔθος εἶναι. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπώπτευε τὸν στίχον, νεωτερικὸν λέγων ὄνομα τὸ τῆς ἀρετῆς. HMQR — verba ὁ Ἀριστοφάνης — ἀρετῆς habet etiam S. — πιθανὸν δὲ συναθετεῖν αὐτῷ καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν μετ' αὐτόν.

Scholion ex Didymo fluxisse videtur, sed Aristonicum quoque verba fecisse de articulo omisso apparet ex T 105, ubi noster locus in simili interpretatione citatur, cf. β 134. F. Ar. 30. V ad I 133.

214. εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα.

Fuit διπλῇ περιεστιγμένη propter Zenodoti lectionem Κρήτην pro Σπάρτην cf. α 93. β 359. γ 313. δ 702.

†) Πύλον ἡμαθόεντα: ὡς τὸ „ὀλοόεντος ἐχίδνης“ ἀντὶ τοῦ ὀλοοέσεως. E.

Scholion ex Aristonico fluxisse videtur, qui commutationes generum observans adnotare solebat, substantivis feminini generis adiecti saepe adiectiva masculina. cf. F. Ar. p. 31. δ 442: *δλωτάτος ὁδμή*. δ 709: *πουλὸν ἐπ' ὕγρην*. ε 422: *κλυτὸς Ἀμφιτρίτη*. ε 467: *Θῆλυς ἐέρση*. ζ 122: *Θῆλυς αὐτή*. ζ 271: *τῷδε ἐνὶ χώρῃ*. ο 161: *ἀργὴν χῆνα*. τ 38: *κίονες ἔχοντες*. τ 131: *ὕληντι Ζακύνθῳ*.

216. ἦ ὅσσαν ἀκούσω.

*) [ἦ διπλῇ ὅτι ὅσσαν] *Θείαν φήμην [λέγει]* [S. cf. L. Ar. 87. α 282.

257. *λύσεν δ' ἀγορὴν αἰψηροήν*.

*) [ἦ διπλῇ ὅτι οὐ κατ' ἐπιθετον τὸ αἰψηροήν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς, (codd. *ταχέως* glossa est) ὡς τὸ „τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.“ (A 182) ἀντὶ τοῦ εὐρέως. HMS. cf. F. A. 29. α 209 et locos ibi collatos. Apoll. l. h. 17, 20 habet: *ὅταν δὲ λέγῃ*. „λύσαν (codd. *λύσεν*. Arist. fortasse legit *λύσαν* cf.

not. 5. Versibus 214—223 adpictae sunt in M. decem diplae. Totus locus spurius videtur ac recte ab antiquis criticis *ὠβελισμένος* Cobeto, qui pro diplis aut obelos scribendos esse putat aut saltem asteriscos. La Roche item diplas obelorum vice fungi censet. Referendi sunt obeli vel asterisci ad repetitionem versuum α 280—292. cf. Eust. 1442, 35. At dubito, num sequar Cobetum. Immo neccesarii sunt versus 214—223, ut proci de Telemachi itinere certiores fiant. Nam intellegi non potest, illis versibus expunctis, unde proci sciant, Telemachum Pylum et Spartam iturum esse cf. 307. 325. Praeterea scimus Aristarchum minime offendisse in versibus bis vel saepius repetitis, praecipue in nuntiorum vocibus. cf. L. Ar. 342 et Ar. ad B. 60—70, cui loco hic simillimus est. Fortasse diplae ad athetesis v. 316—317 respiciunt, qui expuncti sunt ab Aristarcho, vid. schol. ad 325. Neque caussa latet, cur appositae sint diplae. Telemachus nostro loco dicit, se Pylum et Spartam profecturum esse, ut patris reditum comperiat, non ut procis interitum paret, ut 316—317, quos ut ineptos Ar. damnavit. Hi versus 214—223 et 325 seq. firmaverunt igitur ut *βεβαιωτικοὶ* Aristarchi athetesis illorum 316—317 et hanc ob causam appinxit diplomam.

W. C. Kayser de versibus aliquot Hom. Od. disp. II, p. 14. La Roche p. 33) δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν“ ὁ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς ἀκούει. Eust. 1444, 13. BV ad A 182.

300. αἶγας ἀνιεμένους.

†) σημαίνει ἐκδέροντας (ἀναδέροντας Ar. ad X 80) „κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.“ ER.

Citatur noster versus ad X 80, ubi sic Ar. ἀνιεμένους interpretatur.

305. ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ὥς τὸ πάρος περ.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ] ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ. BMS. cf. F. Ar. 14. α 291 et locos ibi collatos.

316. πειρήσω ὥς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω,
ἥ Πύλονδ' ἐλθὼν ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δῆμῳ.

Ex Ar. ad 325 apparet, versibus 316—317 obelos appictos fuisse ab Aristarcho.

322. ῥεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.

*) (ὁ στίχος οὗτος) ἀθετεῖται ὥς περιττός. προηθετεῖτο δὲ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. (cod. προηθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης (MQR. L. A. 343. VIII.

325. ἢ μάλα Τηλέμαχος φέρον ἡμῖν μερμηρίζει,
ἢ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
ἢ ὅ γε καὶ Σπάρτηθεν, . . .
ἥ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει.

†) βεβαιωτικὰ ταῦτα τὰ ἔπη τοῦ μὴ εἰρησθαι ὑπὸ Τηλέμαχου τοὺς προηθετημένους στίχους (316. 317) „πειρήσω ὥς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω ἥ Πύλονδ' ἐλθὼν ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δῆμῳ.“ ἀποροῦντες γὰρ λέγουσιν „ἢ μάλα Τηλέμαχος“, οὐκ ἂν ἀπορήσαντες οἱ [εἰ?] προακηκοότες. EM. cf. ad v. 316.

326. Πύλου ἡμαθόεντος.

†) ἄμαθον ἔχοντος. ἰστέον ὅτι ἄμαθος ἢ ἐν τῷ πεδίῳ κόνις, ψάμαθος δὲ ἢ περὶ θάλασσαν. BE. Sic distinxit Ar. ψάμαθος et ἄμαθος cf. L. Ar. 123.

328. ἥ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὴν ἐν Θεσπρωτίᾳ [Ἐφύραν λέγει], οὐχ, ὡς ἔνιοι, τὴν Κόρινθον. M. cf. L. Ar. 231. α 259.

334. οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὁφέλλειεν πίνον ἄμμιν·

†) σημειῶσαι ὅτι πόνον τὴν ἐνέργειαν καὶ κακοπάθειαν λέγει ὁ ποιητής, οὐδέποτε δὲ τὴν ἀλγηδόνα. MQ. cf. L. Ar. 73. δ 624. ι 250. Aristonici ἔργον pro ἐνέργειαν καὶ κακοπάθειαν habet E: τὸ περὶ τὴν μνηστείαν ἔργον πόνον λέγει.

359. εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον.

*) ὅτι οὐδὲ ἐνταῦθα μνήμη τίς ἐστι τῆς Κρήτης, HMS. Respicit ad Zenodoti lectionem Κρήτην pro Σπάρτην cf. α 93. γ 313. δ 702.

386. Φρονόιοις Νοήμονα φάιδιμον νιόν.

†) πεποιήκεν πλαστὰ ὀνόματα S. cf. Aristonici verba hac de re ad δ 630 E 60. I 137 ubi est διπλῇ ὅτι ὀνοματοθετικὸς ὁ ποιητής, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ παραπλησίως ποιεῖ.

397. οἱ δ' εὖδεν ὥρνυντο κατὰ πτόλιν.

*) ὅτι οὐκ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ οἰκίᾳ ἐκοιμῶντο. RT. De re cf. α 424.

404. ἀλλ' ἴομεν, μὴ δὴ θὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

*) [ἡ διπλῇ περιστιγμένη ὅτι] Ζηνόδοτος εὐήθως ἀθετεῖ αὐτόν HMQ.

417. νηῖ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀντὶ τοῦ νεὸς πρύμνῃ· καὶ ἐν Ἰλιάδι „νηῖ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος“ (K 570) V.

cf. Ar. ad K 570. F. Ar. p. 22.

434. παννυχίη μὲν ῥ' ἦ γε καὶ ἡῷ πεῖρε κέλευθον.

Hunc versum expunxit Aristarchus cf. schol. in BMV. ad Ω8.

Γ.

1. cf. not. 1.

ἰδ' ἰστία νηὸς ἐΐσης

11. *στεῖλαν ἀείραντες.*

Fuit diplex periastigmene propter Zenodoti lectionem cf. schol. in HMQRT: οἱ περὶ Ζηνόδοτον (i. e. Zenodotus ipse, cf. Lehrs qu. ep. not. p. 28) σείσαν ἀείραντες. τότε δὲ σείουσιν, ὅτε θέλουσι χαλάσαι τὸ ἄρμενον.

14. *Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς.*

†) οὐ χρεῖα σοι τῆς αἰδοῦς. Ἀττικῶς. EHMQ. Correxì Dindorfii σε in σοι, quod habent EQ et Dindorfius in textum recipere debebat, comparatis scholiis ad δ 312. 634 et Ar. ad A 606. M habet in textu σε et supra scriptum σοι. cf. Eust. 1455, 3: ἐν τούτοις δὲ τὸ „οὐ μὲν σε χρὴ ἔτι αἰδοῦς“ ἀντίπρωσις ἐστὶν ἀρχαϊκὴ συνήθης, ἀντὶ τοῦ οὐ μὴν σοι χρεῖα αἰδοῦς.

27. *αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι*

†) αἰδῶς δ' αὖ νέῳ ἀνδρὶ οὕτω γράφουσιν οἱ κατὰ Πριανόν. HM.

not. 1. 1. ἡέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην λίμνην ὁ ποιητὴς πᾶν ὕδωρ φησὶ, νῦν δὲ τὸν ὠκεανόν. BEPQS.

Hoc fortasse Aristarcheum est et observatum, quod abhorret a poetae consuetudine, qui dicere solet τὸν ἥλιον εἰς Ὠκεανὸν δύνοντα καὶ ἐξ Ὠκεανοῦ ἀνέχοντα. cf. L. Ar. 175. Apoll. l. h. 108, 28. Ad Φ 246 Ariston. habet: διὸ καὶ τὸν Ὠκεανὸν λίμνην καλεῖ.

E Didymo manavit, sed Aristonicus quoque rem tetigisse videtur cf. ad O. 119.

50. τοῦνεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλειςον.
ἐχρῆν ὀρθοτονεῖν τὴν σοί. Ζηνόδοτος δὲ τοῦνεκά τοι γράφει, [ἀγ]νοῶν ὅτι ἐπὶ τῆς διαστολῆς [οὐ] παραλαμβάνεται ἡ [τοι]. HMQ. Corr. Duentzer p. 58. Prior scholii pars certe Herodiani est, qui ad A 294 promisit, se de σοι et τοι vocabulorum discrimine accuratius quaesitum esse nostro loco. Fortasse etiam altera pars ex eo fluxit, sed non dubito, quin Aristonicus quoque de Zenodoti lectione verba fecerit.

69. νῦν δὲ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
ξείνους

Quod M habet ad v. 69 ὅτι ἐννέα (?) ἡμέρας ἐφιλοξέουν καὶ οὕτως ἡρώτων, contortum videtur esse ex Ar. adnotatione, quae ad Z 176 legitur: ὅτι ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ξενίζειν πρότερον, εἶτα πυνθάνεσθαι, τίνος ἔνεκεν παραγεγόνασιν οἱ ξένοι.

71. ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρ' ἀκέλευθα;
ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μασιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα; τοί τ' ἀλόωνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλο δαποῖσι φέροντες.

†) τοὺς μετ' αὐτὸν τρεῖς στίχους ὁ μὲν Ἀριστοφάνης ἐνθάδε σημειοῦται τοῖς ἀστερίσκοις, ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος λέγονται, καὶ ὀβελίσκους τοῖς ἀστερίσκοις παρατίθησιν, ὡς ἐντεῦθεν μετενηνεγμένων τῶν στίχων. πόθεν γὰρ τῷ Κύκλωπι ληστῶν ἔννοια ἢ στωμυλλομένῳ φάναι „οἱ τ' ἀλόωνται ψυχὰς παρθέμενοι κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;“ ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οἰκειότερον αὐτοὺς τετάχθαι ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Κύκλωπος φησιν. οὐδὲ γὰρ νῦν οἱ περὶ Τηλέμαχον ληστρικὸν τι ἐμφαίνουσι. δοτέον δὲ, φησὶ, τῷ ποιητῇ τὰ τοιαῦτα. καὶ γὰρ ναῦν αὐτὸν παράγει εἰδότα, „ἀλλά μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα“ (ι, 279), καὶ συνήσιν Ἑλληνίδα φωνήν. καθάπτεται δὲ καὶ Θουκυδίδου Ἀρίσταρχος λέγοντος ὡς οὐκ αἰσχρὸν ἡγοῦντο τὸ ληΐζεσθαι οἱ παλαιοί, ἐν οἷς φησιν „οὓς μοι ληΐσατο δῖος Ὀδυσσεύς“ (α 398). ὁμωνυμία γὰρ ἡπάτηται, πολλάκις τῆς

ληϊδος ἐπὶ τῆς λαφυραγωγίας τασσομένης· παρὸ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν ληϊτιδα προσαγορεύει (K 460). ὅτι γὰρ αἰσχροὺς ἡγοῦντο τὸ ληστεύειν δῆλον ἐξ ὧν οὐδέποτε ἐπὶ Ἀχιλλεύῳ οὐδὲ ἐπὶ Αἴαντος, καίτοι γε ἰσχυρῶν ὄντων, ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι ὁ ποιητής. ἄλλως τε καὶ τῶν συμφοραζομένων δηλοῖ τὴν τοῦ πράγματος μοχθηρίαν· ἀντιτάσσεται γὰρ τῷ „ἦ τι κατὰ προῆξιν“ τὸ „ἦ μασιδίως“. HMQR.

cf. L. Ar. 197. Eust. 1458, 2 et 1627, 25. Aristarchi thetesin commemorat etiam grammaticus in excerptis, quae codici Marciano A. Iliadis praefixa sunt, ubi de Aristarchi obelis agitur. Bekk. praef. ad schol. in Hom. Il. I, p. III.

82. *πρῆξις δ' ἢ δ' ἰδίῃ, οὐ δῆμιος, ἣν ἀγορεύω.*

*) [ἢ διπλῇ ὅτι] ὁ ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ μέλλοντος ἀγορεύσω. M.

cf. F. Ar. 6. γ 396. δ 485. ζ 174. κ 245. μ 383. ρ 418.

86. *ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον, πευθόμεθ' . . .*

†) οἶδαμεν· οὐ γὰρ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἐρωτῶμεν HM. Ar. observavit, verbum *πυνθάνεσθαι* significare audire, non explorare cf. L. Ar. 148. Certe scholion nostrum ex Aristonico fluxit, cuius verba sic fere restituenda sunt: ἢ διπλῇ, ὅτι τὸ *πυνθέσθαι* ἀντὶ τοῦ ἀκοῦσαι τίθησιν. Quod Dindorfius ex T. tradidit p. 745: οἶδαμεν, οὐ γὰρ νῦν ἀντὶ τοῦ ἐρωτῶμεν ad hunc versum pertinet, non ad v. 84.

92 v. not. 2.

109. *ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς.*

*) *πρόδηλον ἐντεῦθεν ὅτι ὅπου ἐτελεύτησαν, ἐκεῖ ἐθάπτοντο, καὶ οὐκ ὁστέα παισὶν ἕκαστος ἤγετο.* [διὸ ἢ διπλῇ]. EMQ.

Relatio est ad H 334, ubi v. 334—5 damnati sunt, quod

not. 2. 92. *τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι.*

ἦ ἄπτομαι τῶν σῶν γονάτων μετὰ ἱκετείας E. Emanavit fortasse ex Ar., qui ad X 123 adnotavit ὅτι τὸ ἱκώμαι ἀντὶ τοῦ ἱκετεύσω cf. δ 322. ζ 176. Apoll. I. h. 90, 33. Eust. 1458, 42.

Nestor mortuos cremari vult, ut ossa libéris in patriam referantur. L. Ar. 197.

117. *πρίν κεν ἀνιηθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἔκοιο.*

†) *πρίν ἀκούσαις· ὁμοία δὲ ἡ φράσις ἐκείνη „πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι“ (A 29). M. cf. Σ 283. δ 254. Frustula sunt scholii Aristonici, quod sic fere supplendum est: ἡ διπλῇ, ὅτι τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον πρότερον ἔκοιο σὴν πατρίδα γαῖαν ἢ ἐξερέοις· καὶ οὐκ ἔστιν ἐλλιπὴς ὁ λόγος ὥσπερ οὐδ' ἐπ' ἐκείνου „τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν.“ Certe adiunxit: καὶ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, ἢ ἡ εἰς πατρίδα γαῖαν.*

121. *ἔνθ' οὗ τις ποτε μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην.
ἧθελ'*

*) [*ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἠθέλε*] *ἀντὶ τοῦ ἡδύνατο· [καὶ ἐν Ἰλιάδι]* „οὐδ' ἔθελε προρέειν“ (Φ 366) BQET.

cf. Ar. ad Φ 366, ubi noster versus citatur. L. Ar. 148. Apoll. l. h. 86, 33. Θ 223. λ 105. ρ 321.

125. *οὐδέ κε φαίης*

ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μνῆσασθαι.

*) [*ἡ διπλῇ ὅτι*] *τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ [τοῦ] ἀπλοῦ.* ET.

cf. F. Ar. 30. γ 362. η 159.

†) *ὧδε: αἰὲ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ τὸ ὧδε ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.* BT.

cf. L. Ar. 72, α 182 et locos ibi collatos.

184. *φίλε τέκνον.*

*) [*ἡ διπλῇ ὅτι* *ιδίως φίλε τέκνον*] *ἀντὶ τοῦ φίλον τέκνον.* BT.

cf. X 84. F. Ar. 32.

188. *Μυρμιδόνας ἐγχεσιμῶρους.*

Quomodo Ar. vocabulum ἐγχεσιμῶρους interpretatus sit, Apoll. l. h. 91, 75 et schol. ad ξ 29 tradiderunt, fortasse ex Aristonico: *ἰόμωροι ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οἱ τοὺς δῆεις ἰοὺς ἔχοντες, καὶ τὸ ἰλακόμενοι παραπλησίως καὶ τὸ ἐγχεσίμωροι.*

195. *ἐπισμυγεῖς.*

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] περισσὴ ἡ ἐπὶ, ὡς ἐν τῷ βοῶν ἐπιβουκόλος. BEHQ.

Commemoratur vocabulum ἐπισμυγεῶς ab Herodiano ad E 178, ubi Aristarchus superfluum esse praepositionem ἐπὶ docuisse dicitur. Sed Aristonicum quoque hac de re egisse apparet ex schol. ad Z 19. cf. L. Ar. 109. γ 422. δ 386. 672. ν 222. 405.

199. καὶ σύ, φίλος, — μάλα γὰρ σ' ὁρώ καλόν τε μέγαν τε —

ἄλκιμος ἔσσι' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

†) καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει προηθετοῦντο οὗτοι οἱ δύο στίχοι· ἐκ γὰρ τοῦ λόγου τῆς Ἀθηνᾶς (α 301) μετήχθησαν ἐνθάδε. HMQ. (μετηνέχθησαν Cobetus). καὶ addidit Dind. ex M. Aristonici verba sic fere restituenda sunt: ἀθετοῦνται οὗτοι οἱ δύο στίχοι μετὰ ἀστερίσκων ὅτι οὐ δεόντως ἐκ τοῦ λόγου τῆς Ἀθηνᾶς μετὰκινεῖται ἐνθάδε. προηθετοῦντο κ. τ. λ.

ἀλλ' οὗ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον

209. πατρίτ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπηγς.

*) περιττός (209)· ἀρκεῖ γὰρ ὁ πρὸ αὐτοῦ· [διὸ καὶ ἀθετεῖται] H. cf. L. Ar. 343, VIII.

216. τίς δ' οἷδ' εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθάν, ἢ ὅ γε μούνος ἐὼν . . .

Fuit diplex periectigmenae propter lectionem Zenodoti, quam commemorat schol. HEQ. Ζηνόδοτος γράφει ἀποτίσσαι, καὶ τὸ ἐξῆς ἢ σύγε μούνος. cf. Ar. ad v. 231.

219. cf. not. 3.

228.

οὐκ ἂν ἔμοιγε

ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ὑπερβολικῶς τοῦτο εἶρηκεν ἐν ᾗθει· ὕπερ

not. 3. 219. περιεκήδετο.

ὅφ' ἐν τῷ περιεκήδετο ἀντὶ τοῦ ὑπερεκήδετο· οὕτως Ἀριστάρχος . . HM. cf. β 111 ὑποκρίνονται pro ἀποκρίνονται, L. qu. ep. 87 F. Ar. 28, sed censet, hoc pro certo testimonio esse non posse.

οὐ συνεῖς ὁ Ζηνόδοτος γράφει „εἰ μὴ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν“. HMQRT.

230. Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι.

Fuit diphe periestigmene, quod Zenodotus v. 230 mutavit propter metrum et sequentem expunxit cf. HM: οὗτος ὁ στίχος λαγαρός ἐστι. διὸ Ζηνόδοτος ἴσως μετέγραφε „Τηλέμαχ' ὑπαγόρη μέγα νήπιε, ποῖον ἔειπες;“ τὸν δὲ δευτέρον περιήγει τελέως διὰ τὸ μαχόμενον αὐτῷ „εἰ μὴ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν.“ (228). cf. Eust. 1464, 62 qui quid sit στίχος λαγαρός explanat.

*) 231. σημειῶσαι τὸν στίχον, ὅτι καὶ ἀνωτέρω οὐ περὶ Τηλεμάχου, ἀλλὰ περὶ Ὀδυσσεως εἴρηται, τίς δ' οἶδ' εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθῶν; (216) HMQ.

Pertinet ad refutationem lectionis Zenodoti cf. ad v. 216.

232. βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας
οἴκαδ' εἴ ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι
ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφ' ἐστίος, ὥς Ἀγαμέμνων
ᾤεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο.

236. ἀλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
καὶ φίλῳ ἄνδρι δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅπποτε κεν δῇ
μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.“

*) ἀφαιτοῦνται στίχοι ἐπὶ τὰ ἀπὸ τοῦ „βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε“ μέχρι τοῦ „μοῖρ' ὀλοή“ οἱ μὲν πρῶτοι τέσσαρες ὥς οὐκ ἀκολούθως τοῖς προκειμένοις ἐπενεχθέντες, οἱ δὲ ἐξῆς τρεῖς διὰ τὸ ἀσύμφωνον. ἐναντίοι γάρ εἰσι τῷ „ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι. EHMQR. Obeli sunt appicti in M.

241. κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμός, ἀλλὰ οἱ ἦ δ' ἤ
φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.

†) ὀβελίζονται δύο. τί γὰρ ὄφελος λέγεσθαι, τῆς Ἀθηνᾶς εἰπούσης „ποῖόν σε ἔπος φύγεν; ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων.“ ἄλλως τε, εἰ οὕτως πέπεισται, τί ζητεῖ περὶ τῶν νόστων; HMQR.

244. Νέστορ' ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
τρὶς γὰρ δὴ μὲν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν,
ὥς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράσθαι.

*) ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς στίχοι οὗτοι ὥς περιττοί. HM.
Versibus obelos apposuit in M. manus recentior.

255. ἦτοι μὲν τὰδε καὐτὸς οἶεαι.

*) [ἦ διπλῇ ὅτι] τὸ πληρὲς ἐστὶ τῆς συναλοιφῆς κε [αὐτός·
Ὀμηρικὸν δὲ τὸν κέ περιττὸν εἶναι.] τὸ δὲ ὅμοιον ἐν Ἰλιάδι
„ἔπειτα δὲ καὐτὸς οἰήσεται“. HM. (Z 260).

Corr. quod cod. habent κέν ἀντὶ τοῦ δή. cf. ad Z 260.
Υ 311. F. Ar. p. 8.

258. τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.

*) [ἦ διπλῇ ὅτι οὐ πᾶσαν γῆν οὕτως λέγει, ἀλλὰ] τὴν ἐπι-
χεομένην τοῖς νεκροῖς γῆν T. (Dind. p. 749) cf. Z 464. Ξ 114.
Ψ 256. L. Ar. 102.

266. δῖα Κλυταίμνηστρο.

Dipla fuisse videtur ὅτι ἀκαίρως τὸ δῖα. cf. Ar. ad Z 160
et schol. in cod. A. ibidem.

272. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν.

†) ἐθέλων Ὀμηρος τρισυλλάβως H.

cf. H 111. ο 316. ubi edi solet ὅτι θέλοιεν Ar. legit ὅττ'
ἐθέλοιεν. Eust. 1467, 28.

276. ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηθεν ἰόντες.

*) [ἦ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηνόδοτος [γράφει] ἀνα-
πλέομεν, κακῶς· Ὀμηρος γὰρ τὸν εἰς Τροίαν πλοῦν ἀνάπλουν
φησὶν M.

cf. L. Ar. 111. Ceterum idem in schol. ad γ 296 observat
Porphyrius.

287. Μαλειάων ὄρος αἰπύ.

*) ὅτι ὥς Κρητῶν (ξ 199) καὶ Μαλειάων [νῦν μὲν πλη-
θυντικῶς εἴρηται, ἀλλαχοῦ δὲ ἐνικῶς] ὥς „Κρήτη τις γαῖά ἐστι“
(τ 172) καὶ „περιγνάμπτοντα Μάλειαν“ (ι 80) HMQ.

Pertinet ad id, quod saepius Ar. adnotavit, nonnulla sub-
stantiva nunc in singulari, nunc in forma plurali apud Homerum
legi. cf. L. Ar. 236. δ 514. η 80. θ 16. ι 80. ξ 199. ο 296.
Eust. 1468, 12.

296. ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει.

Fuit diplex periestigmene contra Zenodotum, qui legit: *Μα-
λέου δὲ λίθος.* cf. schol. EMQV et Eust. 1469, 18.

305. δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.

Ἀρίσταρχος δέδμητο, ὥς „ἡ πληθὺς ἀπονέοντο“ (O 305)
HMQR.

Scholion Didymi videtur esse, sed certe ad hanc lectionem
apposuit Ar. διπλῆν πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πληθυντικῶς ἀπῆν-
τηκεν. cf. F. Ar. p. 16.

306. ἦλυθε δῖος Ὀρέστης

ἄψ ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,

Αἰγισθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.

ἦτοι ὁ τὸν κτεῖνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν

μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάκτιδος Αἰγισθοιο.

307. Diplex periestigmene propter Zenodoti lectionem ἄψ
ἀπὸ Φωκίων. Ar. ἄψ ἀπ' Ἀθηναίης.

†) 309. 310. ὁ Ἀρίσταρχος φησι, ὅτι διὰ τούτων παρυνπο-
φαίνεται ὅτι συναπώλετο Αἰγισθῷ ἢ Κλυταιμνήστρᾳ· τὸ δὲ
εἰ καὶ ὑπὸ Ὀρέστου, ἄδηλον εἶναι. οὐδὲ γὰρ τὰ περὶ τὴν Ἑρι-
φύλην εἰδέναι αὐτὸν MQRT.

cf. L. Ar. 182, α 300. λ 409. V. ad I 456.

†) 309. τάφος ὁ ἐπιτάφιος δεῖπνος EB.

Fluxit ex Ar. cf. Ψ 29. δ 547.

313. καὶ σύ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἀπὸ τῆλ' ἀλάλησο.

†) οὗτος ὁ τόπος ἀνέπεισε Ζηνόδοτον ἐν τοῖς περὶ τῆς
ἀποδημίας Τηλεμάχου διόλου τὴν Κρήτην ἔναντι τῆς Σπάρ-
της ποιεῖν· οἶεται γὰρ ἐκ τούτων τῶν λόγων κατὰ τὸ σιωπώ-
μενον ἀκηκοέναι τὸν Νέστορα παρὰ τοῦ Τηλεμάχου ὅτι καὶ
ἀλλαχόσε περὶ τοῦ πατρὸς πενσόμενος παρεσκεύαστο πλεῖν.
διὸ καὶ ἐν τῇ α' ῥαψωδίᾳ (93) ἔγραψε „πέμψω δ' ἐς Κρήτην
τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα“ καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἀλλαχοῦ „πρῶτα
μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ, κεῖθεν δ' ἐς Κρήτην τε παρ' Ἰδομενῆα
ἄνακτα, ὃς γὰρ δεινὰτος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.“ (α 284)
HMQR. cf. α 93. β 359. δ 702.

317. ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ εἰς Μενέλαον (δὲ) ἀντὶ τοῦ πρὸς Μενέλαον, ὡς „εἰς Ἀγαμέμνονα διὸν ἄγον“ M. cf. L. qu. ep. 87. Fr. Ar. 27. H 312. X 492. Ψ 36.

cf. not. 4 et 5.

334. σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὦρη.

ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον.

*) 334. [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀρσενικῶς εἶπε τὴν κοίτην Q. cf. ad α 246 et locos ibi collatos.

*) 335. [ἡ διπλῇ ὅτι] ἐξ ἡρωϊκοῦ προσώπου εἴρηται· ὁ δὲ ποιητὴς εἰς ὠκεανὸν τὴν δύσιν καὶ ἐξ ὠκεανοῦ τὴν ἀνατολήν φησι γίνεσθαι. MQRT. cf. L. Ar. 175. μ 3. γ 1. Correxī initium pro cod. ἡρωϊκὸν πρόσωπόν ἐστι τὸ λέγον.

†) Ζηρόδοτος ᾤχετο H. pro οἴχεται.

345. cf. notam 6.

349. ᾧ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ.

Fuit diple periestigmene, quod Zenodotus scripsit: „ᾧ οὔπερ χλαῖναι καὶ κτήματα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ“ ἀκαίρως MT. Aristarchus legit ᾧ οὔτε, αἱ φανυλότεραι ᾧ οὔτε cf. Didymum ad hunc versum in M.

not. 4. 317. ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα σημείωσαι ὅτι τὸ κέλομαι καὶ τὸ ἄνωγα λαμβάνονται ἐπὶ τοῦ παραινεῖν καὶ συμβουλεύειν E.

Fortasse fluxit ex Ar., qui in vocabulis idem fere significantibus adnotavit: ὅτι παραλλήλως τὸ κέλομαι καὶ ἄνωγα· ἰσοδυναμοῦσι γὰρ αἱ λέξεις. Commemorat nostro loco παραλληλίαν ταυτολογικὴν Eust. 1470, 15. cf. ad A 99, 20. B 8. Γ 181, 205. N 276. Ξ 206 etc. δ 685.

nota 5. 321. ὁ θεν τέ περ οὐδ' οἰωνοί || αὐτόετες οἰχνεῦσιν. ὑπερβολικῶς τοῦτό φησιν· ἐπάγει οὖν „πεμπτὰϊο δ' Αἰγυπτον“ (§ 257) HM.

Talia inter se discrepantia Ar. notare solebat et fortasse scholion emanavit ex Aristonico. cf. Eust. 1470, 18.

not. 6. 345. καθ' αὐτόμενος ἐπέεσσι. σημείωσαι τὸ καθαυτόμενος ἐπὶ καλοῦ. E. cf. β 39.

362. οἷος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι.

*) [ἡ διπλῇ ὄντι] ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ τοῦ γεραίος· κακῶς δὲ Ζηνόδοτος γεραΐατος (cod. γεραίτερος) γράφει. M.

cf. F. Ar. p. 30. γ 125. η 159.

368. ἐπεὶ τεδὸν ἵκετο δῶμα.

Diple periestigmene propter Zenodoti scripturam ἐπεὶ τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνει. cf. in HQN.

378. ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, ἀγελείη τριτογένεια.

Zenodotus pro ἀγελείη dedit κυδίστη, quam ob rem fuit diple periestigmene cf. schol. in HM. Eust. 1473, 18. ἀγελείη legitur in codd. ABDEHIKLMNP: κυδίστη in EQV. cf. La Roche.

380. ἀλλὰ ἄνασσ' Ἰληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

†) Ζηνόδοτος ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε HM. pro Ἰληθι legit.

396. οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν.

†) κοιμηθησόμενοι· ἐνεστῶς δὲ ἀντὶ μέλλοντος. κείω γὰρ τὸν μέλλοντα οὐκ ἔχει, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, καὶ χρῆται τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ μέλλοντος. E.

Fluxit ex Ar. cf. F. Ar. p. 6. γ 82 et locos ibi collatos.

399. ὑπ' αἰθούσῃ ξριδούπῳ.

Quod afferunt BEQV de vocabulo αἰθουσα ex Ar. fluxisse videtur, qui sic interpretatur Y 11: αἱ αἰθουσαι οὐκ εἰσὶ θρόνοι ἢ καθέδραι, ἀλλὰ στοαὶ καὶ στυλῳται ἔδραι ἢ τόποι ὑφ' ἡλίου καταλαμβάνοντες.

400 et 401. πάρ δ' ἄρ' ἐνυμελίην Πεισίστρατόν, ὄρχα-
μον ἀνδρῶν,

ὅς οἱ ἔτ' ἡλίου παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.

Hos versus Zenodotus expunxit cf. schol. HMQR.

402. αὐτὸς δ' αὖτε καθ'εὔδε.

Fuit diple periestigmene propter Zenodoti lectionem: αὐτὸς δ' αὖτ' ἐκάθειδε cf. in H, ubi Zenodotus quidem non nominatur, sed ex adnotationibus Ar. ad A 68. 611. O 716 scimus, illum ante praepositionem augmentum ponere amavisse, quod

Aristarchus omisit, ὅτι οὐκ ἔα ἑλληνίζειν τὸν Ὀμηρον. cf. ζ 1. δ 304.

422. ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβονκόλος ἀνήρ.

*) ὅτι τὸ βοῶν παρέλκει καὶ μετὰ τῆς προθέσεως εἴρηται ἐπιβονκόλος. H.

cf. L. Ar. 109. γ 195 et exempla quae ibi collegi. Eust. 1475, 11.

425. χρυσοχόον Λαέρκεια.

†) τινὲς τὸ λαέρκεα φησιν ὄνομα κύριον, τινὲς δὲ ἐπίθετον παρὰ τὸ ἐπαρκεῖν τοῖς λαοῖς E. Ex schol. ad II 197 Aristarchum Λαέρκεια nomen proprium existimavisse constat. Praeterea certe fuit nota de homonymia. cf. ibid.

Quod fuse legitur in EMQ ad v. 440 de vocabulis χέρνιβα et λέβης fluxit fortasse ex Ar., qui ad Ω 304 sic interpretatus est: λέβητα τὸ ἀγγεῖον τὸ ὑποδεχόμενον τὸ ὕδωρ, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χέρνιβον (sic etiam EMQ), τὸ δὲ κατὰ τῶν χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χέρνιβα. cf. α 136.

444. Περσεὺς δ' ἄμνιον εἶχε.

Notata fuit Zenodoti lectio δάμνιον pro ἄμνιον, ἅπαξ εἰρημένον cf. M.: ἄμνιον ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τοῦ ἱερείου ἐδέχοντο. Ζηνόδοτος δὲ ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦ δ γλώσσαις τίθῃσι τὴν λέξιν. ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα παρ' Ὀμήρῳ ἢ λέξις M. cf. Apoll. l. h. 25, 26.

445. not. 7.

449. τένοντας.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] πάντα τὰ διατεταμένα νεῦρα τένοντας καλεῖ ὁ Ὀμηρος. EQM. cf. ad Y 478. X 396.

453. οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονός.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ ἀνελόντες δηλοῖ τὸ ἄνω ἐλόντες. ἐκ

not. 7. 445. χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. ἀντὶ τοῦ χερνίβιον καὶ οὐλοχυντῶν πρῶτος ἦρχε. EHMQP. Fluxit fortasse ex Ar.

τούτου δὲ τὸ αὖ ἐρύσαντες δηλοῦται. BHMQ. cf. ad M 261.
Θ 325.

456. ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
πάντα κατὰ μοῖραν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πάντα ἀντὶ τοῦ ὅλα,] ὅλα διεμέλισαν τὰ
μηρία, ὡς τὸ „πᾶσαι δ' ὠὔνυντο πύλαι“ (B 809) HM.
cf. L. Ar. 126. Eust. 1476, 65.

458. δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
Quod legitur in E ad v. 470 referendum est ad nostrum
locum et fluxit ex Aristonico, cuius insunt verba, quae ex A 461
hic possui: ἀπὸ τῶν ὠμῶν ἱερείων ἀπαρξάμενοι ἔκοψαν μικρὸν
ἀπὸ παντὸς μέλους καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τὰ μηρία, ὡς δοκεῖν
ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερέου καρποῦσθαι· διὸ ἡ διπλῇ.

464. τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη.

*) ὅτι ὑπὸ παρθένων ἔθος ἦν τοὺς ἥρωας λούεσθαι· πρὸς
τὰ περὶ Ἥβης· λούει γὰρ καὶ αὐτὴ τὸν Ἄρεα ὡς παρθένος.
πῶς οὖν διὰ τῶν ἀφαιτουμένων Ἡρακλεῖ συνοικεῖ; HMQ.

cf. ad E 905. λ 568. 601. L. Ar. 185.

467. ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡ δὲ χιτῶνα
ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ δεύτερον πρῶτον εἶπεν, ὡς τὸ „οὐδ'
ἀπέλυσε θύγατρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα“. (A 95) HM.

475. παῖδες ἐμοί, ἄγε . . . ζεύξαθ' . . .

†) σημείωσαι τὸ ἄγε πληθυντικὸν πρὸς τὸ ζεύξατε E.
cf. Θ 11.

486. οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγόν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ προηγούμενον
δεδήλωκεν (cod. ἐδήλωσεν) ἀντὶ τοῦ ὠδενον, (addidi ex MV)
ὡς ἐπὶ τοῦ „ἔζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ“. (μ 171) MQRT.

cf. F. Ar. B 417. δ 580. ζ 83. μ 172. ν 78. ο 184.

489. *νῖεος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.*

In HMQR notatum est, Zenodotum pro Ὀρσίλοχον hic et E 549 Ὀρτίλοχον scripsisse, commotum hoc versu. In Π. scholiis huius lectionis nullum est vestigium, nisi quod LV ad E 542 habent: ὁ πρόγονος διὰ τοῦ τ, ὁ παῖς διὰ τοῦ σ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ οὗν (φ 16). Ὀρσιλόχοιο habent ABDEGH 1. m. LMQS Strabo VIII, p. 367; Tzetzes Alleg. 135: Ὀρσιλόχοιο H. ex em. IN cf. La Roche.

not. 8. 496. τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.
ἀντὶ τοῦ τοίως. MPQ.

Fortasse fluxit ex Ar. cf. ad α 209. F. Ar. p. 29.

Δ.

1. οἱ δ' ἴξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν
πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.

Ex scholiis in HQMT apparet, Aristarchi diplam fuisse *ὅτι δμωνύμως τῇ χώρᾳ τὴν Σπίρτην Λακεδαίμονα εἴρηκεν*. cf. ad *Θ* 544. Et fuit diple periestigmene propter Zenodoti lectionem *καιετάεσσαν ἀντὶ τοῦ καλαμινθώδη*. cf. HMQR. Sic etiam *B* 581 cf. in *D*. Eust. 1478, 38. Strabo VIII, p. 367.

3. τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον.

†) ὥσπερ ἀλλαχοῦ φησιν Ὅμηρος τάφον τὴν ἐπὶ τεθνεῶτι τινι εὐωχίαν, οὕτω καὶ νῦν γάμον τὴν ἐπὶ γάμου δαῖτα *M*.

cf. *Ψ* 29. γ 307.

12. ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
ἐκ δούλης.

†) τινὲς τὸ δούλης κύριόν φασι διὰ τὸ μηδέποτε οὕτω λέγειν τὸν ποιητὴν τὴν θεράπαιναν. διὸ καὶ τὸ „εἰσόκεν ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὄγε δούλην“ (*Γ* 409) ἀδετοῦσιν. HMQR.

cf. Eust. 1479, 62. Observatio est recta, apud Homerum vocabulum *δοῦλον* nusquam, *δούλην* uno modo loco *Γ* 409 reperiri pro *δμῶς*, *δμῳή*. At v. 396—418 expunxit Aristarchus. Aristonicus quidem alias causas enumerat, sed facile in tam multis excidere poterat illa, quod in novo vocabulo *δούλη* haesitabat, et verisimile est, ut Friedlaenderus monet, hoc suspicionem auxisset. (Nunc iam non *Q* solum, sed etiam HMRTV testantur). Qua

ex re conicere licebit, Aristarchum nostro loco δούλην nomen proprium existimavisse.

19. δοιὼ δὲ κυβιστῆρε κατ' αὐτοῦς
μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσους.

*) ὅτι οὐ τὴν ᾠδὴν, ἀλλὰ τὴν παιγνίαν λέγει οὕτω, πρὸς τὸ „μέλποντες Ἑκάεργον“ (A 474) καὶ γὰρ „κυνῶν μέλπηθρα“ (N 233) φησί. MQ.

cf. F. Ar. ad A 474. L. Ar. 138. α 152. ζ 101.

29. ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.

*) ὅτι ἐπὶ τοῦ ξενίζειν τὸ φιλεῖν τίθησι· παρέλκει δὲ ὁ κέ M. καὶ ὅτι λείπει ἢ εἰς, ἢ ἢ εἰς ἄλλον. addidi ex B.

cf. L. Ar. 147. F. Ar. p. 11 et 26.

36. ἐς δ' αὐτοῦς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι τὸ προτέρω] τοπικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦμ-προσθεν BQF.

cf. K 469. ε 417. ι 62. ω 475. L. Ar. 151.

47. ὀρώμενοι.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ] ὀρώντες, τὸ παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. BE.

cf. F. Ar. 2. δ 322. η 33. σ 8. α 404. β 102.

61. not. 1.

62. ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκῆων,
ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλῆων
σκηπτούχων, ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦσδε τέκοιεν.

†) προηθετοῦντο καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει· τό τε γὰρ σφῶν οὐχ Ὀμηρικῶς μονοσυλλάβως ἐξηνέχθη ὅ τε ἔπαινος τῶν νέων οὐκ ἀναγκαῖος HM.

not. 1. 61. δέειπνον πασσαμένω.

τοῖς ὁδοιπορήσασι δέειπνον δηλονότι γενομένον· αὐτὸς γὰρ ἐξῆς φησι „δόρπον δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα“ (213) καὶ „οὐ γὰρ ἔγωγε τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος“ (194) HMQ.

Sic fortasse interpretatus est Ar. locum, qui videtur repugnare observationi eius, nunquam de coena vespertina apud Homerum aliud nomen dici quam δόρπον. Accuratissime hac de re egit Lehrsius p. 129. cf. α 124 et locos ibi collatos.

Aristonici scholion sic fere restituendum est: ἀθετοῦνται οἱ στίχοι, ὅτι τὸ σφῶν οὐχ Ὀμηρικῶς μονοσυλλάβως ἐξηγή-
νεκται· πρὸς γὰρ αὐτοὺς, οὐ περὶ αὐτῶν ἐστὶν ὁ λόγος· καὶ
ὅτι ὁ ἔπαινος τῶν νέων οὐκ ἀναγκαῖος· προηθετοῦντο κ. τ. λ.

Aristarchum σφῶν legisse apparet ex HM: ἐπίτηδες δὲ
Ἀρίσταρχος ἀθετουμένων τῶν στίχων καὶ ἄνευ τοῦ ἱεῖρας τὴν
γραφὴν, ἵνα καὶ τοῦτο πρὸς τὴν ἀθέτησιν λαμβάνῃ. cf. Apoll.
περὶ ἐντωνυμιῶν p. 370.

70. πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.

Diple periestigmene contra Zenodotum, sic enim legit, Ar.
sine articulo πευθοίατο ἄλλοι.

cf. α 157. ρ 592.

99. ἐκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.

*) [ἡ διπλὴ ὅτι Ἄργος ἱππόβοτον] τὴν Πελοπόννησον
[λέγει]. E.

Observatum est propter discrimen inter Argos Peloponnesi
factum et Argos Thessaliae, quam Ἄργος Πελασγικὸν nominat.
cf. L. Ar. 227.

105. ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν.

*) [ἡ διπλὴ ὅτι ἀπεχθαίρει ἀντὶ τοῦ] ἀπεχθαίρειν ποιεῖ,
ὥς „πάντας μὲν ρ' ἔλπει“ (ν 380) HMQ. cf. β 68, 91.

112. Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.

*) [ἡ διπλὴ ὅτι οὐ λέγει νέον κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ κατὰ
μεσότητά ἀντὶ τοῦ] νεωστὶ γεγονότα, ὥς καὶ ἐν Ἰλιάδι (I 446)
„νέον ἡβῶντα“ τουτέστι νεωστὶ ἡβῶντα. MQ.

cf. F. Ar. 29, α 209 et locos, quos ibi contuli.

118. ἡέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐάσειε μνησθῆναι.

†) σημειοῦνται τινες, ὅτι παραλλήλως ἔταξε μὴν καὶ αὐ-
τὸν HM.

cf. ad γ 317. δ 244.

not. 2. 123. τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυκτον ἔθηκεν,
Ἀλκίππη . . Φυλῶ, . . . Ἀλκάνδρη . . .

σημειωτέον καὶ τὰ περὶ τῶν θεραπαινῶν. ἄλλαι μὲν γὰρ ἐν Ἰλιάδι,

123. κλισίην.

Diple fuisse videtur, quod nunc κλισίην, v. 136 contra κλισμὸν Helenae sellam dixerit. cf. schol. in HM: κλισίην ὃν ἀλλαχοῦ δι' ἐτέρων κλισμὸν ὀνομάζει et ad v. 136 Dind. praef. LP: ἦν ἄνω (123) κλισίην εἶπε, τοῦτον νῦν κλισμὸν καλεῖ. H.

134. νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον.

†) σημειοῦνται τινες, ὅτι τὸ εἰς τὴν νῆσιν εὐθετον μήρυμα ξοῖον νῆμα εἶπεν HM.

cf. F. Ar. Θ 221.

139.

οἱ τινες οἷδε

ἀνθρώπων εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ εὐχετόωνται ἀντὶ τοῦ] καυχῶνται V. (cod. habet imperfectum) cf. L. Ar. 147. § 468. Certe addidit: καὶ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, ἢ ἡ εἰς ἡμέτερον δῶ. cf. F. Ar. p. 26.

158. ἀλλὰ σάοφρων ἐστί, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ

ὃδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν

ἄντα σέθεν, τοῦ νῶϊ θεοῦ ὥς τερπόμεθ' αὐδῇ.

*) ἀθετοῦνται στίχοι γ' ὥς περιττοὶ καὶ ὑπὸ νέου παντάπασι λέγεσθαι ἀπρεπεῖς· καὶ τὸ νεμεσσᾶται ἀντὶ τοῦ αἰδεῖται οὐχ Ὀμηρικῶς. καὶ αἱ ἐπεσβολαίαι δὲ γέλοισι. ὅθεν Ζηρόδοτος μεταποιεῖ „ἐπιστομίας ἀναφαίνειν“. ἄλλως τε οὐδὲ συμβουλευσόμενος τῷ Μενελάῳ πάρεστιν, ἀλλ' „εἴ τινα οἱ κληδὸνα πατρὸς ἐνίσποι (317) HMQR.

Perturbatum sententiarum ordinem sic fere restituendum puto. Pro cod. στίχοι ε' recte Dindorfius mutavit γ', nam tot modo abesse possunt. Ceterum etiam Didymus tres, non quinque versus expunctos esse tradidit. cf. in H.

ἄλλαι δὲ νῦν· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς τὰς μετεχούσας τοῦ ἁμαρτήματος ἐπιτρέπειν συνεῖναι τῇ γυναικί. MQR.

Respicit scholion ad Γ' 144 ubi Αἰθρη et Κλυμένη Helenam prosequuntur. Talia chorizontes opponere solebant, quos Ar. saepius refutavit. Fortasse etiam nostrum scholium ex Ar. adnotatione manavit. Ar. legit ἄμ' Ἀδρήστη, alii ἄμα δρῆστη.

162. ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι.

†) Ζηνόδοτος „διέτο“ κακῶς. H.

192. οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν.

Aristarchus expunxit. cf. in H. Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ.

206. τοίου γὰρ καὶ πατρὸς.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τοίου] ἀντὶ τοῦ τοιούτου, οὐχ, ὥς οἱ γλωσσογράφοι, πάντως ἀγαθοῦ. H. cf. Ar. ad Ω 164. Eust. 1492, 9. De glossographis vide L. Ar. 36. cf. B ad H 231.

228. Πολύδαμνα.

†) κύριον ὄνομα ἢ Πολύδαμνα κατὰ Ἀρίσταρχον. Q.

231. Παιήονός εἰσι γενέθλης.

†) Παιήων ἱατρὸς θεῶν, οὐχ ὁ αὐτὸς τῷ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ κεχωρισμένος· παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις ὁ αὐτὸς νομίζεται εἶναι. καὶ Ἡσίοδος δὲ μάρτυς ἐστὶ τοῦ ἑτέρου εἶναι τὸν Παιήονα τοῦ Ἀπόλλωνος, λέγων „εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπὲρ θανάτῳ σῶσαι ἦ καὶ Παιήων, ὃς ἀπάντων φάρμακα οἶδεν.“ MTV.

cf. L. Ar. 179. Quod in BHQ Aristarchum legisse traditum est: ἱατρὸς δὲ ἕκαστος, ἐπεὶ σφισι δῶκεν Ἀπόλλων ἰᾶσθαι· καὶ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης, huic observationi repugnat omnique fide destitutum est. Monet Lehrsius l. c. Tamen La Roche p. 73 lectionem ut Aristarcheam adnotavit. Ex schol. in V. ad O 262 sequitur, Zenodotum Mallotem Paeonem falso pro Apolline accepisse. cf. etiam Eust. 1014, 60.

240. πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι . . .

ὅσσοι Ὀδυσσῆος . . . εἰσιν ἄεθλοι.

†) ἰδίως τὸ πάντα ἐπήνεγκε τῷ ὅσσοι τὸ γένος ἀλλάξας. Q.

Fuisse videtur Ar. διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα. cf. F. Ar. 32. λ 517. θ 214. μ 75. κ 212. ρ 266.

244. αὐτόν μιν πληγῇσιν . . . δαμάσσας.

†) δύο ἰσοδυναμοῦσαι ἀντωνυμίαι ἀντὶ τῆς μιᾶς παραλαμβάνονται VT. cf. ad δ 118.

248. δέκτη, ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

†) ὁ κυκλικὸς τὸ Δέκτη ὀνομαστικῶς ἀκούει, παρ' οὗ φησι τὸν Ὀδυσσεά τὰ ῥάκη λαβόντα μετημφιάσθαι. ὃς οὐκ ἦν ἐν ταῖς ναυσὶ τοιοῦτος οἷος Ὀδυσσεὺς ἀχρεῖος. Ἀρίσταρχος δὲ δέκτη μὲν ἐπαίτη, τὸ δὲ „ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην“ τῷ ἐναντίῳ τὸ ἐναντίον, ὃς οὐκ ἦν τοιοῦτος (ὁ Ὀδυσσεὺς) ἀλλ' ἐνδοξότατος καὶ μεγαλοπρεπέστατος, (ἵκελος δὲ ἐπαίτη) HMQT.

M praeterea habet: τὸ δὲ — δὲν παρέλκει, quod item ad A 412. 244. Ar. adnotavit.

Aristarchi interpretationem vocabuli δέκτη praeterea habent schol. in E. Apoll. l. h. 57, 16. Eust. 1494, 55. cf. L. Ar. 153.

249. οἱ δ' ἀβάκησαν.

†) ἡ λέξις τῶν ἀπαξ εἰρημένων ἐστὶν V.

Has Ar. adnotare solebat contra chorizontes, quod Homerus et in Iliade et in Odyssea iis usus sit cf. A 147. Apoll. 2, 16 l. h. Eust. 1494, 59.

254. μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι
πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι.

Diple fuit propter constructionem adverbii πρὶν cf. HMQT: ἔστιν ὁμοιον τῷ „τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν“ (A 29) καὶ „οὐδὲ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται“. (Σ 283). cf. ad Σ 283. γ 117.

285—289.

ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν νῆες Ἀχαιῶν,
Ἄντικλος δὲ σέ γ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
ἦ θελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεξε
νωλεμέως κρατερῇσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιοὺς,
τόφρα δ' ἔχ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς
Ἀθήνη.

*) Ἀρίσταρχος τοὺς ε' ἀθετεῖ, ἐπεὶ ἐν Ἰλιάδι οὐ μνημονεύει Ἀντίκλου ὁ ποιητής HQ. Idem Didymus.

287. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν.

†) ἐπεπίεξε τὴν μάστακα, ὅ ἐστι τὸ στόμα, ἀπὸ τοῦ μα-
σᾶσθαι B.

Sic interpretatus est Ar. vocabulum ad I 324 contra glos-sographos, qui ἀκριδὰ explanabant.

295. ὕπνω ὑπο γλυκερῶ τερπόμεθα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] δοτική ἐστὶν ἀντὶ γενικῆς H.

cf. Δ 121. Σ 11. Τ 62. F. Ar. p. 23.

304. Ἀτρείδης δὲ καθεῦδε.

Fuit dipole periestigmene propter Zenodoti lectionem δ' ἐκα-θεῦδε. cf. γ 402.

312. τίπτε δέ σε χρεῖω δεῦρ' ἡγάγε;

*) [ἡ διπλῇ] πρὸς τὴν ἐρμηνείαν, [τίπτε] (τί ποτέ) σε χρεῖω ἡγάγε δῆμιον ἢ ἴδιον; H.

cf. γ 14.

317. κληιδόνα πατρὸς ἐνίσποις.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] λείπει ἡ περὶ, ἵνα ἡ, εἰ τινά μοι φήμην περὶ τοῦ πατρὸς ἐνίσποις Q.

cf. F. Ar. 26.

322. τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἶκ' ἐθέ-
λησθα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἰκάνομαι] ἀντὶ τοῦ ἰκάνω· ἡ δὲ λέξις ἀντὶ τοῦ ἰκετεύω. BQ.

Sic Ar. ad X 123. Apoll. l. h. 90, 33. γ 92. ζ 176.

353. οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνησθαι ἐφ' ἐτμέων.

†) βούλεται μὲν λέγειν θυσῶν· ἀσαφέστερον δὲ εἴρηται· διὸ Ζηρόδοτος ἡθέτει. ποῖαι γὰρ, φησὶν, ἐγένοντο ἐντολαί; EHPQ.

Aristonici verba non sunt, nam nunquam Zenodotum ipsum loquentem induxit, sed certe de illius athetesi dixit.

366. Εἰδοθέη·

Diple periestigmene, quod Zenodotus pro Εἰδοθέη scripsit Εὐρυνόμη cf. in EHQ.

368. αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσκον.

Diple fuit contra chorizontes, qui opponebant, solum in

Odyssea heroes piscibus vesci, non in Iliade. Contra hos Aristarchus recte demonstravit, quaedam heroibus cognita quidem fuisse, quibus Homerus heroas utentes non faciat. Fortasse hoc etiam Ar. obtendit, quod Homerus ipse dicit: *ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός* et schol. in B affert: *ἀλλαχόσε οὐ λέγει ὁ Ὅμηρος ἐσθίειν τοὺς Ἑλληνας* (l. ἥρωας) *ἰχθύας*· νῦν δὲ φησι τούτους ἀγρεύειν ἰχθύας διὰ τὸ τείρεσθαι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ. cf. ad II 747.

370. ἦ δ' ἐμεῖ ἄγχι σιᾶσα ἔπος φάτο, φώνησέν τε.

Fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus legit: ἦ δέ μοι ἀντομένη EH. Tunc etiam reliquam versus partem aliter scribere debuit, velut *ἔπεα πτερόεντα προσηύδα*, vel *ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν*, ut monet Duentzerus p. 133.

379. ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ.

†) Ζηνόδοτος *ἔειπε κακῶς*· τὴν διαφορὰν γὰρ ἠγνόησεν H (sc. imperativi, cuius una forma est *εἰπέ*, et indicativi, cuius duplex, *εἶπε* et *ἔειπε* cf. δ 468. Eust. 1499, 50. 1410, 61.

386. Ποσειδάωνος ὑποδμῶς (Proteus).

*) [ἦ διπλῇ ὅτι] *παρέλκει ἢ ὑπό* EQ.

cf. ad Z 19, uti hic versus citatur in eadem interpretatione vocabuli ὑφηγίοχος. L. Ar. 108. γ 195. 422. δ 672.

388. λελαβέσθαι.

*) [ἦ διπλῇ πρὸς τὸν] *ἀναδιπλασιασμόν, ὡς τετυπέσθαι*. E.

Notare solebat Ar. eas formas, quae reduplicatione ponuntur. cf. F. Ar. 11 et usus est substantivo ἀναδιπλασιασμόν ad Z. 50.

402. μελαίνῃ φρικτὶ καλυφθεῖς.

†) τῇ ἐπιγενομένη μελανίᾳ πόντῳ (corr. Lehrs Ar. p. 89 pro ἐν τῷ) ἐκ τῆς ἐπιπολαίου κινήσεως τῶν ὑδάτων V. Idem EH. qui addunt: *κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἀνέμων τοῦ πνεῖν*. Ex Ar. fluxit cf. ad Φ 126. L. Ar. 89. Alii interpretati sunt ψύχος. Apoll. l. h. 165, 16.

413. λέξεται ἐν μέσσησι.

*) [ἦ διπλῇ ὅτι τὸ λέξεται] *ἀντὶ τοῦ κοιμηθήσεται, ἀπὸ τοῦ λέχους* BQ.

cf. L. Ar. 147. δ 451.

416. αὐτοὶ δ' ἔχειν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι ἀπαρεμφάτω χρήται ἀντὶ προστακτικοῦ, ἔχειν] ἀντὶ τοῦ ἔχετε. PQ.

cf. F. Ar. 14. α 291 et locos ibi collatos.

419. ἐχέμεν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] πάλιν ἀντὶ τοῦ ἔχετε Q.

cf. ad v. 416.

423. cf. not. 3.

429. δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη
νίξ.

In H hoc est scholion: ἄριστον. τοῦ Ἀριστάρχου· σημειοῦνται τινές, ὅτι δόρπον τὸ δεῖπνον. Hoc nunquam Aristarchus docuit. Sed Zenodotus δεῖπνον et δόρπον promiscue posuit cf. A 86, 730. Fortasse etiam nostro loco, cui A 730 simillimus est, pro recto δόρπον falsum δεῖπνον legit, et scholiasta contorsit Aristonici verba, quae sic fere restituenda sunt: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει δεῖπνον· δόρπον δὲ λέγει τὴν ἐσπερίνην τροφήν· εὐθέως γὰρ κατακοιμῶνται. Eust. 1503, 53: καὶ ὅρα, ὡς διασαφίζεται κἀνταῦθα ὁ δόρπος ἐν τῷ „ἐπὶ λυθέν ἀμβροσία νύξ“. τὸ γὰρ τηνικαῦτα ἔμβρωμα δόρπος λέγεται. cf. L. A. 127. α 124 et exempla ibid.

442. ὀλωτάτος ὀδμή.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὀλωτάτη ὀλωτάτος εἴρηκεν] ὁμοιον τῷ „κλυτὸς Ἀμφιτρίτη (ε 422) καὶ Θεσμός αὐτμή“ καὶ „κλυτὸς Ἰπποδάμεια“ (B 742) P. cf. F. Ar. 31. β 214 et locos, quos ibi contuli.

451. λέκτο δ' ἀριθμόν.

ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.

not. 3. 423. εἴρεσθαι, ὡς φθείρεσθαι. ἔστι γὰρ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ P.

Fluxit fortasse ex Ar. altera pars, cf. F. Ar. p. 4. θ 290. ι 297.

*) ὅτι τῇ αὐτῇ λέξει παραλλήλως οὐκ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημεινομένου κέχρηται. PQ.

cf. L. Ar. 147. De παραλλήλως vocabuli usu cf. Friedlaenderum ad N 276. δ 413.

468. ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ.

γράφεται ἔειπε sc. Zenodotus cf. 379 propter quod διπλῇ περιεστιγμένη. Eust. 1410, 61.

477. πρίν γ' ὅτ' ἄν Αἰγύπτιο διιπετέος ποταμοῖο.

*) ὅτι τὸν Νεῖλον Αἴγυπτον ὀνομάζει, ὁ δὲ Ἡσίοδος ὡς ὢν νεώτερος Νεῖλον αὐτὸν οἶδεν ἤδη καλούμενον. HMPQT.

De aetate Hesiodi, Homero posterioris, etiam ad K 431 dictum est. cf. Lehrs, emend. schol. Hom. p. 454 Herod. et Ar. 232. M 22.

Fuit praeterea diplo periestigmene propter Zenodoti lectionem διειπετέος cf. in EHQ. B ad P 263.

485. ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις.

*) [ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ τοῦ] τελέσω, ἐνεστὼς ἀντὶ μέλλοντος E.

cf. F. Ar. 6. B 286. I 156. γ 82 et exempla ibid.

498. Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη δολιχηρέτμοισι.

Versum Zenodotus expunxisse videtur cf. in H: Ζηνόδοτος τοῦτον περιγράφει (corr. Dindorf., cod. ὃς γράφει. Duentzer: οὐ γράφει p. 13) ἀναγκαῖον δὲ καὶ αὐτὸν εἶναι διὰ τὸ λέγειν ὕστερον (551) Μενέλαον „σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε“. La Roche ex hoc scholio corrupto colligere non potest, Zenodotum hunc versum expunxisse, nisi forte pro ὃς γράφει cum Duentzero οὐ γράφει scribis, vel cum Dindorfio περιγράφει, quibus non assentitur: nam si ita scriptum fuisset, verba sequentia ἀναγκαῖον δὲ εἶναι non cohaererent cum antecedentibus. Accedit quod hic versus amoveri non potest, nam ad eum referuntur quae Menelaus infra dicit: σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε, quod Zenodotum fugere potuisse non credit.

514. Μαλειάων.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν πληθυντικῶς εἴρηκεν Μαλειάων]

Aristonicus.

ἀλλαχοῦ δὲ ἐνικῶς „περιγνάμπτοντα Μάλειαν“ (ι 80) P. cf. γ 287 et locos ibi collatos.

522. πατρίδος αἵης.

†) σημειοῦνται τινες, ὅτι ἐπὶ τῆς ὅλης χώρας νῦν τέθεικε τὴν πατρίδα, οὐκ ἐπὶ τῆς πόλεως PQ. cf. Eust. 1507, 45.

547. τάρφου ἀντιβολήσας.

†) τοῦ δέλπου τοῦ ἐν τῇ ταφῇ. BT. cf. γ 307.

553. ἥ ἐ θανών. ἐ θέλω δὲ καὶ ἀχνυμενός περ ἀκοῦσαι.
ἐν ἀπάσαις ἡθετεῖτο· τοῦ γὰρ Πρωτεύς εἰπόντος „δύο
μοῦνοι ἀπόλοντο“ (496) γελοῖως τρίτον ζητεῖ ἀπολόμενον. HPQ.

Didymi et Aristonici verba scholiasta coniunxisse videtur.

556. τὸν δὲ ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα.

†) δῆλον καὶ τούτου ὅτι ἐξόκισται [ἐξωκεάνισται Heckerus]
ἡ νῆσος· ἐπεὶ τί ἐκώλυε τὸν Μενέλαον οὕτως ἔχοντα περὶ τὸν
Ὀδυσσεά ὡς καὶ πόλιν ὄλην χαρίσασθαι ἐθέλειν νῦν πέμψαι
καὶ σῶσαι τὸν φίλον; BPQT.

Eust. 1508, 60: ἐνταῦθα δὲ τινες ἐκτοπισμὸν σημειοῦνται
τῆς κατὰ τὴν Καλυψὶ νήσου. cf. L. Ar. 247. ε 55. 100. 277.
ζ 8. 204. η 321. κ 1. 190. υ 383.

580. ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἄλλα τύπτον ἐρέτμοις.

†) σημειοῦνται τινες, ὅτι ὁμοίως ἐκείνῳ εἴρηται „ἐζόμενοι
λεύκαινον ὕδωρ“ (μ 172) P.

cf. F. Ar. B 417. γ 486 et exempla ibid.

590. τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον ἐΰξοον.

*) ὅτι οὐκ ἂν, εἰ τέθριππα ἥδεσαν, τρεῖς ἵππους ἐδίδον
τῷ Τηλεμάχῳ. νῦν δὲ ξυνωρίδα δίδωσι καὶ παρήγορον, ὡς καὶ
ἐν Ἰλιάδι χρώμενοι. BPQT. cf. L. Ar. 195.

602. ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξιμαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα.

*) ὅτι τοὺς ἵππους ἄγαλμα εἴρηκεν [καὶ] ἐν Ἰλιάδι (δ 144)
„βασίλῃ δὲ κεῖται ἄγαλμα“. ὥστερ δὲ ὁ Τηλέμαχος ἐνθάδε
παρατεῖται τοὺς ἵππους, οὕτως καὶ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐκ τῆς

κατασκοπῆς ἵππους Διομήδει παραχωρεῖ. [ὁ αὐτὸς ἄρα ποιη-
τῆς.] PQ. Huc referendum est quod legitur in MQ ad γ 274:
ἄγαλμα λέγει ὁ ποιητῆς πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ οὐ τὸ
ξόανον et ad γ 438 in E: ἡμεῖς μὲν ἄγαλμα τὸ ξόανον, Ὀμη-
ρος δὲ πᾶν δῶρον, ὃ βλέπει τις καὶ χαίρει καὶ ἐφ' ᾧ ἀγάλ-
λεται, ἄγαλμά φησιν.

cf. schol. in D ad Δ 144. Apoll. l. h. 6, 30.

613. δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται.

†) σημειοῦνται ὡς ἀκατάλληλοι P.

Fortasse notaverat Ar., hoc loco Homerum praeter consue-
tudinem κεῖται verbi singularem cum plurali neutrius ὅσσα κει-
μήλια construxisse. cf. N 28.

619. τεῖν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τεῖν] ἀντὶ τοῦ σοί Δωρικῶς P. cf.
Δ 201. Certe adiunxit: καὶ ὅτι τὸ ἐθέλω ἀεὶ ἀπὸ τοῦ ἔ ἄρ-
χεται. cf. H 111.

624. περὶ δεῖπνον πένοντο.

†) σημειοῦνται τινες ἀντὶ τοῦ ἐνήργον HP.

cf. L. Ar. 73. β 334. ι 250.

630. τοῖς δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων.

*) ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι ἡ αὐτὴ εὐστοχία τῆς τῶν ὀνομάτων
θέσεως. P.

cf. E 60. I 137. β 386.

634. ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς.

†) Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοί BP.

cf. F. Ar. 1. 23. γ 14.

644 not. 5.

not. 5. 644: Θῆτες τε δμῶές τε.

σημειοῦνται τινες, ὅτι διέσπειλε τοὺς Θῆτας ἀπὸ τῶν δμῶων.
Θῆτες γὰρ λέγονται οἱ ἐλεύθεροι μὲν, μισθῷ δὲ δουλεύοντες, δμῶες
δὲ αὐτοὶ οἱ δοῦλοι, παρὰ τὸ δεδμησθαι, ὃ ἐστὶν ὑποτετάχθαι. BEPQ.

cf. § 112. Eust. 1246, 11 ubi Aristophanis esse hanc interpretatio-
nem dicit. Apollo et Neptunus Θητεύουσι μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ Θ 444.

646. ἥ σε βίη ἀπηϋῖρα νῆα μέλαιναν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι ἡλλακται πτωσις σὲ ἀπηϋῖρα νῆα ἀντὶ τοῦ σου] ὁμοίως τῷ „ἐπεὶ μὲν ἀφέλεσθαι γε δόντες“ (A 299) P. cf. F. Ar. p. 21.

661/2. ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέ-
λαιναι

πίμπλαντ', ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔκτλην.

†) ἐκ τῆς Ἰλιάδος (A 103) μετηνέχθησαν οὐ δεόντως οἱ στίχοι HQ.

Fuerunt obeli cum asteriscis cf. ad A 103.

671. Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.

*) ὅτι τὴν Σάμην Σάμον εἶπεν BET.

cf. L. Ar. 233 cf. α 246 et exempla ibid.

672. ἐπισμυγεῖται.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] παρέλκει (δὲ) ἡ ἐπὶ BET. cf. γ 195.

422. δ 386. L. Ar. 109.

678. αὐλῆς ἐκτὸς ἐών.

†) σημειοῦνται τινες πρὸς τὸ περὶ τῆς Ὀδυσσεύς οἰκῆσεως P.

685. ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.

*) ὅτι τὰ ἰσοδυναμοῦντα παράλληλα τέθεικεν, ὕστατα καὶ πύματα P. cf. γ 317.

692. ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ ἐχθαίρησιν ἀντὶ τοῦ ἐχθαίροι ὥς (cod. καὶ) τὸ „ἐχθὺς, ὅς κε φάγησι“ (Φ 127) ἀντὶ τοῦ φάγοι. BEPQ.

Restitui, quod P. habet ἐχθαίροι et φάγοι, ut in omnibus codicibus BEPQ. Dindorfius rectum male correxit. Videat F. Ar. p. 9: „in nostris scholiis fere ubique coniunctivus pro optativo esse dicitur.“ Ceterum schol. citatum Φ 127 habet: ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι ἂν, quod inspicere debebat.

702. ἐς Πύλον ἡγαθήην ἢ δ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] οὐδὲ ἐνταῦθα ἢ Κρήτη οὐδὲ Ἰδομενεὺς δνομάζεται HP.

Diple est contra Zenodotum cf. α 93. β 359. γ 313.

709. *πουλὺν ἐφ' ὑγρήν.*

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἐν σχήματι εἴρηται, ὡς Θέρμος ἀντιμή P. cf. F. Ar. 31. β 214 et exempla ibid.

714. *ὄφρα πύθνηται πατρὸς ἐοῦ.*

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] λείπει ἢ περὶ. HT.

cf. F. Ar. 26.

722. *κλῦτε φίλαι· πέρι γάρ μοι . .*

*) ὅτι ἐν ἀρχῇ λόγον ὁ γάρ, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι (H 328) „πολλοὶ γὰρ τεθνῆσι“ H. cf. H 328.

726. *ἔσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.*

*) περιττὸς ὁ στίχος· καὶ γὰρ προεῖπεν „ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλόν“ (724) καὶ οὐκ οἶδεν ὁ Ὅμηρος τὴν καθ' ἡμᾶς Ἑλλάδα, ἀλλὰ τὴν Θεσσαλικὴν οὕτω λέγει καὶ Ἕλληνας τοὺς ἐκείθεν. HQ. cf. L. Ar. 227. F. Ar. I 395. α 344. δ 816.

771. *ὁ οἱ φόνος νῆι τέτυκται.*

*) ὅτι φόνος τῷ νύφῃ αὐτῆς ἡντρεπίσται· ἡ γὰρ οἱ ἀντὶ γενικῆς ἐστι. H. cf. Fr. 22.

783. *πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ θ' ἰστίᾳ λευκὰ πέτασσαν.*

†) περιττὸς δοκεῖ οὗτος ὁ στίχος M.

Non legit Eust. cf. 1517, 44, omiserunt ADEGHL.

786. *ἔσπερον.*

*) [ἡ διπλῇ ὅτι ἀρσενικῶς] τὴν ἐσπέραν ἔσπερον εἶπεν. HGI. cf. ad α 422 et exempla ibid.

793. *ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.*

Ex schol. in E apparet, fuisse diplom Ar. de vocabulo νήδυμος, pro quo nonnulli ἡδυμος legerunt, litteram ν ut ἐφελκυστικὸν ad ἐπήλυθε trahentes. cf. ad B 2. K 187. II 54.

794. *λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.*

*) ὅτι οὕτως λέγει τὰς συναφὰς τῶν μελῶν, οὐ τὰ μέλη. (οὐκ οὖν ἂν εἴποι μηρὸν ἢ χεῖρα ἄψα.) PQH.

797. Ἰφθίμη κούρη.

†) ἀμφιβάλλει Ἀρίσταρχος, πότερον ἐπὶθετον τὸ Ἰφθίμη, ἢ κύριον. P.

816. ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

Certe obelo notavit Ar. cf. δ 726. I 395.

836. οὐ μέντοι κείνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω.

*) [ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα] ἀντὶ τοῦ τὰ περὶ ἐκείνου BEQPT. cf. F. Ar. 25.

845. Σάμοιό τ' παιπαλοέσσης.

*) ὅτι τὴν Σάμην Σάμον λέγει H.

cf. δ 671.

E.

7. Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.

†) ἐκ τῆς ἐν Ἰλιάδι Νέστορος εὐχῆς μετατέθεται P.

Nestoris εὐχή est O 370 seq., sed ibi hic versus non legitur. Num Ar. alium textum ac nos hoc loco habuit?

13. ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχα.

*) οἰκειότερον ἐν Ἰλιάδι — B 721 — κεῖται περὶ Φιλοκτήτου. νῦν δὲ ἔδει τετιμημένος ἦτορ εἶναι H.

27. παλιμπετὲς ἀπονέωνται.

†) εἰς τοῦπίσω στρεφόμενοι P.

Hoc scholion inserui propter rectam vocabuli πάλιν interpretationem, quae est Ar. cf. L. Ar. 91.

30. νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀπαρέμφατόν ἐστιν ἀντὶ προστακτικοῦ, τοῦ εἰπέ PT.

cf. F. Ar. 14. α 291 et exempla ibid.

39. πόλλ', ὅς ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
εἴ περ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἶσαν.

†) Τροίης δισυλλάβως, ἵνα τὴν χώραν ἀκούσωμεν P.

cf. λ 510. A 129. Alii: Τροίης ἀπὸ ληίδος. Fluxisse videtur ex Ar., qui A 129 observavit, Troiam urbem apud Homerum δισυλλάβως legi Τροίην, adiectivum contra Τροίην τρισυλλάβως de urbe aliqua Troiana.

44/46. αὐτίκ' ἔπειθ' ὑποποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην
ἥ δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.

*) [τούτοις τοῖς στίχοις παράκεινται ἀστερίσκοι ὅτι] μετὰ-
κεινται οὐ δεόντως ἐντεῦθεν εἰς τὰ περὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν α'
λεγόμενα· (96—98) καὶ εἰς τὰ περὶ Ἑρμοῦ, ἥνίκα ἀπ' Ὀλύμ-
που εἰς τὴν Τροίαν κάτεισιν (Ω 341/2) HPQ.

50. Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ.

†) ἀναγκαῖον τὸ ἔπος, ὅτι ὁρος Ὀλύμπος θεῶν οἰκητήριον
κατὰ τὸν ποιητὴν. HP.

cf. F. Ar. Ξ 226. L. Ar. 166. ad v. 55.

Pieriam enim, Olympi cacumen, transcendunt dii apud Ho-
merum, iter facientes ex Olympo in terram.

54. not. 1.

55. ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν.

*) [ἡ διπλῇ] πρὸς τὰ περὶ τῆς πλάνης, ὅτι πόρρω που ἐν
ἐκτετοπισμένοις τόποις ἀορίστοις. φησὶ γοῦν τηλόθι που τὴν
νῆσον εἶναι. καὶ πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου σεσημείωται· εἰ γὰρ
μὴ ἀπὸ Μακεδονίας ὁ θεὸς ἐξορμᾷ, ἀλλ' ἄνωθεν ἐξ οὐρανοῦ,
οὐκ ἂν πολλὴν ἐπῆλθεν, ἕως εἰς τὴν νῆσον παραγένηται, ἀλλ'
εὐθὺς βουληθεὶς κατὰ κάθετον γενόμενος PQ. — „ut Minerva
T 530“. L. — cf. L. Ar. 166. 247. δ 556 et locos ibi collatos.

69. ἡμερὶς ἡβώωσα.

Notatum fuit vocabulum ἡμέρις ἅπαξ εἰρημένον v. schol.
EPQ: τὴν ἄμπελον εἶπεν· ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα τὸ ὄνομα. Eust.
1524, 25 habet: ἐν δὲ ὑπομνήμασι παλαιοῖς τοῖς εἰς τὸ Ξ τῆς
Ἰλιάδος (an Ar.?) εἶδος λεπτοφλοίου δρυὸς ἣ ἡμερὶς λέγεται.
Apoll. l. h. 84, 1 ut in scholio nostro interpretatur.

84. πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.

not. 1. 54. τῷ ἕκτος πολέεσσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
προσέθηκε τις οὐ δεόντως τὸν στίχον. HPQ. Eust. 1522, 62:
παρένθετον οἶονταί τινες (an Ar.?) τὸν στίχον καὶ ὀβελίζουσιν ἥτοι
ἀθετοῦσιν.

*) ὁ στίχος οὗτος περιττός· ὁ γὰρ προκείμενος ἀρκεῖ. HP. cf. ad v. 158 et PQ ad v. 82.

97—98. εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν· αὐτὰρ ἐγώ τοι νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.

*) [ἀθετοῦνται οἱ στίχοι ὅτι] εὐτελεῖς κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν HP.

Porsonus, Buttmannus, Dindorfius hoc scholion, quod in P scriptum est interiore margine incipiens ob angustiam a v. 96 et desinens proxime ante 98, pertinere ad v. 94. 95. coniecerunt. Ego retinui scholii locum secutus Eust. 1525, 31: εἵπομεν δὲ ἀφελῶς, ἀκολούθως τοῖς παλαιοῖς, οἳ φασιν ὅτι εὐτελεῖς οἱ δύο στίχοι — 97. 98 — οὗτοι καὶ κατὰ συνθήκην καὶ κατὰ διάνοιαν.

100. τίς δ' ἄν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρὸν ὕδωρ ἄσπετον, οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις . .

*) σαφῶς ἐδήλωσεν Ὅμηρος, ὅτι ἔξω τῆς κατ' ἡμᾶς θαλάσσης ἢ τῆς Καλυψοῦς νῆσος τυγχάνει [διὸ ἢ διπλῇ]. BEPQT. cf. L. Ar. 247. Eust. 1525, 64. δ 556 et locos, quos ibi contuli.

105—111.

φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι διζυρώτατον ἄλλων τῶν ἀνδρῶν, οἷ ἄστν πέρι Ἡριάμοιο μάχοντο εἰνάετες, δεκάτῃ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν οἴκαδ'. ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο, ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά. ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι, τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῆμα πέλασσε.

*) περιττοὶ οἱ στίχοι καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν μαχόμενοι. σὺ γὰρ κατ' ὃν καιρὸν ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς ὁ ἄνεμος ἐκινήθη καὶ οἱ ἄλλοι ἀπώλοντο, Ὀδυσσεὺς τῇ νήσῳ προσηνέχθη· οἱ δὲ τελευταῖοι δύο ἐκ τῶν μετὰ ταῦτά (133—134) εἰσι μετενηγμένοι PQ.

Numeros 105—111 Maius posuit, Buttmannus probavit.

124. 125. not. 2.

130. not. 3.

132. Ζεὺς ἔλσας (κεραυνῷ).

†) Ζηνόδοτος ἐλάσας γράφει. οἱ δὲ (certe Ar.) ἔλσας, ποιητικώτερον γάρ. ἔλσας μὲν τὸ συστρέψας, ἐλάσας δὲ τὸ ἐκ χειρὸς πλῆξας. HPQ. cf. L. Ar. 65. η 250.

Versibus 133—134 fuit appictus asteriscus cf. 105—111.

141. ἑταῖροι.

*) ὅτι ἐπὶ τῶν συμπλεόντων τίθῃσι τὸ (cod. τοὺς) ἑταῖρους πολλάκις PQ. L. Ar. 116.

158. πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.

*) [ὁ ἀστερίσκος ὅτι] ἐντεῦθεν εἰς τὸ ὀλίγον ἀνωτέρω (84) μετὰκειται ὁ στίχος H.

165. αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρόν ἐνθήσω, μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι.

*) ὅτι καὶ ἐπὶ δίψης ὁ λιμός P.

188. ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσ' ἂν ἐμοί περ αὐτῇ μηδοίμην.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ὁ περ παρέλκει PQ.

cf. F. Ar. 34. ρ 47.

202. τοῖς (Odysseus et Calypso) ἄρα μύθων ἦρχε.

*) ὅτι ἐνὸς πρὸς ἑνα διαλεγομένου φησὶ „τοῖς ἄρα μύθων ἦρχεν“ P. cf. P 628. Φ 287. η 47.

205. σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.

†) τὸ ἔμπης, ὃ καὶ ἔμπα λέγεται, ἐν τοῦτῳ τῷ τόπῳ ὁμῶς σημαίνει, ποτὲ δὲ ὁμοίως καὶ ἐπίσης, ὡς τὸ „ἔμπης εἰς γαῖαν

not. 2. 124. 125.

Ἄρτεμις ἄγνη

οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνε.

οὐδέποτε παρ' Ὀμήρῳ ἡ Ἄρτεμις ἄρρενας φονεῦει· διό τινες ἀθετοῦσι τοὺς στίχους HPQ. cf. Eust. 1527, 47. An Aristarchus in horum numero fuit?

not. 3. 130. περὶ τρόπιος βεβαῶτα.

ὅτι (καὶ) γενικῇ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ περιβεβηκότα τῇ τρόπιδι. BEPQT.

Fluxit fortasse ex Ar. cf. F. Ar. p. 21.

τε καὶ οὐρανὸν ἔκετ' αὐτμή" (Ξ 174). MS Barnes. cf. L. Ar. 142. Apoll. I. h. 67, 24. σ 354. τ 37. BL ad Ξ 1.

240. περὶ κηλα.

†) Ἀρίσταρχος ὥσπερ ξηρὰ ἐκδεχόμενος, τὰ περικεκαυμένα ὑπὸ ἡλίου P.

Chrysippus περὶ κῆλα.

244. εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι] παρέλκει τὸ πάντα, ὥς ἐν τῷ „τριχθα δὲ πάντα δέδασται“ (O 189) PQ.

cf. ad O 189. Σ 373. Ω 232. Θ 258.

247. τέτρηγεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἄρμονιῇσιν ἄρασσεν.

†) Ἀριστοφάνης τὸ αὐτὸ ᾤετο περιέχειν ἄμφω. διὸ τῷ μὲν σίγμα, τῷ δὲ ἀντίσιγμα ἐπιτίθησιν BPQ. Vind. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος φησι διὰ τοῦ πρώτου τὸ μὲν τέλειον τῆς ἁρμογῆς μὴ εἶναι, ἀλλ', ὥς ἂν τις εἴποι, ἁρμόζοντα κατεσκεύασε, καὶ πρὸς ἄλληλα συγκαταγαγὼν ἐσκέψατο εἰ ἁρμόζει ἀλλήλοις· τῷ δὲ ἐξῆς συνέκλεισε καὶ κατεγόμφωσε. διὰ γὰρ τοῦ ἄρασσε τὸ τέλος τῆς ἁρμογῆς παρέστησε BHMPQT. cf. L. Ar. 342.

252. ἄρα ῥὼν θαμέσι σταμίνεσσι.

Quod habent cod. BEHQV ad interpretationem vocabuli σταμίνες: τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις, οἷς τὰ πηδάλια πύσσεται Aristarchi est cf. Etym. M. 724. Nitzsch: Anmerkungen zur Odyssee II, 39. Eust. 1533, 27.

273—275.

ἄρκτόν θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, ἣ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

*) ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι (Σ 487—89) τὰ αὐτὰ περὶ τῆς Ἀρκτου καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων φησίν. P.

277. ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.

*) [ἢ διπλῇ] πρὸς τὸ περὶ τῆς πλάνης, ὅτι ὥς ἀπὸ τῶν περὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος φέρεται ἐπ' ἀνατολὰς H.

cf. L. Ar. 244. δ 556 et exempla ibid. Eust. 1536, 5.

281. εἶσατο δ' ὥς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.

Fuit interpretatio vocabuli ῥινόν, pro quo scholiastae in PQT Aristarchum legisse ῥινόν dicunt: ὁ Ἀρίσταρχος ῥινὸν αὐτὴν τὴν συκὴν κατὰ μεταβολὴν γένους, ὡς ὁ δῖφρος τὸ δῖφρον. Sed huic lectioni ῥινόν repugnat Aristonicus, qui Θ 532: εἶσατο δ' ὥς ὅτε ῥινεός, M 118 et N 45 autem ῥινόν legit. Iam vides etiam in Venet. A variam fuisse lectionem. Eust. 1536, 13 habet: Ἀρίσταρχος δὲ ῥινὸν γράφει αὐτὴν τὴν συκὴν, ἵνα φαίνεται τηλόθεν ἢ νῆσος, ὥσει καὶ τοιαύτη τις συκὴ. εἶσατο. Ar. notavit Θ 552, M 118, N 45 ὅτι πολλὰ σημαίνει et nostro loco quidem ἀντὶ τοῦ ἐφάνη. Similia habent schol. EPQT.

294. vid. not. 4.

310. ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.

Quod legitur in BPQ recentiorum est, qui fingunt, Achilli necati corpus ab Ajace ex proelio ablatum esse Ulixē tegente. Quod illi finxerunt ad similitudinem Iliadis P 719. Ar. contra hos observavit, Homerum, si de Achilli caede cecinisset, vix ita instituisse. cf. L. Ar. 175.

312. λευγαλέῳ θανάτῳ.

*) ὅτι λευγαλέον θάνατον οἱ γλωσσογράφοι ἀποδεδώκασιν τὸν ἐν ὑγρῷ, ἐκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν ὑπ' Ἀχιλλέως ἐν τῇ πρὸς τὸν ποταμὸν μάχῃ λεγομένων. ἄμεινον δὲ ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοιγόν Q.

cf. L. Ar. 106. β 61. Ap. l. h. 107, 23.

337. αἰθυλίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσετο λίμνης.

†) οὐκ ἐφέρετο ἐν τοῖς πλείοσι. Ἀρίσταρχος δὲ περὶ μὲν τῆς ἀθετήσεως διστάζει, γράφει δὲ διὰ τοῦ ὕπεδύσατο, ἐν

not. 4. 294. ὁρῶρει δ' οὐρανόθεν νύξ.

οὐκ εἶπε ὁρῶρει Ὀλυμπόθεν HT.

Fluxit fortasse ex Ar. adnotatione pertinente πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου cf. L. Ar. 166 — i 69.

δέ τισιν ἀνεδύσατο· ἔοικε δὲ ὁ στίχος ἐκ τῶν ὕστερον (352) εἰρημένων ὑπὸ τινος παρεμβεβληθῆσθαι „αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα αἰθυλὴ εἰκυῖα“. HPQ. Fluxit ex Didymo et Aristonico, cuius verba in altera scholii parte ἔοικε — εἰκυῖα servata videntur esse. cf. L. Ar. 347.

341. οὐ μὲν δὴ σε καθαφθίσει, μάλα περ μενεαίνων·
ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι.

*) [ἡ διπλὴ ὅτι τὸ μενεαίνων ἀντὶ τοῦ] προθυμούμενος· σημαίνει γὰρ ἐκάτερον ἢ λέξεις· τὸ δὲ ὧδ' ἔρξαι ἀντὶ τοῦ οὕτως ἔρδε, (H) ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ V.

cf. II 491. Apoll. l. h. 111, 9.

346. τόδε κρήδεμνον τανύσσαί.

†) τὸ τανύσαι ἀπαρέμφατον διὰ τὸ βαλέειν P.

cf. Herodianum ad O 159.

349. ἄψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον.

*) [ἡ διπλὴ ὅτι] πάλιν τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προστακτικῶν χρῆται. HPQ.

371. κέληθ' ὥς ἵππον ἐλαύνων.

*) [ἡ διπλὴ ὅτι] οἶδε μὲν ὁ ποιητὴς τὸν κέλητα, οὐκ εἰς· ἀγει δὲ τοὺς ἥρωας αὐτῷ χρωμένους, εἰ μὴ ἐξ ἀνάγκης ἐν τῇ Δολωνείᾳ τὸν Διομήδην PQT.

cf. O 679. Eust. 1539, 31.

391. καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο· ἡ δὲ
γαλήνη.

†) Ἀρίσταρχος ἡ δὲ, ἄρθρον δεχόμενος τὸ ἦ· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ καὶ H.

Scholion Didymi est, sed certe Ar. posuit diplomam ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως τὰ ἄρθρα λάμβάνει. cf. ad O 127 et Herod. ibid.

400. ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας.

†) τὸ (δὲ) ἐγεγώνει ἀντὶ τοῦ εἰς ἀκοὰς ἐγένετο βοήσας τις B. ὥστε ἐξακουστὸν γενέσθαι βοήσαντά τινα EV.

Fluxisse videtur ex Ar., qui ad O 223 diplomam posuit πρὸς τὸ γεγωνέμεν, ὅτι οὐ ψιλῶς ἐστι φωνεῖν, ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι cf. ρ 161. L. Ar. 100.

417. εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρὰ νήξομαι.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ προτέρω] ἀντὶ τοῦ εἶ που ἔμπροσθεν· καὶ περισσὸς ὁ κέ. PT.

cf. K 469. δ 36. F. Ar. p. 8.

422. κλυτὸς Ἀμφιτρίτη.

*) ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὡς τὸ „κλυτὸς Ἰπποδάμεια“ ἀντὶ τοῦ κλυτή. καὶ ὅτι ἐν θαλάττῃ ὧν λέγει ἐξ ἄλλος. HPQE. cf. δ 442.

429. παλιρρόθιον.

†) παλινόρμητον, εἰς τοῦπίσω φερόμενον V. cf. L. Ar.

91. cf. ε 27. ν 5.

453. τὸν δ' ἐσάωσεν || ἐς ποταμοῦ προχοάς.

*) ἀντὶ ἀντωνυμίας τὸ ὄνομα· οὐ γὰρ εἶπεν εἰς τὰς ἑαυτοῦ προχοάς· ἡ διπλῇ οἷον παρὰ κείται πρὸς τὸ τῆς ἐρμηνείας ἴδιον. BEPQ. cf. BL ad Ξ 454.

459. κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο.

Fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus legit ἀπὸ ἔοῦ cf. HP ubi sic corrigendum est. cf. ad B 239. T 384. Y 261 η 217.

467. μή μ' ἄμυδις στίβῃ τε κακῇ καὶ θῆλυσ ἐέρση.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] οὐκ εἶπε θήλεια, ἀλλὰ θῆλυσ ἀρσενικῶς, ὡς ποιητικώτερον BQ. cf. ad ν 422.

477. ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] πλεονάζει. ἡ ἐξ πρόθεσις. P. cf. F. Ar. 27. Θ 19.

†) τὸ σχῆμα ἀντίπρωσις, ἢν' ἡ, τὸν μὲν φυλῆς, τὸν δ' ἐλαίης. ἡ στικτέον μετὰ τὸ πεφυῶτας, ἵνα ἐν τοῖς ἐξῆς λείπη τὸ ἦν ῥῆμα, ὁ μὲν φυλῆς ἦν, ὁ δὲ ἐλαίης PQ.

Fluxisse potest ex Aristonico aut ex Nicanore, ad quem alteram scholii partem malim referre. cf. Eust. 1547 et scholia ad E 245.

Z.

1. ὡς δὲ μὲν ἔνθα καθεῦθε.

*) [ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηνόδοτος [γράφει] ἐκά-
 θευδε HP (cod. καθεῦδε, sed corrigendum est). cf. ad γ 402.
 A 68. 611. O 716. Duentzer 60.

8. εἴσεν δὲ Σχερίη.

*) ὅτι Σχερία ὠνομάσθη ἡ τῶν Φαιάκων γῆ καὶ οὐ Κέρ-
 κυρα, καὶ ὅτι ἔξω τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης. EPQ. cf. L. Ar.
 244. ζ 204.

26. εἵματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα.

†) τὰ φύσει λαμπρὰ (suppl. οὐ τὰ τότε λαμπρὰ). E. cf.
 L. Ar. 199. Apoll. I. h. 161, 20. ζ 58. 74.

Adnotare solebat Ar. haec epitheta apud Homerum nomi-
 nibus quasi propria et ita firmiter adhaerentia, ut ne tum qui-
 dem divelli possint, si significatio eorum ab aliquo loco vel
 tempore aliena sit. cf. Fr. ad Γ 352 et exempla ibid.

33. ὄφρα τάχιστα ἐντύνεαι.

†) ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἐκτύνει, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ „ἐπεὶ
 ἄρ' κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων“ (I 409) καὶ „ὄφρα καὶ ἄλ-
 λος πτωχὸς ἀλεύεται ὑπεροπτεῖν“ (ξ 400) P.

Verba non sunt Ar., nam nunquam his modorum nomini-
 bus: ὀριστική, ὑποτακτική, ἐκτική, usus est, cf. F. Ar. p. 7,
 sed observationem Ar. esse puto. v. ζ 259.

37. ἐφοπλίσαι, ἣ κεν ἄγησιν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἄγῃσιν] ἀντὶ τοῦ ἄγοι P.
cf. F. Ar. 9. α 396. δ 692. ρ 385.

38. ζῶστρά τε καὶ πέπλους.

Notatum fuit vocabulum ζῶστρα ἅπαξ εἰρημένον. cf. schol.

PQT.

42. Οὐλυμπόν δ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] εἰ μὲν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ ὅθι φασί, νῦν (cod. Vind. 133 habet: νοεῖν, quod Karajan l. c. p. 299 praefert) οὐκ ἔχει καλῶς. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τούτου διστάζει [διστάσειεν ἄν L.] ὁ ποιητὴς λέγων, ὅθι φασίν· εἰ δὲ πρὸς τὸ καλούμενον οὕτως ὄρος, καλόν. EQ. cf. L. Ar. 166.

44. οὕτε χιῶν ἐπιπίλναται.

†) ἀχιόνιστον μὲν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω μερῶν λέγει, ἀγάνιφον δὲ ἀπὸ τῶν κατωτέρω, τὸν μετὰ τὰ νέφη τόπον. BHPQT.

Sic explicuisse Aristarchum Lehrsio non dubium est. cf.

Ar. p. 165. ADL ad A 420.

45. πέπταται ἀνέφελος.

†) νεφελῶν χωρίς· ἡ γὰρ κορυφὴ ἡ τοῦ Ὀλύμπου ἐπουράνιος καλεῖται. ὁ δὲ οὐρανὸς ὑφ' Ὀμήρου ἀπὸ τῶν νεφελῶν ἐὼς τοῦ κατηστερισμένου τόπου συνωνύμως αὐτῷ τῷ κατηστερισμένῳ καλεῖται. EPQV.

cf. L. Ar. 166. A 497.

50. βῆ δ' ἵμεναι διὰ δώμαθ'.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ διὰ δώματα] ἀντὶ τοῦ διὰ δωμάτων. H.

cf. F. Ar. 21. Editiones habent κατὰ δώμαθ', quod est in domo. ABDFHIKLM διὰ, ex ras. NPS, κατὰ CGQRV.

52. ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τῆς παρὰ, ἢν' ἡ] παρὰ τῇ ἐσχάρᾳ V.

cf. Z 92. ζ 305. η 153.

54. cf. not. 1.

not. 1. 54. ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτούς βασιλῆας.

57. *πάππα φίλ'.*

†) *πάτερ. ψελλιζομένη ἐστὶ τις φωνή, προσφώνησις φιλοφρονητικῇ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον.* EP, cf. A 411. I 607. L. Ar. 152.

58. *ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι.*

†) *οὐ τὰ τότε, ἀλλὰ τὰ φύσει. ὡς ἐπὶ τοῦ „φαινήν ἄμφι σελήνην“ (Θ 551) οὐ τὴν τότε, ἀλλὰ τὴν φύσει. καὶ ἐπὶ τοῦ „πλήθει δὴ μοι νεκύων ἔρατεινὰ θέεθρα“ (Φ 218). E.*

cf. ζ 26. 74. Fuit Ar. διπλῇ ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον.

60. *vid. not. 2.*

74. *ἔσθῃτα φαινήν.*

†) *οὐ τὴν τότε οὐσαν φαινήν· φερόνται γάρ· ἀλλὰ τὴν φύσει καθαράν.* EHPV. cf. ζ 58. 26. Φ 218.

76. *μήτηρ δ' ἐν κίστῃ.*

†) *ἄπαξ ἐνταῦθα ἡ κίστη.* PQV. Apoll. l. h. 99, 24.

83. *αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο.*

*) *[ἡ διπλῇ ὅτι] ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος [τὸ] ἔτρεχον, ὡς ἔχει „οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγόν“ (γ 486) BP.*

cf. γ 486 et locos ibi collatos.

86. *ἐνθ' ἥτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ καλὸν ὑπεκπρορέει.*

*) *σημειωτέον τὴν ἐναλλαγὴν τῶν χρόνων, οὗ μὲν ἦσαν, οὗ δὲ ῥέει. πρὸς ὃ ἡ διπλῇ. P.*

98. *εἵματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.*

*) *ὅτι καὶ [ἐν Ἰλιάδι?] τὰ τοιαῦτα τηρεῖ, τὸ μὲν γὰρ ἐν*

Notata fuisse videtur praepositio μετὰ pro πρὸς cf. schol. QT: *ἐρχομένῳ πρὸς τοὺς κλειτοὺς βασιλῆας.* E habet: *τὸ μετὰ ἀντὶ τοῦ εἰς, quod, si ex Ar. fluxit, corrigendum est in πρὸς v. L. qu. ep. p. 88. Et adiunxit fortasse ὅτι βασιλεῖς καὶ τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει.* cf. θ 49. 390.

not. 2. 60. *καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε . . . ἔόντα*

. . . *εἵματ' ἔχοντα*

σοὶ ἔόντα, ἀντίπρωσις H. Fluxit fortasse ex Ar. cf. Eust. 1551, 60.

Aristonicus.

ἡλίῳ ξηρᾶναι τερσῆναι λέγει, τὸ δὲ ἐν ἀνέμῳ ψῦξαι „τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπειψύχοντο χιτώνων“ (A 621) P.

cf. ad A 621. L. Ar. 127.

101. τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἦρχετο μολπῆς.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] μεταβαλὼν (vel potius μεταλαβὼν L.) τὸ „σφαίρῃ ταὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον“ (100) εἶπε „τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἦρχετο μολπῆς“, πᾶσαν παιδίαν μολπὴν λέγων. οἱ δὲ νεώτεροι τὴν ᾠδὴν. ὅτι δὲ οὐκ ἦδεν ἡ Ναυσικάα, ἀλλ' ἐσφαίριζε, δηλοῖ τὸ „σφαῖραν ἔπειτ' ἐρύει μετ' ἀμφίπολον βασιλεία“ (115). BEHPQ.

cf. L. Ar. 138. F. Ar. A 474. α 152. δ 19.

108. ῥεῖα τ' ἀριγνώτη πέλεται.

Ex Ar. ad II 123 apparet, hic notatam fuisse formam femininam ἀριγνώτη pro ἀρίγνωτος, quod in recentiore sermone hoc adiectivum generis communis esse solet, ut ἀσβέστη pro ἄσβεστος. cf. F. Ar. 31.

122. Θῆλυς αὐτή.

†) οὐκ εἶπε Θήλεια P. Vind. 133. cf. Karajan l. c. 296. p. F. Ar. 31, β 214 et exempla ibidem.

137. σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη.

Fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus legit ἀργαλέος, κακῶς cf. HP., alii λευγαλέος κακῶς.

144. λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν καὶ εἶματα δοίη.

†) περιπτὸς ὁ στίχος· οὐ γὰρ περὶ τῆς διανοίας αὐτῆς διστάζει, ἀλλὰ πῶς παρακαλέσει, πλησίον σταίη ἢ ἀφεστηκώς αὐτῆς. καὶ Ἀθηνοκλῆς δὲ ὑπώπτεισε τὸν στίχον HP.

Athenocles ἐν τῷ περὶ Ὀμήρου a Didymo ad Z 71 citatur cf. A. Γ 368. Eust. 1555, 58.

163. νέον ἀνερχόμενον.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ νέον ἀνερχόμενον ἀντὶ τοῦ] νεωστὶ ἀνερχόμενον [ὥς τὸ „νέον ἡβώνοντα“ I 446] BPQ. cf. α 209 et exempla ibidem.

165. ἦ δὲ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι.

*) ὅτι οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ μέλλον. Ἀπτικῶν γὰρ ἔστι τῶν μεταγενεστέρων. P. cf. L. Ar. 121. α 232 et locos ibi collatos.

167. ἐκ δόρυ γαίης.

†) σημειῶσαι ὅτι καὶ τὸ δένδρον δόρυ καλεῖ E. cf. Apoll. l. h. 60, 7.

168. ὡς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθρηπά τε.

†) σημειοῦνται τινες, ὅτι τὸ μὲν ἄγαμαί ἀντὶ τοῦ θαναμάζω, τὸ δὲ τέθρηπα ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγμαί PQV.

cf. L. Ar. 147. Apoll. 150, 28. β 67. κ 249. ψ 64. 211.

174. τελέουσιν πάροισιν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τελέουσι ἀντὶ τοῦ] τελέσουσιν BPT. cf. F. Ar. 6. γ 82 et exempla ibid.

176. σὲ . . . ἐς πρώτην ἰκόμεν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἰκόμεν ἀντὶ τοῦ] ἰκέτευσά V.

cf. X 123. Apoll. l. h. 90, 33. γ 92.

201. οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός.

†) ὁ ζῶν H. Sic Aristarchum interpretatum esse apparet ex scholio Didymi ad h. v. cf. L. Ar. 47. ι 43, ubi accuratius hac de re agam.

204. οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ.

*) ὅτι σαφῶς ἐνταῦθα ἐκτετοπισμένην πον καὶ ἐσχάτην τὴν τῶν Φαιάκων χώραν ὑφίσταται, οὐ τὴν Κέρκυραν T. cf. L. Ar. 248, ζ 8.

218. στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν.

†) δεικτικῶς, οὕτως ὡς ἔχετε ὡς κὰν τῷ Ἡφαιστῇ, πρό-μολ' ὥδε (Σ 392) PMT.

cf. ad Σ 392, ubi citatur noster versus in interpretatione illius πρόμολ' ὥδε.

221. ἄντην δ' οὐκ ἄν ἔγωγε λοέσσομαι.

†) ἡ περιτεύει τὸ ἄν, ἡ τὸ λοέσσομαι ἀντὶ τοῦ λοεσσαί-μην τέτακται P. cf. F. Ar. 8.

De virginum officio heroes lavandi certe fuit adnotatio Aristarchi, quod hic locus observationi eius repugnare videtur. cf. schol. in QT. ταῦτα μάχονται τῷ ὑπὸ παρθένων ποιεῖν λουόμενον. λούοιτο δ' ἂν τῇ λέξει, προσέθηκε γὰρ „μετελθών“ οἷον ξένος ὢν. τάχα δ' οὐδ' ὅλως παρθένοι λούουσι. λέγεται γὰρ „τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λούσαν“, ἀλλ' οὐχὶ κοῦραι· καὶ περὶ τῆς Ἥβης γὰρ ἀμφισβητεῖται εἰ παρθένος ἦν· καὶ ἡ Ἑλένη λούοιτ' ἂν Ὀδυσσεά.

222. κοῦρησιν ἐυπλοκάμοισι μετελθών.

†) ἀντὶ τοῦ ἐπελθών V. L. qu. ep. p. 88. § 47.

224. χρóa νίξετο ἄλμην.

*) [ἡ διπλῇ] πρὸς τὴν φράσιν τὸν χρóa τὴν ἄλμην ἀπενίξετο. Q.

cf. F. Ar. 20. Eust. 1560, 49.

244—45. αἶ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μίμνειν.

†) ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος, διστάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ Ἀλκμὰν αὐτὸν μετέλαβε (corr. L. „transtulit ad sua“ pro cod. μετέβαλε) παρθένους λιγούσας εἰσάγων „Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη“. HQ.

cf. L. Ar. 340. η 311. Versus 245 asterisco notatus est in D. cf. La Roche p. 134.

256. πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα.

*) ὅτι ἐν πᾶσι φέρεται ἐμοῦ, ἀλλ' οὐκ ἐμεῦ. ὁμῶς ἐπὶ τινων (M. Schmidt fortasse ἐπιτιμῶν!) ὁ Ζηνόδοτος ἐπὶ τὸ χεῖρον μετατίθησι. HQE. cf. Ξ 118, Ω 486, α 413.

258. ἀλλὰ μάλ' ὥδ' ἔρδειν, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.

*) ὅτι ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ τοῦ ἔρδε· τὸ δὲ οὐκ ἀπινύσσειν οὐκ ἀπίνυτος εἶναι, ὥς καὶ ἐν Ἰλιάδι (O 10) „κῆρ ἀπίνυσσων“ τὸ κῆρ ἀπίνυτος ὢν. QT.

cf. F. Ar. 14. α 291. O 10.

259. ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἵομεν.

) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ ἴομεν ἀντὶ τοῦ ἴωμεν [συνέσταλται γάρ.] H. cf. F. Ar. 13. ζ 33.

261. καρπαλίμως ἔρχεσθαι.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ τέ-θεικεν. H. cf. ζ 258.

275—88. καὶ νύ τις ὦδ' εἴπῃσι κακώτερος ἀντι-
βολήσας·

τις δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε μέγας τε
ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ.
ἢ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς
ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὐ τινες ἐγγύθεν εἰσίν.
ἢ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρετος θεὸς ἤλθεν
οὐρανόθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
βέλτερον, εἰ καὶ αὐτὴ περ ἐποιομένη πόσιν εὖρεν
ἄλλοθεν· ἢ γὰρ τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
Φαίηκας, τοὶ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
ὥς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο.
καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἢ τις τοιαῦτά γε ῥέξοι,
ἢ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων
ἀνδράσι μίσγεται πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.

*) ἄθετοῦνται στίχοι ἰδ' ἕως „ἀνδράσι μίσγεται“ ὡς ἀνοί-
καιοι τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ. — εἴρηται οὖν τοῦτο διὰ τῶν
πρὸ αὐτῶν β' στίχων, τῶν „ἀλεείνω φῆμιν ἀδενκέα“. HQ.

290. πατρὸς ἐμοῖο.

Fuit diplex periestigmene propter Zenodoti lectionem ἐμεῖο
cf. schol. HQ. ζ 256.

293. τέμενος τεθαλυῖα τ' ἄλωή.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τέμενος λέγεται ἢ ἀποτετημένη γῆ EV.
cf. Σ 550. Z 194. L. Ar. 150.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἄλωή λέγεται [ἡ] δενδροφόρος γῆ. QV.
cf. Φ 36. η 122.

298. ἴμεν ἐς πόλιν, ἢ δ' ἐρέεσθαι.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ ἴμεν ἀντὶ τοῦ ἴθι [καὶ τὸ] ἐρέεσθαι
ἀντὶ τοῦ ἐρώτησον HV. cf. F. Ar. 14. α 291.

302. δώματα Φαιήκων . .

. . . ἀλλ' ὁπότε ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή·

†) κεκύθωσιν ὅμοιον τῷ λελάχωσιν. προειπὼν δὲ δώματα
ἐπήνεγκε δόμος, πρὸς ὃ ἡ διπλή. Q. cf. F. Ar. p. 11 not.

305. ἡ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ.

*) [ἡ διπλή ὅτι τὸ ἐπ' ἐσχάρῃ] ἀντὶ τοῦ παρὰ (sic scribendum) ἐσχάρῃ. H. cf. Z 15. ζ 52. L. qu. ep. p. 87.

318. εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.

Notatum fuit vocabulum πλίσσοντο ἅπαξ λεγόμενον. v. HPQ.

Η.

8. γρηῦς Ἀπειραίη.

*) ὅτι συνέστειλεν Ἰακῶς καὶ ἐξῆς „τὴν ποτ' Ἀπειρήθεν“

(9). P.;

cf. I 378. Ξ 25. II 776. μ 27. 85.

13. ἥ οἱ πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει.

Fuit diplex periestigmene quod Zenodotus hunc versum expunxit v. HP: ἀθετεῖ Ζηνόδοτος· ἥδη γὰρ εἶπε „δαῖε δέ οἱ πῦρ“ (7).

*) [ἡ διπλῇ] διὰ τὴν διαφορὰν τοῦ εἴσω πρὸς τὸ ἔνδον.

HP. cf. L. Ar. 134.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι δόρπον λέγει τὴν] ἐσπερίνην τροφήν. δεῖ γὰρ νοεῖν, ὅτι ἐσπέρας εἰσῆλθεν ἡ Ναυσικάα HPT. cf. L. Ar. 127. α 124. β 20. δ 61. π 2.

15. πολλὴν ἡέρα χεῦε φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆι.

*) ὅτι τῷ Ὀδυσσεῖ περιέθηκε σκότος, οὐ τοῖς Φαίαισιν, ὥς ἐν τοῖς ἐξῆς Ζηνόδοτος PQT. v. ad v. 41 et 140. Fortasse adnotavit etiam: ὅτι ἄερα τὴν σκοτίαν καλεῖ. cf. schol. in E 14, P 644. 649. L. Ar. 102.

24. καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπελειος.

†) Ἀρίσταρχος μὲν ἀντὶ τοῦ ταλαίπωρος, τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ξένος καὶ πόρρωθεν πεπερακῶς, ἢ μακρόθεν ἀφιγμένος PV. cf. Apoll. l. h. 149, 1.

25. τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης.

*) ὅτι [ἀπίαν λέγει] τὴν πολλὴν ἀφροσύνην γῆν, οὐ τὴν Πελοπόννησον, ὡς (οἶονται) οἱ νεώτεροι. EMPT. L. Ar. 227.

33. οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. τὸ δὲ φιλέουσι μετὰ στοργῆς ξενίζουσι. BPT. cf. F. Ar. 2. δ 47. 322. σ 8. L. Ar. 147. δ 29.

36. τῶν νέες ὠκεῖαι ὡς εἰ πτερὸν ἦν νόημα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἐντεῦθεν τὸ παροιμιῶδες „διέπτατο δ' ὥστε νόημα“ BET [ἔκ τε τούτων καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰλιάδα „ὡς δ' ὅτ' ἂν αἰξὴ νόος ἀνέρος“ (O 80) συγκρίται, οὐκ ὃν παρ' οὐδενὶ ποιητῇ]. cf. Ar. ad O 80.

40. ἐρχόμενον κατὰ ἄστν διὰ σφέας.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀντὶ τοῦ δι' αὐτῶν PV. cf. F. Ar. 21.

41. ἡ ῥά οἱ ἀχλὺν κατέχευε.

*) [ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηνόδοτος ἢ σφισιν ἀχλὺν γράφει, οὐκ εὔ. ἐν γὰρ τοῖς ἐξῆς (143) φησιν „καὶ τότε δὴ ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ“. HP. cf. v. 15.

47. τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε.

*) ὅτι δύο ὄντων „τοῖσι“ εἶπε· καὶ περισσὸς ὁ δέ P. cf. ε 202. P 628. Φ 287.

49. δῆεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] βασιλεῖς [καὶ] τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας φησιν. BPQT. cf. L. Ar. 115.

59. not. 1.

65. νύμφων ἐν μεγάρῳ.

not. 1. 59. ἐπερθύμοισι Γιγάντεσσιν.

ὡς ἔθνοντες τινὸς τῶν γιγάντων μέμνηται γενναίου καὶ ὑπερφάνου. τὰ δὲ παρὰ τοῖς νεωτέροις οὐκ οἶδεν, οὐδ' ὡς ἦσαν ἐκτραπέλοί τινες καὶ ὀφιοπόδες, οἷους αὐτοὺς ἀναζωγραφοῦσιν, οὔτε ὡς Φλέγραν ὠκησαν, οὔτε ὅτι θεοῖς ἐμαχέσαντο PQ. Fluxit fortasse ex Ar.

Notatum fuit vocabulum *νύμφων ἄπαξ εἰρημένον* nostro loco et Ψ 223. cf. schol. BEPQT quod errat contendens, non legi nisi in hoc *Odysseae* versu vocabulum.

79—80. *πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, λίπε δὲ Σχερίην ἐρα-
τεινήν,*

ἔκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγνιαν Ἀθήνην.

*) *ὅτι ἐνικῶς τὰς Ἀθήνας* H. cf. γ 287. A ad B 498.

In HP praeterea legitur: *ὑποπιέεται ὁ τόπος, ὥς καὶ Χαῖρις φησιν ἐν Διορθωτικοῖς*, quod ex Didymo manasse videtur, qui citat hunc grammaticum ad B 865. Z 71. I 605. An suspectus fuit locus, quod Minerva non rediit in Olympum ut ζ 42?

103. *πεντήκοντα δέ οἱ δμῳαὶ*

αἱ μὲν ἀλετρεύουσι, αἱ δὲ ἴστους ὑφῶσι.

Ex schol. PQ sequitur, ut fuerit Ar. *δίπλε πρὸς τὸ σχῆμα*, *ὅτι ἀντὶ τοῦ δμῳῶν αἱ μὲν . . αἱ δέ.* cf. F. Ar. p. 19.

104. *ἀλετρεῖουσι.*

*) [*ὅτι ἥλλακται ὁ χρόνος ἀλετρεύουσι*] *ἀντὶ τοῦ ἡλέτρενον.* HP. cf. F. Ar. 4. K 364 ubi noster locus sic explanatur.

107. *καιροσέων δ' ὀθονέων.*

*) *ὅτι καὶ ἐπὶ ἐρίων ὀθόναι λέγεται* (cod. *λέγονται*) BHMPT.

122. *ἄλωή.*

†) *ἄλωή νῦν ἡ ἀμπελόφυτος γῆ. ἐρῶρίζεται δέ, πεφύτευται.* B. Alibi *ἡ δένδροφόρος γῆ.* cf. Φ 36. ζ 293.

126. *ἔτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.*

*) [*ἡ διπλῇ*] *πρὸς τὸ ἕτερον, ὅτι ἐπὶ δύο. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου ἄλλας* (125) P. cf. I 313. M 93.

132. *τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα*

*) [*ἡ διπλῇ*] *ὅτι κατὰ τοῦ οὐδετέρου τὸ πληθυντικόν*] *τοῖα* (cod. *τόσα*) *ἔσαν, ὥς „σπάρτα λέλονται“* (B 135) H.

Observatum est, quod neutrum plurale cum verbo plurali coniunctum est. cf. F. Ar. 15.

137. σπένδοντας δεπάεσσιν ἐνσκόπῳ ἀργειφόντῃ,
ὃ πνύματῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτον.

*) ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἕθός. καὶ ὅτι κοίτον ἀρσενικῶς φησι.
P. cf. γ 334.

139. βῆ διὰ δῶμα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ] διὰ τοῦ δώματος P. cf. F. Ar. 21 et ad v. 40.

140. πολλὴν ἤέρ' ἔχων, ἣν οἱ περιέχευεν Ἀθήνη.

*) ὅτι τῇ Ὀδυσσεὶ περιέχεεν, οὐ τοῖς Φαίαιξιν, ὡς Ζηνόδοτος. HP. cf. v. 41. 15.

153. ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀντὶ τοῦ παρ' ἐσχάρῃ. PT. cf. ζ 305. 52.
155. v. not. 2.

159. Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικεν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ οὐ κάλλιον] ἀντὶ τοῦ οὐ καλόν. PQ. cf. F. Ar. 30. γ 125. 362. Eust. 1575, 64.

174. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.

*) ἀθροεῖται τὸ ἔπος ὡς ἀσύμφωνον τῇ τοῦ Ὀμήρου συνθηδείᾳ. οὐ γὰρ ποιεῖ τὰς τραπέζας ἀφαιρουμένας παρόντων τῶν δαιτυμόνων, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν. HPQT.

cf. schol. in V ad Ω 476 et Ar. ad Α 262 ubi ἡ διπλῇ ὅτι διὰ παντός αἱ τράπεζαι παρέκειντο. Phaeaces nondum cubi-

not. 2. 155. ἥρως Ἐχένηος.

ὁ ποιητὴς πλάττει τοῦτο τὸ ὄνομα· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔχειν τὴν νῆα ἐκάλεσε τοῦτον Ἐχένηον E. Fluxit fortasse ex Ar. cf. β 386. γ 425. δ 630. Eust. 1575, 61: ὅτι τὰ πλεῖω τῶν Φαιακικῶν ὀνομάτων ναυτικά ἐκ τε νεῶν καὶ θαλάσσης εἰλημμένα.

tum iverunt, itaque Laodamas, cuius sellam Ulixes occupavit, mensam habet.

196. πρὶν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιβήμεναι.

†) ἀντὶ τοῦ πρὶν αὐτόν. ὥς περὶ ἐτέρου λέγει P.

197. not. 3.

217. ἡ τ' ἐκέλευσε ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη.

*) [ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηνόδοτος ἐοῦ (cod. male ἔο) γράφει ἀντὶ τοῦ ἑαυτῆς. [τοῦτο δὲ σύναρθρον καὶ οὐχ ἀρμόζον τῷ λόγῳ]. HP.

cf. B 239. Y 261. Ω 293.

222. ὅμεις δ' ὀτρύνεσθαι.

*) ὅτι ἀπαρέμψατον ἀντὶ προστακτικοῦ, ὅπερ ἀγνοῶν Ζηνόδοτος γράφει ὀτρύνεσθε HP. cf. Γ 458.

238. τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἶματ' ἔδωκεν;

*) ὅτι πρὸς τὸ τελευταῖον ἀποκρίνεται μόνον „τίς τοι τάδε εἶματ' ἔδωκεν. P.

250. ἀργῆτι κεραυνῷ || Ζεὺς ἔλσας
γράφεται ἐλάσας P.

Hanc Zenodoti lectionem fuisse et ab Ar. vituperatam esse apparet ex schol. ad ε 132. cf. L. Ar. 65.

251—258. ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ
ἑταῖροι,

αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκᾶς ἐλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης
ἐννηῖμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψά

not. 3. 197. πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα κατὰ κλῶθές τε.

γενικὸν ἔστι τὸ αἴσα, εἴτα εἰδικὸν τὸ κλῶθες, ὥς „ἀλλ' ἄγε δῆ τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον“ (A 62). τὸ μὲν γὰρ γενικόν, τὰ δὲ εἰδικά. BPQT. cf. A 62 ubi sic interpretatus est Aristarchus, et fortasse etiam hoc ex adnotatione eius manavit.

ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἥ με λαβοῦσα
ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἥ δὲ ἔφασκεν
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων ἡμὰ πάντα.
ἀλλ' ἐμὸν οὐ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.

ἀθετοῦνται στίχοι η'. ὕστερον γὰρ ταῦτα λέγεται· εἰ δὲ
προεῖρητο, οὐκ ἂν ἐπαλλόγει. HP. cf. L. Ar. 438.

In M. obeli appicti sunt. Ad v. 251 ἀπέφθιθεν legitur in
HP. ὡς κόσμηθεν, quod est lectio Aristarchi, cf. Ariston. ad
Π 354: ὅτι οὕτως δεῖ γράφειν διέτμαγεν ὡς κόσμηθεν, ἵν' ἡ
διετμάγησαν παθητικῶς. τὸ γὰρ διέτμαγον ἐνεργητικὸν ἔστιν.
cf. etiam schol. ad Π 507.

289. δύσέτό τ' ἡ ἑλίος.

†) Ἀρίσταρχος γράφει δέιλετο, ὃ ἔστιν εἰς δέιλην ἐκλίνετο.
πρὸ δυσμῶν γάρ, φησὶ, συνέτυχε τῇ Ναυσικάῃ ὃ Ὀδυσσεύς HP.
cf. Eust. 1580, 17.

293. ὥς οὐκ ἂν ἔλποιο.

†) οὕτως Ὀμηρικὸν τὸ τῆς ἐρμηνείας. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἔλ-
ποιτο H. cf. F. Ar. 8.

301. ἦγεν ἐς ἡμέτερον.

†) οὕτως ἡμετέρου. Ἀττικὸν δὲ τὸ σχῆμα ὡς ἐς διδα-
σκάλου HP.

Fluxisse videtur ex Didymo et Aristonico cf. ad β 55.

311—316. αἶ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ
Ἄπολλον,

τοῖος ἐών, οἷός ἐσσι, τά τε φρονέων, ἅ τ' ἐγὼ περ,
παῖδα τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι
αὐθι μένων· οἶκον δέ κ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,
εἴ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὐ τις ἐρύξει
Φαιήκων. μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.

†) τοὺς ἔξ Ἀρίσταρχος διστάζει Ὀμήρου εἶναι. εἰ δὲ καὶ
Ὀμηρικοὶ (h. e. etiamsi nihil continent quod a consuetudine
sermonis et antiquitatis Homericae abhorreat L. Ar. 339) εἰκό-

τως αὐτοὺς περιαιρεθῆναι φησι. πῶς γὰρ ἀγνοῶν τὸν ἄνδρα μνηστεύεται αὐτῷ τὴν θυγατέρα καὶ οὐ προτρεπόμενος, ἀλλὰ λιπαρῶν; P.

321. εἴ περ καὶ μάλα πολλὸν ἐκαστέρῳ ἐστ' Εὐβοίῃς
 †) ἐκτετόπισται τὰ τῆς πλάνης. τῆς γὰρ Σχερίας πόρῳ
 φησὶ τὴν Εὐβοίαν. ἰδιον τοῦτο τῶν ἀπείρων τῆς Ἑλλάδος. P.
 cf. L. Ar. 244. d 556 et locos ibi collatos.

4. τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ τοῖσιν ἀντὶ γενικῆς H. cf. F. Ar. p. 22.

11. δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἰδίως ἐξενήνοχε. το γὰρ δεῦτε πληθυντικῶς φήσας τὸ ἄγε ἐνικῶς εἶπε. E. cf. γ 475.

12. ὄφρα ξείνοιο πύθῃσθε.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἐλλείπει ἡ περὶ, ἵνα ἡ περὶ τοῦ ξείνου T. cf. F. Ar. p. 26.

16. ἀγοραί τε καὶ ἔδραι.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀντὶ ἐνικοῦ τοῦ ἀγορά· προεῖπε γοῦν εἰς ἀγορὴν ἵεναι (5) καὶ „ἐνθάδε τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσιδῆϊον ἀμφίς“ (ζ 266). H. cf. γ 287 et exempla ibidem.

17. θηήσαντο ἰδόντες.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] σαφῶς νῦν τὸ ἐθῆσαντο ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασαν· ἐπιφέρει γοῦν ἰδόντες. Q.

22. δεινός τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους πολλούς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.

Nota fuit de Zenodoti athetesi versuum 22—23, qui in eo offendit, quod Ulixes unum modo certamen disci apud Phaeaces inierit, non multa. Crates ἀέθλους mire intellixit τοὺς κατὰ Ἰθάκην πόρους cf. schol. in HQV. πληθυντικῶς εἶπε τὸν τοῦ δίσκου ἄθλον· Κράτης δὲ τοὺς κατὰ Ἰθάκην ἤκουσε πόρους

QV. ἀθετεῖ Ζηνόδοτος· οὐ γὰρ πολλοὺς ἐτέλεσεν ἐν Φαιακίᾳ, ἀλλ' ἐδίσκευσε μόνον (186) HQ. cf. Eust. ad h. v. Duentzer p. 91.

29. ἔκτε πρὸς ἡοίων ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων.

†) οὐ προσέθηκεν ἄρκτον καὶ μεσημβρίαν (ut Crates vult cf. ad β 1) ὅτι ἀπλούστερον οἱ ἀρχαῖοι διήρουν τὸν κόσμον, εἰς τε ἀνατολὴν καὶ δύσιν T.

Fluxit ex Ar. qui ad M 239 posuit diplom, ὅτι δύο διαστάσεις οἶδεν Ὀμηρος κοσμικὰς ἀνατολὴν καὶ δύσιν. cf. L. A. 174.

38. Θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ Θοὴν] ἀντὶ τοῦ Θοῶς, ὡς „λύσεν ἀγορὴν αἰψήρην“ (β 257) HQ. [καὶ ὅτι] ἐκ τοῦ περὶ αὐτῶν εἰς τὸν πρὸς αὐτοὺς λόγον μετῆλθεν H.

cf. β 257. F. Ar. 30 et 16.

47. κῆρυξ δὲ μετ' ὅχετο θεῖον ἀοιδόν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς ἐπὶ ὅχετο ἐπὶ τὸν θεῖον ἀοιδόν Q. cf. A 222. ζ 222.

75. νεῖκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλλεύς.

De Ar. adnotatione ad contentionem Ulixem inter et Achillem exortam cf. I 347. L. Ar. 176.

81—82. χεῖρομενος· τότε γὰρ ῥα κυλίνδετο πήματος
ἀρχῇ

Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βούλας.

†) ἐν ἐνίαις τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἐφέροντο. διὸ ἀθετοῦνται H.

Verba composita esse videntur ex Didymo et Aristonico. cf. Nitzsch, Anmerkungen zur Odyssee II, 178.

122. ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι ἐλ]λείπει ἡ διὰ, [ἔν' ἡ διὰ πεδίου] Q. cf. F. Ar. 26.

142. αὐτὸς νῦν προκάλεσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον.

Hunc versum Ar. non legit cf. H: οὔτε Ἀρίσταρχος οὔτε Ἀριστοφάνης οὔτε Ζηνόδοτος ἐπίστανται τοῦτον τὸν στίχον.

153. Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε;

†) ἀπὸ ἐνικοῦ εἰς πληθυντικὸν μετέβη E. Ad tales numerorum permutationes Ar. attendere solebat. cf. F. Ar. p. 15 sq.

154. κήδεά μοι καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶν ἢ περ ἄεθλοι.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι] περιττὸς ὁ καὶ H. cf. F. Ar. 34. cf. α 33. x 471. λ 452. ρ 216.

163. φόρτου τε μνήμων.

†) τοῦτό τινες σημειοῦνται πρὸς τὸ ἀγνοεῖν γράμματα τοὺς ἥρωας· τῇ γὰρ μνήμῃ φασὶ τὰ ἐγκείμενα κατέχειν διὰ τὸ ἀπελθὼς ἔχειν γραμμάτων. ὅθεν καὶ τοὺς Φοίνικας ἐμπόρους ὑπὸ τῆς χρείας αὐτῆς ἐπὶ τὴν τῶν γραμμάτων εὕρεσιν ἐλθεῖν EQ. cf. L. Ar. 95.

186. ἦ ῥα.

Certe adnotatum fuit, vocabulum ἦ poni tantum post orationem peractam, vid. schol. in E, quod legitur etiam ad E 533 et Porphyrii est, qui idem docuit atque Aristarchus, sed plures exquirunt vocabulorum ἦ et φῆ differentias. cf. L. Ar. 95. F. Ar. A 528. Y 114.

186. cf. not. 1.

189. τὸν ῥα περιστρέψας ἦκε.

*) [ἦ διπλῇ] ὅτι ὁ δίσκος ἐκ μέσου σχοῖνον εἶχεν EV.

192. λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων.

Fuit asteriscus cf. ad Ψ 843, nostro loco εὐλόγως ἔστιν „ὑπέρβαλε σήματα πάντων“, πλείονες γὰρ δισκέουσιν.

214. πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι
ἄεθλοι

†) σημειωτέον, ὅτι τῷ ᾄθλα οὐδετέρῳ ἀρσενικὸν ἐπήγαγε τὸ ὅσσοι HQ. cf. δ 240.

not. 1. 186. καὶ αὐτῷ φάρει ἀναίξας λάβε δίσκον.
σὺν τῷ ἱματίῳ, ὥς εἶχεν V. σὺν αὐτῷ τῷ φάρει B. Fortasse Ar. adnotavit, praepositionem σὺν omissam esse. cf. F. Ar. p. 25.

223. *ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω.*

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀντὶ τοῦ οὐ δυνήσομαι, ὡς τὸ „οὐδ' ἐθέλε προορέειν“ (Φ 366). QT. cf. Φ 366. γ 121. L. Ar. 148.

224. *οὐδ' Εὐρύτω Οἰχαλιῇι.*

†) ἡ Οἰχαλία πόλις Θεσσαλίας QV.

Ex Ar. fluxit, qui ad B 596 et 730 adnotavit, Eurytum regem esse Oechaliae, quae Thessaliae sit, non Euboeae ut apud recentiores. cf. L. Ar. 184.

246. *οὐ γὰρ πνυγμάχοι εἰμέν.*

Fuit diplo contra chorizontes, ὅτι προτάσσει τὴν πνυγμὴν ὡς καὶ ἐν Πριάδι „οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται οὐδὲ παλαισείσ“ cf. ad Ψ 621.

251. *ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι, παίσατε . .*

Fuit diplo periestigmene propter Zenodoti lectionem παίσαιον pro παίσατε, cf. in HQ. Ζηνόδοτος παίσαιον εἶπεν, οὐ κακῶς. Aut delendum est οὐ, aut κακῶς in καλῶς mutandum est, ut sit οὐ καλῶς. Nam persaepe ob dualem cum plurali confusum Zenodotus vituperatur, cf. exempla a Friedlaendero collata Ar. p. 15. Nitzsch l. c. p. 204.

258. *αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστην.*

†) οἱ μὲν τὸ πάντες κατὰ παρολκὴν φασὶ κεῖσθαι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ „δέκα πάντα τάλαντα“ (T 247) καὶ τὸ „οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστην“ (H 161) E.

Sic interpretatus est Ar. cf. ad v. c. H 161. Σ 373. Ω 232. ε 244.

260. *λείηναν δὲ χορόν.*

†) τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἔμελλον ὀρχεῖσθαι, χορόν ἐκάλεσεν BE. cf. ad Σ 590, ubi adiungitur: οὐ τὸ σύστημα τῶν χορευόντων.

264. *πέπληγον.*

Ar. de hac forma observationem v. apud Eust. 1596, 6: Ἀριστόνικος οὐ Σικελικά (sic enim Eust. esse vult et Ἰώνων) ταῦτα, ἀλλὰ ἀναδιπλώσεις Ἰακὰς βούλεται εἶναι κατὰ τὸ κε-

κάμω καὶ λελάβω. Fuit igitur Ar. diplo πρὸς τὸν ἀναδιπλασιασμόν. cf. δ 388.

Demodoci cantum de Martis cum Venere amoribus in offensionem veterum grammaticorum incurrisse constat ex schol. ad Arist. Pac. 778: σημειοῦται ταῦτα ὁ Μόχθος (i. e. Apio, quem hoc cognomine appellatum esse prodidit Suidas) πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας τὴν ἐν Ὀδυσσεΐᾳ Ἀρεως καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν. Scholiasta in HQT dicit: ἀλλ' οὐχ Ὀμήρου τὸ ἔγκλημα. Quo magis dolemus, quod quid Ar. hac de re statuerit nobis non servatum est. Hoc unum ex scholiis ad Iliadem extricamus, Aristarchum non haesitasse ut chorizontes, quod nostro loco Venus Vulcani uxor est, cf. ad Θ 416: λέγειν δὲ δεῖ, ὅτι οὐχ οἱ αὐτοὶ χρόνοι ἦσαν τῆς συμβιώσεως.

271. ἥλιος.

†) ἅπαξ εὔρηται ἥλιος· ἥελιος γὰρ ἀεὶ φησιν Ἰακῶς, τὸ ἦ εἰς ἦε. H.

274. βῆ ρ' ἔμεν ἐς χαλκεῶνα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸν Ἡφαιστον ἐργαζόμενον ἢ ἐν Αἰπάρᾳ τῆς Σικελίας τῶν Αἰολίδων νήσων, ἢ ἐν Αἴγῳ, ἀλλ' ἐν Ὀλύμπῳ· καὶ γὰρ καὶ τὴν ἀσπιδοποιεῖν ἐκεῖ λέγει γεγενῆσθαι. Q.

cf. Σ 369. L. Ar. 185.

277. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμῖσιν.

†) τοῖς κλινοποδίοις· ἐρμῖς δ' τῆς κλίνης ποῦς BQV. Sic Ar. cf. Apoll. l. h. 77, 5: ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησιν, ἐρμῖνας ἐκάλουν τοὺς πόδας τῶν κλινῶν, οὗτοι δὲ ἦσαν σφηνοειδεῖς τῇ κατασκευῇ· τῶν ἅπαξ εἰρημένων.

283. εἴσατ' ἔμεν.

†) ὥρμησεν ἀπτεῖναι Q. L. Ar. 148. ε 281.

289. ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔζεθ' . .

†) ἀντὶ τοῦ ἀορίστου· τὸ γὰρ ἐρχομένη (corr. Friedlaender, codd. ἐχόμενον) ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ P. cf. F. Ar. 4. ι 297.

294. οἷχεται ἐς Ἀῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

†) Σίντιες ἱκαλοῦντο οἱ Ἀῆμνιοι EQ. Sic Ar. cf. Apoll. I. h. 141, 25. L. Ar. 234.

309. De Ar. interpretatione vocabuli ἀίδηλος cf. ad χ 165.

312. ἀλλὰ τοκῆε δύω.

†) Ἡσιόδος ἐκ μόνης τῆς Ἥρας γενέσθαι τὸν Ἡφαιστον. κακείνο δ' ἱκανὸν „τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν Ἡφαιστος“ (Ξ 338). T. sc. ut Hesiodus refutetur, nam Jovis et Junonis filius est apud Homerum cf. ad Ξ 335 ubi noster locus citatur. L. Ar. 185.

363. ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἱκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη ἐς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος.

†) πόλις Κύπρου· ἀπὸ γενικοῦ εἰς τὸ εἰδικόν· ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ, ἔνθα γάρ οἱ H. Similis locus, quem Eust. 1600, 50 citat ad nostrum versum, est Θ 47: Ἰδὲν δ' ἱκανεν Γάργαρον, ad quem v. Ar. cf. η 197. ι 39. 184. De commutatione vocabulorum δέ et γάρ F. Ar. 35, β 6 et locos ibid. collatos. Quod habet T ad v. 364: καὶ δύο γενέσεις Χαρίτων est Aristarcheum. cf. L. Ar. 180.

383. ἡμὲν ἀπείλησας . .

†) ἐπηγγέλλω· „οὐδ' ἡπέλησεν ἄνακτι“ (Ψ 863) H. Frustrula sunt Ar. notae, qui ad locum citatum ἡπέλησεν ἀντὶ τοῦ ἡὔξατο esse dicit. cf. I 682. Eust. pro ἐκαυχῆσω.

390. δώδεκα γὰρ βασιλῆες ἀριπρεπέες κατὰ δῆμον·

Ex Ar. ad Y 84 apparet, hic diplam fuisse, ὅτι βασιλεῖς καὶ τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει. cf. L. Ar. 115. α 72. η 49. ξ 336.

452. Θερμὰ λοέτρ', ἐπεὶ οὐ τιχομιζόμενός γε θάμιζεν, ἐπεὶ δὲ λίπε δῶμα Καλνψοῦς.

not. 333—342. ἐν ἐνίοις ἀντιγράφοις οἱ δέκα στίχοι οὐ γέρονται διὰ τὸ ἀπρέπειαν ἐμφαίνειν. νεωτερικὸν γὰρ τὸ φρόνημα H.

In Vind. 56: ἐν ἐνίοις ἀθετοῦνται, cf. la Roche p. 169. Preller in adnot. apud Dindorfium p. 366. Nitzsch ad v. 262 seq.

De dipla ab Ar. adpieta propter ἐπει vocabuli significatio-
nem, non tantum quod, sed etiam postquam cf. ad α 2.

477. κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας.

†) τὸ τῇ ῥῆμα προστακτικὸν ἐστὶ παρὰ ποιηταῖς εἰρημέ-
νον χρόνου ἐνεσιῶτος καὶ παρατατικοῦ BQ. Est ἀντὶ τοῦ
λάβε cf. ad ι 347. Ξ 219.

483. ἦρψ Αἰμοδόκω.

Fuit dipla, ὅτι δισυλλάβως καὶ ἐν Ἰλιάδι ἦρψ cf. ad H 453,
ubi etiam noster locus notatur.

507. ἡ δὲ διαπλήξαι κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ.

†) Ἀρίσταρχος διαπλήξαι, ὡς ἀλλαγῶ „τὰς μὲν ἔπειτα
διαπλήσσοντες Ἀχαιοί“ (Ψ120). Eust. 1608, 16. διατμήξαι, quod
habent ACDEFGHIKLMPQSV, Zenodoto videtur deberi, cf.
schol. Σ 34.

529. εἴρερον εἰσανάγουσι.

Notatum fuit vocabulum εἴρερον ἅπαξ εἰρημένον cf. in ET.
Apoll. I. h. 64, 13.

546. ἀντὶ κασιγνήτου ξείνος.

Fuit dipla ὅτι τὸ ἀντὶ κασιγνήτου ἀντὶ τοῦ ἴσος κασιγνήτω
cf. ad Φ 75, ubi noster versus sic explanatur ab Ar. L. Ar. 114.

557. οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν.

†) τοῦτο φανερόν ὅτι ἐκτετόπισται ἡ πλάνη. διὸ μὴ χρη-
ζειν τὰς ναῦς τῶν κυβερνητῶν, ἀλλ' αὐτὰς τὸν πλοῦν ἐπί-
στασθαι T.

cf. ad δ 556 et locos ibid. collatos.

564—71. ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος
ἄκουσα

Ναυσιδόου, ὅς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
φῇ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
ῥαϊσέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν
ὥς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἡ τελέσειεν.

*) ἀθετούνται· οἰκειότερον γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς, (ν 172 seq.) ὅταν ἴδωσι τὴν ναῦν ἀπολελιθωμένην ὑπὸ τοῦ Ποσειδάωνος [ὥστε ἀναμιννέσκονται inserendum esse putat Friedlaenderus in Fleckeisenii Annal. tom. LXXVII p. 5] ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ὑπὸ τοῦ . . . ἀναμιννέσκειται καὶ ἡ Κίρκη „ἢ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι“ (κ 330). καὶ ἐνταῦθα δὲ παλλιλλογούνται (sc. οἱ στίχοι). εἰ δὲ ἔμαθε Ὀδυσσεὺς τὸν χρησμὸν, οὐκ ἂν αἰτοῖς ἐμήνυσε τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἀλκίνοος ἔπεμψε αὐτὸν ὑπερβολῇ φιλοξενίας T. cf. ad ν 173. Obelos cum asteriscis his versibus appictos fuisse — sunt in M. cf. La Roche p. 179 — commemorat Eust. 1610, 46 et 1737, 59 easdem fere causas afferens.

565. ὅς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι ἡμῖν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἀγάσασθαι νῦν] ἀντὶ τοῦ φθονῆσαι B. cf. ν 173. L. Ar. 147.

581. ἢ τίς τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] σαφῶς ἐκ τούτου δηλοῦται ὅτι πηδὸς [δ] (οὐ cod.) κατ' ἐπιγαμίαν (cod. ἐπωνυμίαν, sed correxi secutus Apoll. l. h. 131, 22) οἰκεῖος (ἦ) [οὐχ ὁ] φίλος ἢ (corr. Friedlaenderus in Fleckeisenii annal. l. c. pro cod. ἀλλ') ἑταῖρος, ὡς οἱ πολλοὶ τῶν γλωσσογράφων· ἐπιφέρει γοῦν ἀντιδιαστέλλων (584) „ἢ πού τις καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ“ ὁρισμὲν ποιῶν. T. cf. Eust. ad h. v.

I.

5—8. cf. not. 1.

19. ὅς πασι δόλοισιν ἥ ἀνθρώποισι μέλω.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] παρεῖται ἡ διὰ καὶ ἡ δοτικὴ ἀντὶ αἰτιατικῆς κεῖται· διὰ δόλους γὰρ μέλω· ὁμοίον ἐστι τῷ „σοὶ πάντες μαχόμεθα“ (E 875) τουτέστι διὰ σέ BHQ.

cf. F. Ar. 25. E 875. τ 378.

21. ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ.

†) σύνηδες αὐτῷ τὰ ὄρη χωρίζειν τῆς γῆς. προεῖπε γὰρ τὴν Ἰθάκην καὶ ἐπήγαγε περὶ τοῦ ὄρους H.

cf. ad O 193 ubi citatur hic versus, et notatus fuit propter Olympum montem cf. L. Ar. 166 „ne quis intelligat Olympum extra terram poni“.

24. Σάμη.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὴν Σάμην ἐν ἄλλοις Σάμον λέγει· „οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον ἢ δ' οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο“ (B 634) HQ.

cf. Ar. ad B 634. L. Ar. 233. α 246.

33—35. ἀλλ' ἐμὸν οὐ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι
ἔπειθον.

ὥς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
γίγνεται, εἴ περ καὶ τις ἀπόπροθε πτόνα οἶκον.

not. 1. Versus 5—8 obelis notati sunt in Q. et ex scholiis huius codicis apparet, nonnullos grammaticos hinc mollietatem Ulyssi criminatos esse. Fortasse hanc ob causam expuncti sunt. cf. Prellerum apud Dindorfium p. 404 not.

Versus 33—35 obelis notati in Q. — Sengebuschius l. c. p. 13 athetesis a versu 29 ad versum 36 patuisse putat, ita ut versui 28 subiungatur v. 37. Itaque α 14—15 asteriscis notatos fuisse contendit. cf. Nitzsch l. c. III, 12. La Roche obelos ad v. 34—36 pertinere censet.

39. Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε
Ἰσμάρω.

†) ἡ μὲν χώρα Κικονία — ἔστι δ' αὐτὴ τῆς Θράκης — ἡ δὲ πόλις Ἰσμαρος. τῷ γὰρ γενικῷ τὸ εἰδικὸν ἐπήγαγεν, ὡς τὸ „ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε, εἰς Πάφον“ (9 262). πορθεῖ δὲ τοὺς Κίκονας, ὅτι συνεμάχησαν τοῖς Τρωσὶ (B 846). BQ. cf. ad 9 362.

42. δασσάμεθ', ὥς μὴ τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.

Versus 42 asteriscum habuit, οὐκ ὀρθῶς A 705 ubi v. Ar. La Roche asteriscum non notavit.

43. διερχῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας.

Quod habet schol. in PQV: οἱ δὲ τῷ ζῶντι Aristarcheum est. cf. ad ζ 201. L. Ar. 47. Sed Aristarchum in etymologia lapsus esse demonstrat Lehrsius, qui „fugaci pede“ interpretatur, cuius interpretationis vestigium in eodem scholio est: οἱ δὲ διερχῶ τῷ ὀξεῖ καὶ ταχεῖ. cf. Curtius, Grundzüge der Etymologie p. 212.

48. οἱ σφιν γείτονες ἦσαν.

†) ἐπισημαίνονται ἐν Ἰλιάδι γείτονα μὴ ὠνομάσθαι, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα νῦν δὲ κακεῖ (Dind. ex Eust. vult: ἐνταῦθα κεῖται καὶ) „ὡς οἱ μὲν δαίνυντο γείτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου“ H. (δ 15) Etiam ε 489 γείτονες legitur.

59. Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ κλῖναν] ἀντὶ τοῦ κλιθῆναι ἡνάγκασαν. T. cf. E 37.

62. ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ προτέρω] ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦμπροσθεν. καὶ ἐξῆς ὁμοίως „οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον“ (64) H. cf. Ar. ad K 469. δ 36. ε 417. ω 475.

68. νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην . . .

λαίλαπι θεσπεσίη.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἐλλείπει ἡ σύν πρόθεσις, σὺν λαίλαπι T.
cf. F. Ar. 25. M 207.

69. not. 2.

80. περιγνάμπτοντα Μάλειαν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] νῦν ἐνικῶς Μάλειαν, ἐτέρωθι δὲ πληθοντικῶς „ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα ἔμελλε Μαλειάων ὄρος αἰπὺ ἵξεσθαι“ BEQ. cf. ad δ 514. γ 287.

106. Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων.

†) ἡ τῶν μεγαλοφυῶν τῷ σώματι — τῶν δισήμων γὰρ ἡ λέξις — (de quibus v. L. Ar. 146) ἀθεμίστων δὲ τῶν νόμοις μὴ χρωμένων (cf. Ar. ad II 387). φησὶ γὰρ „θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἢ δ' ἀλόχων“ (114). εἰ γὰρ ἦν ἀθεμίστων ἀντὶ τοῦ ἀδίκων, πῶς λέγει „οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες“; (107) εἰ δ' εἴπη τις, καὶ πῶς ὁ Πολύφημός φησιν „οὐ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσι“, (275) σκοπεῖτω τὸ πρόσωπον, ὅτι Πολύφημον ἐστὶ τοῦ ὠμοφάγον καὶ θηριώδους. καὶ Ἡσίοδος — Op. 277 — „ἔχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσι πετεινοῖς ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην“. ὥστε Πολύφημον μόνον λέγει ὑπερήφανον καὶ ἄδικον, τοὺς δὲ λοιποὺς πάντας Κύκλωπας εὐσεβεῖς καὶ δικαίους καὶ πεποιθότας τοῖς θεοῖς, ὅθεν καὶ ἀνῆκεν αὐτοῖς αὐτομάτως ἡ γῆ τοὺς καρπούς H.

Sic fere etiam alii codd. TV ex parte BQ ad v. 112 cf. praeterea ad v. 225. 275. 508. Hanc Ar. sententiam fuisse apparet ex Apoll. l. h. 12, 20 et 158, 30. Eust. 1617, 20. Totus locus fuit τῶν προβλημάτων v. Apoll. l. c.

112. τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι οὔτε θέμιστες

not. 2. 69. ὁρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.

νύκτα οὐδέποτε ἔξ' Ὀλύμπου ἔρεϊ γεγονέναι ὁ ποιητής. H. cf. ε 294.

Fortasse pertinet ad discrimen inter Olympum et Uranum factum; hic est omnis regio, quae nubes excedit, inde ad nubes et terram venit nox, non ab monte in Macedonia sito Olympo.

†) ἀθεμίστους λέγει οὐχ ὥς ἀδίκους, ἀλλ' ὥς μὴ θεμίδους ἦτοι νόμον χρηίζοντας εἰς εὐρεσιν τοῦ καλοῦ. ἦσαν γὰρ ἀγαθοί Q.

116. νῆσος ἔπειτα λάχεια.

Fuit diphe periestigmene propter Zenodoti lectionem, quam servavit HQ: Ζηνόδοτος τὴν βραχεῖαν, γράφων διὰ τοῦ ε, ἐλάχεια. cf. Eust. 1619, 31. Apoll. l. h. 107, 12. De ἐλάχεια vocabulo omnia incerta sunt praeter accentum, cf. L. qu. ep. p. 175. Dindorfius vulgatam lectionem Aristareho probatam fuisse putat. cf. ad κ 509.

144. ἀῖρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, οὐδὲ σελήνη.

†) ἀορασία ἢ ἀχλύς H. Certe diphe fuit ὅτι ἀέρα τὴν σκοτεινὰν καλεῖ. cf. P 644. 649. Apoll. l. h. 12, 10. Herod. ad T 87.

154. ὤρσαν δὲ νύμφαι || αἰγας ἀρεσκόφους ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.

†) ὁμοίον ἔστι τῷ „οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελὴν τάμε“ (X 329) τὰ γὰρ συμβεβηκότα ὥς αἴτια λαμβάνει H. cf. Ar. ad X 329, quem versum expunxit.

167 cf. not. 3.

177. ὥς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην.

†) ἰδίως εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τὴν ναῦν ἔβην H.

Sic in praepositione ἐπὶ ad E 249. 700. genetivus pro accusativo Ἀττικῶς notatus est. cf. Eust. 1621, 13.

184. μῆλ', οἷός τε καὶ αἰγες.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι] προτάξας τὸ γένος ἐπὶ ἡνέγκε τὸ εἶδος V.

Ad K 485 enim adnotavit, ὅτι μῆλα οἱ νεώτεροι πάντα τὰ τετράποδα, Ὅμηρος δὲ αἰγας καὶ οἶας. Et ex nostro loco hanc interpretationem fecit Ar. cf. ad Z 43.

not. 3. 167. καπνὸν τ' ἀντὶ τῶν τε φθογγῶν οἰῶν τε καὶ αἰγῶν σπονδεῖος ὅλος ὁ σίγῃς E.

Hoc qui scripsit τε post οἰῶν omittere debebat. Tales versus ex meris spondeis compositos notare solebat Ar. cf. ο 334. φ 15. χ 175. 192. A 130. An Ar. fuit haec lectio?

198. (Vinum) ὃν μοι ἔδωκε Μάρων || ἱρεὺς Ἀπόλλωνος.

†) ταῦτα σημειοῦνται τινες πρὸς τὸ μὴ παραδιδόναι Ὅμηρον Διόνυσον οἴνου εὐρέτην, τὸν δὲ Μάρωνα οὐ Διονύσου, ἀλλ' Ἀπόλλωνος ἱερέα, δι' ὅλης τῆς ποιήσεως οἴνου μνημονεύων· ἢ δ' ἀπότασις πρὸς Ἡσίοδον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου HQ.

cf. L. Ar. 182, ubi monet, scholii testimonium nec integrum fortasse esse et an Aristonici sit non carere dubio. Nitzsch III, 42.

222. χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι.

Etym. M. 377, 38: ἔρσαι αἱ ἐν ἔαρι γεννηθεῖσαι ἢ αἱ ἀπαλαὶ καὶ τελείως νέαι, μεταφορικῶς ὡς Ἀριστόνικος ἐν σημείοις. Similia habent Q. ad v. 221 et V. Eust. 1625, 30.

225. †) ἐκ τούτων ἡ δικαιοσύνη τῶν Κυκλώπων δῆλη, ἐκ τοῦ ἀμελῶς εὐρεθῆναι τὸ σπήλαιον πληῆρες ὃν τυρῶν τε καὶ θρεμμάτων. ἥδει γὰρ ὁ Κύκλωψ ὅτι οὐδεὶς ὑφαιρέσεται τῶν ἐπιχωρίων T. cf. ad v. 106.

231. ἔνθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν ἡ δὲ καὶ αὐτοὶ τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν.

†) ἐθύσαμεν ἀπὸ τῶν τυρῶν. παλαιὸν γὰρ ἔθος τὸ τῶν ἀπαρχῶν θύειν. „ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς“. H.

Ad I 219 Ar. adnotavit, verbum θύειν nusquam apud Homerum dici de immolanda hostia sed de offerendis ἀπαρχαί, et θυηλάς esse ἀπαρχάς cf. L. Ar. 82. Hoc certe ad nostrum etiam versum observatum fuit contra Philoxenum, qui falso accepit τὸ „ἔνθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν“ παρὰ τῇ ποιητῇ εἴρησθαι ἐπὶ τῶν ἀρνῶν.

243. τόσσην ἡλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.

Ex Eust. 1626, 54: ὅτι τὴν τοῦ σπηλαίου εἴσοδον ἦτοι τὸ περὶ αὐτὴν διάστημα θύραν ὁ ποιητής ἐνταῦθα λέγει, καθάπου καὶ ἐν Ἰλιάδι πύλας τὸν τόπον περὶ ὃν αἱ πύλαι, quod L. Ar. 156 Aristarcho attribuit cf. ad v 370.

250. πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα.

†) πονηθεὶς τὰ αὐτοῦ ἔργα, ὅ ἐστι περιγενόμενος. τοῦτο

γὰρ ὁ πόνος παρὰ τῇ ποιητῇ T. cf. L. Ar. 73. schol. E ad v. 247: ἐνήργησεν. β 334. δ 624.

252—255. ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ
κέλευθα;

ἦ τι κατὰ περὶ ξιν, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε
οἷά τε ληιστῆρες ὑπὲρ ἄλλα, τοί τ' ἀλὼνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;

Versibus appicti fuerunt asterisci, cf. ad γ 71. Aristophanes obelos cum asteriscis adposuit. cf. Eust. 1627, 33 qui de asteriscorum significatione et forma hoc loco diserte exponit.

261. ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα ἢ ἡλθόμεν.

†) ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ· τὰ γὰρ δύο ἐν σημαίνουσιν Q.
cf. γ 317.

266. ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γούνα
ἰκόμεθ', εἴ . .

†) ἰκέται ἐσμέν παρὰ τὰ σὰ γούνατα παραγενόμενοι Q.
cf. etiam T. γ 92. X 123.

275. οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς ἀλγιοχόν ἀλέγουσιν.

†) τὸ ἴδιον ἀμάρτημα ἑαυτοῦ ὁ Πολύφημος κοινὸν ποιεῖται·
ὅτι γὰρ οἱ ἄλλοι Κύκλωπες οὐκ ἦσαν ἄθροισμα, φησὶ „νοῦσον δ'
οὕτως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλεύασθαι“ (411) HQ. Idem in V.
cf. ad v. 106.

297. ἐμπλήσατο νηδύν

ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων.

†) εἰς ἔμφρασιν τοῖς παρατατικοῖς κέχρηται ἀδιαλείπτως
ἐσθλόντος καὶ πίνοντος· καὶ τὸ „ἀνδρόμεα“ μεῖζον τοῦ ἀνθρώπου.
καὶ τὸ „κεῖτο“ ἐμφαντικῶς. οὐ γὰρ ἂν ἐκ προνοίας
ἀνεκλίθη, ἀλλὰ κατηραγκασμένην ἀνατροπὴν σημαίνει τὸ ῥῆμα.
Q. De priore scholii parte cf. F. Ar. 4. θ 289.

347. Κύκλωψ, τῇ, πίε οἶνον.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τῇ] ἀντὶ τοῦ λάβε. P.

cf. θ 477. Ar. ad Ξ 219.

374. ὁ δ' ἐρεύγετο οἶνοβαρεῖων.

Fuit diphe, quod dixit ὡς περὶ ἑτέρου. cf. Ar. ad II 106 ubi citatur hic versus in eadem adnotatione.

398. cf. not. 4.

473. ὅσσον τε γέγωνε βοήσας.

†) ὅσον ἐξακούεται φωνὴ ἀνδρός. cf. L. Ar. 100.

483. τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἰκέσθαι.

†) οὗτος ὁ στίχος συντάσσεται ἀπὸ τοῦ στίχου τοῦ ἀρχομένου „πλημυρίς“ (486) M. cf. Eust. 1640, 33: διὸ ἐν μὲν τοῖς πρώτοις στίχοις τὸ „τυτθὸν ἐδεύησεν οἰήιον ἄκρον ἰκέσθαι“ ἀστέρα ἔχει μετὰ ὀβέλου· ὡς ἄριστον μὲν ἔπος ὃν ἐκείθεν δὲ ὀβελιζόμενον. ἐν δὲ τοῖς δευτέροις στίχοις ἀστέρα μόνον ἔχει ὡς ἐκεῖ ἄριστα κείμενον.

495. βαλὼν βέλος (i. e. κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο).

†) βλήμα· νῦν γὰρ τὸν βληθέντα λίθον λέγει V. cf. M 458. L. Ar. 56.

508. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις.

†) ἐκ τούτου νοητέον ὅτι δεισιδαίμονες οἱ Κύκλωπες, ὅτι ὑπήκουον βουλήμασι θεῶν, καὶ οὐκ ἀπέκτεινον τοὺς προλέγοντας αὐτοῖς τινα παρὰ θεῶν ἐσόμενα Q. L. Ar. 182. cf. v. 106.

540. τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἰκέσθαι.

Versus asterisco notatus erat cf. ad v. 483 et schol. in HMQV.

not. 4. 398. χερσὶν ἀλύων.

νῦν ἀντὶ τοῦ ἀδημονεῖν, ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα ἀντὶ τοῦ χαίρειν, ὡς τὸ „ἢ ἀλύεις ὅτι Ἴρον ἐνίκησας“ (σ 333). μέση γὰρ ἡ λέξις B.

cf. Eust. 1636, 22. σ 333. Fluxit fortasse ex Ar.

Κ.

1. Αἰολίην δ' ἔς νῆσον ἀφικόμεθ'.

*) [ἡ διπλῇ ὄτι] οὐ τὰς Αἰόλου νήσους νῦν λεγομένας, ἀλλὰ τινα ἄλλην ἐκτετοπισμένην νῆσον λέγει. BQV.

cf. δ 556. Eust. 1644, 39.

3. πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ.

†) δ (δὲ) Ἀρίσταρχος πλωτῇ ἀντὶ τοῦ φορητῇ, οἷον περιφερομένη, ὥς ποτὲ μὲν ἐν τοῖς δεξιοῖς μέρεσι, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς ὁραῖσθαι, οἷον δὴ τι καὶ περὶ τὴν Ἀἴηλον ἱστορεῖ Πίνδαρος λέγων οὕτως „ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι Ἀἴλος παντοδαπῶν τ' ἀνέμων ῥιπαῖς“ (fragm. 58) HMQTV. Q praeterea habet: οἰκειότερον γάρ φησι μὴ ἐρδίζωσθαι τῶν ἀνέμων νῆσον. Eust. idem. cf. Apoll. l. h. 132, 18. L. Ar. 151.

15. καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Ἴλιον Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν.

†) περὶ τῆς Ἰλίου, περὶ τῶν νεῶν τῶν Ἀργείων, περὶ τοῦ νόστου τῶν Ἀχαιῶν BH.

Accusativum pro περὶ cum genetivo positum esse statuit Ar. etiam ad P 54. δ 836. F. Ar. 25.

20. κατέδησε κέλευθα.

†) Ἰωνικῶς τὰς κελεύθους κέλευθα εἶπε H.

41. πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
ληίδος.

*) ὅτι διηρημένως ἀναγνωστέον. βούλεται γὰρ λέγειν Τρωϊ-

κῆς (cod. ἐρωτικῆς, Buttm. et Dind. στρατιωτικῆς) λείας, ὡς ὅτε „οὐνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἥθελε πάσης Τρωϊάδος“ (v 262) Q. cf. A 129. ε 39, λ 510.

Praeterea fuit diplex periectigmene, quod Zenodotus in v. 41 ἐκτελέοντες dedit pro ἐκτελέσαντες. cf. in H.

55 cf. not. 1.

70. ὡς ἐφάμην μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέειπν.

Diplex periectigmene contra Zenodotum fuit, qui non intelligens verbum καθαπτεσθαι mediae esse significationis, pro καθαπτόμενος dedit ἀμειβόμενος, quod praefert schol. in H. Ζηρόδοτος „μαλακοῖσιν ἀμειβόμενος“ γράφει. καὶ ἔστι χαρισ-
στάτη ἢ γραφή· οὐ καθαπτεται γὰρ αὐτόν, ἀλλ' ἐκετεύει. cf. ad β 39. γ 345 not. 6.

91. ἔνθ' οἷ γ' εἴσω πάντες ἔχον νέας.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι] ἀντὶ τοῦ εἰσεῖχον, ὡς μὴ συγχέεσθαι τὸ ἔνδον· τὸ δὲ ἔχον ἀντὶ τοῦ ἤλαυνον H. cf. L. Ar. 134. η 13.

110. ὅς τις τῶν δ' εἶη βασιλεύς, καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι.

τὸ οἷσιν Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ τ, καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι, ἀντὶ τοῦ τίνων H. Coaluerunt Didymi et Aristonici verba. cf. F. Ar. 23.

113. κατὰ δ' ἔστνυγον αὐτὴν.

†) ἐφοβήθησαν, ἐξεπλάγησαν. Notatum est verbum στυ-
γεῖν propter duplicem significationem timere et abhorrere cf. O 183. L. Ar. 147.

124. ἰχθυὺς δ' ὡς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.

†) δῆλον ἐκ τούτου ὅτι ἥδεσαν ἰχθυῶν τροφήν T. cf. ad β 368. II 747.

150. διὰ δρυμὰ πνικνὰ καὶ ὕλην.

not. 1. 55. αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον ..

ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν

ὅτι τὴν νῆσον ἠπείρου εἶπε κατὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ ὕρου, ὡς εἰ ἔλε-
γεν ἐπὶ τὴν γῆν ἔβημεν BQT. Est fortasse Ar.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι πτωσίς ἐνήλλακται] διὰ δρυμῶν πυκνῶν καὶ τῆς ὕλης Q. F. Ar. 21.

152. ἐπεὶ ἴδον αἶθοπα καπνόν.

†) Ἀρίσταρχος τὸν ἐκ τοῦ αἶθεσθαι, ὃ ἐστι καίεσθαι, ἀναδιδόμενον HQ. L. Ar. 151. Eust. αἶθοψ δὲ καπνὸς ὃ ἐκ τοῦ αἶθεσθαί τινα ὕλην ἀναδιδόμενος.

160. δὴ γάρ μιν.

Diple periestigmene, quod Zenodotus legit δὴν γάρ μιν H.

161. κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα.

†) καταχρηστικῶς φησιν ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τῶν θηρίων εἶναι τὴν ἄκνηστιν. οὐ γὰρ αὐτὴν μόνην ἀδυνατοῦσι κνήσασθαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀσφυῖν καὶ τὸν τράχηλον. δεῖ γινώσκειν ὅτι αὐτὸς ἐπεξηγεῖται τί ἐστὶν ἄκνηστις διὰ τοῦ εἰπεῖν μέσα νῶτα, ἥτοι ἡ ῥάχις, ἥ τὰ μέσα τῶν τετραπόδων, παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι κνήσασθαι HQ.

169. βῆν δὲ καταλοφάδειαν φέρων.

Ad K 573 Ar. vocabulum καταλοφάδεια interpretatus est: καταλοφάδειαν (sic) ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν τένοντα. L. Ar. 150.

173. ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀπὸ τοῦ γὰρ ἤρξατο HQ. cf. P 220. α 337. δ 722. κ 501.

189. κέκλυτέ μεν μύθων κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι.

Versum 189 Callistratus a grammatico quodam, qui nullam illius Homeri consuetudinis ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι cognitionem habuerit, insertum esse dicit cf. in H. Καλλίστρατός φησιν ὡς ὑπὸ τινος ὁ στίχος προτίτακται ἀγνοοῦντος τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος, ὡς θέλει ἄρχεσθαι ἀπὸ τοῦ γάρ. Aristarchus versum non legisse videtur, nam P 220 diplomam posuit propter hunc Homeri usum et citavit v. 190 ob eandem causam.

190. ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὄπη ζόφος οὐδ' ὄπη ἠώς,
οὐδ' ὄπη ἠέλιος φασσίμβροτος εἶς' ὑπὸ γαῖαν,
οὐδ' ὄπη ἀννέϊται.

†) ἐκ τούτων ἐκτετοπισμένη φαίνεται ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσεώς BQT. cf. L. Ar. 247. δ 556.

Refutatio fuit Cratetis, qui quatuor coeli regiones Homero notas fuisse ex hoc loco contendit. Aristarchus recte eum duas modo orientem et occasum novisse docuit. cf. schol. ad β 1. ἡὼς σημαίνει καὶ τὴν ἡλίου πάροδον, καὶ τὸν τόπον ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος κατὰ Ἀρίσταρχον. Sequuntur vs. 190—92. νῦν γὰρ, καθά φησιν ὁ Κράτης, τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μέμνηται μερῶν, ἄρκτον, μεσημβρίας, ἀνατολῆς καὶ δύσεως κ. τ. λ. L. Ar. 174.

193. — ἐγὼ δ' οὐκ ὀίομαι εἶναι. —

†) τοῦτο εἶναι διὰ μέσου φησὶν Ἀρίσταρχος ὡς ἂν ἀπαλγήσαντος τοῦ Ὀδυσσεὺς ἰδίᾳ ἀναπεφρονῆσθαι HQ. cf. II 46. α 18.

210. εὖρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης.

212. ἀμφὶ δέ μιν . . .

†) ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ δώματα (210) πρὸς ἐνικόν τὸ δῶμα ἐπὶντησεν, ὡς τὸ „ἐξ ἐτέρων ἕτερόν ἐστιν“ (ρ 266). εἶτα ἐπιφέρει „οὐκ ἂν τις μιν ἀνῆρ“ Q. cf. F. Ar. 32.

238. ῥάβδῳ πεπληγυῖα.

Fuit diplo ὅτι παθητικῶς πεπληγυῖα ἀντὶ τοῦ πλήσσουσα. cf. ad O 730 ubi hic versus sic explanatur. Perfectum secundum enim non ad activum sed ad medium (Ar. παθητικόν) pertinere veteres statuerunt. cf. F. Ar. 3.

239. καὶ δέμας.

Diplo periestigmenē, quod Zenodotus legit καὶ πόδας cf. H.

240. αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ.

*) [ἡ διπλῇ] πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν (329), ὅτι τὸ σῶμα μόνον ἡλλοιοῦτο, ἡ δὲ ψυχὴ ἔμενεν ἀμετάβλητος. πῶς οὖν ἂν λέγοι „σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι ἀκλήητος νόος ἐστίν“ (329), ὡς καὶ τοῦ νόῦ ἡλλοιωμένου; HQT.

242. πάρ ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε
κρανείης.

Versum Aristarchus non legit cf. HQV. Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον. ὁ δὲ Καλλίστρατος ἀντ' αὐτοῦ γράφει „παντοίης ὕλης ἐτίθει μελιθεῖα καρπὸν“.

268. οὐτε τιν' ἄλλον || ἄξεις σῶν ἐτάρων.

†) Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ σῶν H.

271. not. 2.

307. Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη.

Notatum fuit vocabulum ἔπειτα ἀντὶ χρονικοῦ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, cf. I 169 ubi sic explanatur noster versus.

320. ἔρχεο νῦν συμφερόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἐταίρων.

†) οὕτως Ἀρίσταρχος διςυλλάβως τὸ λέξο· ἄδηλον δὲ πρότερον κοιμῶ ἢ συναριθμοῦ H.

E Didymo et Aristonico manasse videtur. cf. L. Ar. 147.

328. ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.

†) διαβῇ, παρέλθῃ. πὰ φάρμακα δηλονότι, ὡς τὸ „δοῦρα σέσηπεν“ (B 135) Q.

Diple fuit, quod praeter consuetudinem verbi formam singularem construxit Homerus cum plurali neutrius φάρμακα (cf. F. Ar. 15) et quod in verbo ἀμείψεται vocalis ῆ correpta est (cf. F. Ar. p. 13).

329. σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι ἀκήλητος νόος ἐστίν.

ὁ Σιδωνιὸς φησιν ἀφαιεῖσθαι τὸν στίχον H. Ab Aristarcho expunctum esse versum manifestum est ex Ar. ad v. 240. De Dionysio Sidonio ab Aristonico commemorato cf. ad M 36. T 365.

351. οἷ τ' εἰς ἅλαδε πρόρρουσιν.

†) οἷ τε ἅλαδε, οὕτω γράφει Ζηρόδοτος (corr. Duentzer p. 83, cod. οἷτ' εἰς ἅλαδε lemma, et οὐτε γρ. Z.), Ἀρίσταρχος δὲ οἷ εἰς ἅλαδε. περισσὴ δὲ ἐστὶν ἢ εἰς HQ. (Buttmanni coniectura acutissima pro codd. εἰς ἅλα· δεύτερον). Didymi et Aristonici verba coaluerunt, de praepositione εἰς superflua cf. F. Ar. p. 27 et 28.

not. 2. 271. τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ.

ὡς τὸ „κλυτὸς Ἰπποδάμεια“ μετεσχηματισμένον B.

Hoc qui scripsit χώρῳ pro χώρῃ legit. Exemplo allato Ar. explicare solebat, substantivis feminini generis adiacere saepe adiectiva masculina cf. F. Ar. p. 31 et exempla ad β 214 collata.

354. ἡ δὲ ἐτέρη.

*) ὅτι τὸ ἐτέρη ὑγιῶς ἐπὶ τῆς δευτέρας H. cf. I 313. M 93.

409. οἷκτροι ὀλοφυρομένους.

†) οἷκτροῦς καὶ ἐλεεινῶς ὀδυρομένους H. cf. F. Ar. 29. α 209 et exempla ibid.

440. ἀποπλήξας κεφαλὴν.

ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας ex Ψ 120 hic posui, ubi Ar. sic interpretatur hunc locum. Altera lectio erat ἀποτμήξας, quam Zenodoti esse colligam ex schol. Σ 34. cf. Eust. 1664, 31. L. Ar. 13. A 146. Did.

471. καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ὁ καὶ περισσός BQ. cf. F. Ar. 34. α 33.

495. τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσσουσιν.

†) ἀντὶ τοῦ αἱ ψυχαί· ὁ μέντοι ποιητὴς πρὸς τοὺς ἄλλους νεκροὺς ποιεῖται τὴν σύγκρισιν ἐν τῷ „οἱ δὲ ἄλλοι νεκροὶ ὡς σκιαὶ ἀίσσουσιν“ BQT. cf. F. Ar. p. 30.

501. ὦ Κίρκη, τίς γάρ.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀπὸ τοῦ γὰρ ἤρξατο H. cf. α 337 et exempla ibid.

509. ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια.

Fuit diploe periestigmene, quod Zenodotus scripsit ἐλάχεια cf. BHQT: βαθεῖα, εὐγεως, εὐσκαφος. οὐ δεῖ δὲ γράφειν ἐλάχεια (sic Zenod. cf. ι 116), οὐ γὰρ εἰκὸς ἐλάχιστον ἀκούειν τῆς Περσεφόνης τὸ τέμενος. οὐκ ἄτοπον δὲ περὶ τὴν ἀκτὴν εἶναι ἄλσος. πολλὰ γὰρ εὖροι τις ἂν ἄλση ἐπιθαλάσσια.

510. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι.

†) σημειῶσαι ὅτι ἄκαρπα φυτὰ εἶπεν εἶναι ἐν τῷ ἄλσει τῆς Περσεφόνης, διὰ τὸ νεκροῖς προσήκειν BQ.

513. ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν
Κωκυτός τε

†) τὸ ἐξῆς, ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε καὶ

Κωκυτὸς ῥέουσι· τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται προδιαzeugμένον, ὅταν τὸ μεταξὺ δύο ὀνομάτων ἐνίκων πληθυντικὸν τεθῇ ῥῆμα· τοῦτο καλεῖται Ἀλκμανικὸν οὐχ ὅτι Ἀλκμᾶν πρῶτος αὐτῷ ἐχρήσατο, ἀλλ' ὅτι πολὺ ἐστὶ παρ' αὐτῷ, οἷον „Κάστωρ ὠκέων πύλων ἐλατῆρες καὶ Πολυδεύκης“. ὅμοιον δὲ ἐστὶ τὸ σχῆμα „εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων“ (Y 138) καὶ „ἐνθα φοῶς Σιμόεις συμβάλλετον ἡδὲ Σάμανδρος“ (E 774) HQ. cf. Ar. ad Y 138, ubi citatur noster versus, et E 774.

Λ.

7. ἔκμενον οὖρον ἴει . . ἐσθλὸν ἑταῖρον.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι ἑταῖρον οὐ φίλον λέγει, ἀλλὰ] νῦν τὸν συνεργόν V.

cf. ad N 456, ubi diple etiam propter nostrum locum. L. Ar. 116.

11. ποντοποροῦσης.

†) δῆλός ἐστιν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ ποντοπορούσης Ὠκεανὸν καλῶν τὴν ἔξω θάλασσαν. ἀλλαχοῦ δὲ ποταμὸν τὸν Ὠκεανὸν καλεῖ διὰ τὸ ῥοῶδες BQ. cf. L. Ar. 174. Eust. 1670, 33.

26. χοὴν χεόμην.

Diple periestigmene propter Zenodoti lectionem χεάμην fuit cf. H.

38—43. ψυχὰι ὑπὲξ Ἑρέβους νεκύων κατατεθνηώτων
 νύμφαι τ' ἡίθεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες,
 παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείησιν,
 ἄνδρες ἀρηίφατοι βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες.
 οἳ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίῃ ἰαχῇ. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.

*) οἱ [ἔξ] καὶ παρὰ Ζηνοδότῃ καὶ Ἀριστοφάνει [προ] ἡθε-
 τοῦντο ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὰ ἐξῆς. οὐ γὰρ μεμιγμένοι παρα-
 γίνονται αἱ ψυχὰι. νῦν δὲ ὁμοῦ νύμφαι, ἡίθεοι, γέροντες, παρ-
 θενοὶ. καὶ ἄλλως οὐδὲ τὰ τραύματα ἐπὶ τῶν εἰδώλων ὁρᾶται,

ὅθεν ἐρωτᾷ „τίς νύ σε κήρ ἐδάμασσε; (398) τὸν Ἀγαμέμνονα HQ.

Numerum expunctorum versuum posui ex schol. in V. M. Vind. 56. 133 (cf. La Roche). Sic etiam Eust. 1672, 34. Obelis notati sunt versus in CG.

52—54. οὐ γάρ πω ἐτέθραπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυδείης·
σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
ἄκλαντον καὶ ἄθραπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε.

Versus expunxit Callistratus cf. in HQ: εἰ ἀποφαίνεται νῦν περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, πῶς ἐξῆς διστάζων φησὶ „πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον;“ διὸ ὁ Καλλίστρατος ἀθετεῖ. La Roche p. 235 Aristarchum etiam hos versus damnasse colligit ex Aristonici adnotatione ad Ψ 73. Sed hoc est notatum propter extremam Od., ubi statim nondum sepulti ad inferos perveniunt cf. L. Ar. 174. Aristarchus si in athetesi hac caussa movebatur, non hos duos modo versus, sed totum locum 52—83 damnare debebat, quia Elpenor nondum sepultus tamen apud inferos est et ab Ulixē exsequias petit. Quid Aristarchus de hoc loco statuerit, non est servatum, sed hoc est certum, illum v. 52—54 non expunxisse propter eam causam, quam La Roche affert.

66 not. 1.

84. ψυχὴ μητρὸς κατατεθνηυίης.

*) ὅτι πρὸς τὸ ἐκ τῆς περιφράσεως νοούμενον ἀπῆντησε. ψυχὴ γὰρ μητρὸς κατατεθνηκυίας ἐστὶν ἡ Ἀντίκλεια BQ.

90. ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαιο.

*) ὅτι πάλιν πρὸς τὸ ἐκ τῆς περιφράσεως νοητὸν ἀπῆντησε. ψυχὴ γὰρ Θηβαίου Τειρεσίαιου ἐστὶν ὁ Τειρεσίας. διὸ ἐπήνεγκεν ἔχων, οὐκ ἔχουσα HQ.

not. 1. 66. νῦν δέ σε τῶν ὀπιθεν γουνάζομαι, οὐ παριόντων, πρὸς τ' ἀλόχον καὶ πατρός.

λείπει ἢ πρὸς, ἢ πρὸς τῶν οὐ παριόντων νῦν, ἀλλὰ καταλειφθέντων εἰς τὴν ἡμῶν οἰκίαν HQ. Quod de praepositione ommissa dicitur, fluxit fortasse ex Ar.

93. Fuit dip̄le periestigmene, quod Zenodotus dedit τίπτ' αὐτως pro τίπτ' αὐτ, ὦ cf. H.

105. αἶ κ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ αἶ κ' ἐθέλης ἀντὶ τοῦ] ἐὰν δύνῃ V. cf. *Φ* 366. L. Ar. 148. γ 121. *Θ* 223. ρ 321.

107. ἰοειδέα πόντον.

Ar. interpretatio vocabuli ἰοειδέα est ad *Ψ* 850 ἀντὶ τοῦ μέλανα πόντον.

115. δῆεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ,

ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίσιον κατέδουσιν.

*) ὅτι οὐκ ἐνήλλακται ὁ χρόνος ὥς τὸ „σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν“ (*Δ* 161, ubi Zenodotus τίσουσιν scripsit). οὐ γὰρ ἦσαν οἱ μνηστῆρες συνηγμένοι εἰς τὸν οἶκον Ὀδυσσεύς H. Aristophanes legit κατέδαιεν cf. ad β 313.

125. Dip̄le fuit πρὸς τὸ σχῆμα „οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά τά τε πτέρη νηυσὶ πέλονται“, πέλονται ἀντὶ τοῦ πέλεται cf. ad *K* 351 ubi noster versus notatur, η 132. κ 328.

134. Θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ.

†) ἔξω τῆς ἁλὸς· οὐ γὰρ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ τὸν Τηλέγονον καὶ τὰ κατὰ τὸ κέντρον τῆς τραγῳκίας Q.

cf. ad *Α* 163 ubi eadem est interpretatio. F. Ar. p. 28. *Ψ* 281.

157—159. μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ
ῥέεθρα,

Ὤκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πως ἔστι περῆσαι
πεζὸν ἐόντ', ἢν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.

†) ἀθετοῦνται τρεῖς H. Caussas affert MV Vind. 56 sed valde mutilatas: τὸ γὰρ ἐξῆς, μέσον Ὤκεανός. γέλοιον δὲ καὶ πεζὸν ἐόντα. Obeli sunt in G, cf. La Roche p. 240. Nitzsch III, 214.

161—62. νηί τε καὶ ἐτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πω
ἤλθες

εἰς Ἰθάκην, οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;

Nota fuit de Aristophanis athetesi versuum 161—62 cf. H.

185. Τηλέμαχος τεμένεα νέμεται.

†) σεσημειώται τὸ ὄνομα ἀδαιρέτως ἐξηγεῖται HQ. cf. ad B 423 BL. Legit igitur Ar. τεμένη et fallitur H: Ἀρίσταρχος τεμένεα.

191. ἐν κόνι ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴται·

*) ὅτι τὴν ἀπὸ τῆς ἐσχάρας σποδὸν κόνιν εἴρηκεν H. cf. ad Σ 23.

Praeterea Zenodoti lectio ἦσται notata fuit. cf. H.

202. ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μῦθεα, παῖδιμ'

Ὀδυσσεῦ,

σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

*) ὅτι οὐχ ὡς οἱ νεώτεροί φασιν, αὐτὴν ἀπάρξασθαι παρὰ Ναυπλίου πεπυσμένην τὴν Ὀδυσσεὺς τελευτήν. οἱ διεσφάλησαν ὑπὸ τοῦ λεγομένου παρὰ τοῦ συμβότου ὡς „ἀπώλετο λευγαλέω θανάτῳ, ὡς μὴ θάνοι ὅστις ἔμοιγε ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἶη καὶ φίλα ἔρδοι“ (ο 359). διαρρήδην γὰρ νῦν ὁμολογεῖ τεθνηκέναι ἔνεκα τοῦ ποθεῖν τὸν Ὀδυσσεά HQ. cf. V ad 197.

236. *) ὅτι οὐχ ὑποτίθεται ἀσεβῇ τὸν Σαλμωνέα, ὡς οἱ νεώτεροι. οὐ γὰρ εὐπατέρειαν ἂν τὴν Τυρῶ εἶπεν οὐδὲ ἀνύμωνος πατρὸς QT.

239. (Enipeus) ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν.

†) ἐναντίον εἶναι δοκεῖ τοῦτο τῷ „Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ἔδωκε ἐπὶ γαῖαν ἦσιν“ (Φ 158). εἰ γὰρ κάλλιστος οὗτος πάντων, οὐκ ἄρα ἐκεῖνος. λύεται δὲ κατὰ λέξιν. τὸ γὰρ κάλλιστον οὐχ ἔν λέγεται, ἀλλὰ πλείω. δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς ποτὲ μὲν λέγων „Ἀσодікен ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην“, (Z 252) ποτὲ δὲ „ἦτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασάνδρην“ (N 365). καὶ μὴν καὶ ἀμφοτέραι τοῦ Πριάμου θυγατέρες, καὶ ἐὰν ἡ μία θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη, οὐκ ἄρα τις ἄλλη, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τῶν δύο τοῦτο φησι HQT. cf. N 365. F. Ar. 31.

245. λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.

*) ἀθετεῖται. πρὸς τί γὰρ τῇ ἐρώσῃ καὶ ἐκουσίως βου-

λομένη μιγῆναι κατέχευεν ὕπνον; Ζηνόδοτος δὲ ἀγνοεῖ τὸν στίχον Η.

249. τέξεις ἀγλαὰ τέκνα.

Diple periestigmene, quod Zenodotus κακῶς τέξεται cf. Η. Media enim forma Homerus de patre aut de ambobus parentibus utitur. L. Ar. 155.

258. τοὺς δ' ἐτέρους Κρηθῆι τέκεν.

†) καλῶς τοὺς ἐτέρους· δύο γὰρ ἦσαν γένη παίδων, τὸ μὲν ἐκ Ποσειδῶνος, τὸ δὲ ἐκ Κρηθέως Q. cf. κ 354.

260. not. 2.

263. not. 3.

271 not. 4.

275 (Oedipus) ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτω ἄλγεα
πάσχω

Καδμείων ἤνασσε θεῶν ὁλοᾶς διὰ βουλὰς.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀγνοεῖ τὴν τύφλωσιν καὶ τὴν φυγὴν Οἰδίποδος. καὶ ἐν Ἰλιάδι (Ψ 678) γράφει αὐτὸν ἐν Θήβῃ τετελευτηκέναι· „Μηριστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος, ὅς ποτε Θήβαςδε ἦλθε δεδονπότος Οἰδιπόδαο“. BHQ.

cf. ad Ψ 678. L. Ar. 186.

not. 2. 260. Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα.

ὁ μὲν ποιητὴς Ἀσωποῦ, οἱ δὲ τραγικοὶ Νυκτίως MH. Fluxit fortasse ex Ar.

not. 3. 263. οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν (Amphion et Zethus) ὅτι οἱ περὶ Ἀμφίωνα ἐτείχισαν τὰς Θήβας διὰ τὸ δεδοικέναι τοὺς Φλεγύας. μετὰ δὲ τελευτὴν αὐτῶν κατασκαφείσης τῆς πόλεως ὑπὸ Εὐρυμάχου τοῦ Φλεγυνῶν βασιλέως, Κάδμος ὕστερον ἐλθὼν ἀνέκτισε τὴν Θήβην Q. Fortasse fluxit ex Ar., qui aetate posteriorum poetarum fabulas ab Homero discrepantes notare solebat.

not. 4. 271. μητέρα τ' Οἰδιπόδαο ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην, παρὰ τοῖς τραγικοῖς Ἰοκάστην V.

Fluxit fortasse ex Ar. cf. ad 263 not. 3.

286. ἡ δὲ Πύλον βασίλευε, τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.

†) ἐναντία φαίνεται ταῦτα τῷ „δώδεκα γὰρ υἱες ἦμεν“
 (Α 692). τρεῖς γὰρ εἴρηται νῦν. λίσσιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως·
 ἐνταῦθα γὰρ ἐκ τῆς Χλωρίδος τρεῖς γενέσθαι τῷ Νηλεΐ φησι.
 τί οὖν ἐκώλυε καὶ ἐξ ἑτέρων ἔχειν τοὺς λοιπούς; Η.

Fuit diplo πρὸς τοὺς χωρίζοντας cf. ad Α 692.

300. ἡ δ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε.

*) ὅτι οὐ παραδίδωσιν ἐκ Διὸς Κάστορα καὶ Πολυδεύκη,
 ἀλλ' ἐστὶ νεωτερικὰ ταῦτα Η.

315—316. Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ
 ἐπ' Ὅσσην

Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

*) ἀθετοῦνται ὡς ἀδύνατοι V. cf. L. Ar. 171. Eust.
 1687, 28.

326. Notatum fuit Homero ignotum esse Eriphylam per fi-
 lium interiisse cf. L. Ar. 184. γ 309—10. ο 248.

350. ξεῖνος δὲ τλήτω.

†) ὁ δὲ παραπληρωματικῶς κεῖται οἷον σημαίνων HQ.
 cf. F. Ar. 33. β 6 et exempla ibid.

353. μάλιστα δ' ἐμοί. τοῦ γὰρ κράτος.

†) δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ οὐτινος ἰσχύς ἐστιν ἐν τῷ δῆμῳ
 BQ. cf. F. Ar. p. 30.

364. οἷά τε πολλούς.

Diple periestigmene fuit contra Zenodotum, cf. Didymum:
 πολλούς· οὕτως Ζηνόδοτος· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος πολλούς. Zeno-
 dotum πολλά scripsisse monet La Roche, aliter Duentzer, l. c.
 p. 73, qui πολλά Aristarcho, πολλούς Zenodoto tribuit. Verba
 Didymi, quae prima specie non sibi constare videntur, olim in
 codice scripta fuisse existimat, cuius in textu πολλά ferebatur.

379. ὦρῃ μὲν πολέων μύθων, ὦρῃ δὲ καὶ ὕπνου.

†) ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἐν τῷ καθόλου, ὁ δὲ Σιδώνιος ἐλ-
 λειπτικῶς· ὦρῃ μὲν πολέων μύθων παύσασθαι, ὦρῃ δὲ ὕπνου
 μνήσασθαι HT.

399—403. Fuit nota de Aristophanis athetesi versuum 399—403 cf. in H: οἱ ἤε (i. e. versus ab ἤε incipientes et qui ab iis pendent, sc. 399—403 Porson.) ἀθετοῦνται ὑπὸ Ἀριστοφάνους ὡς ἀπὸ τῶν εἰρησομένων (406—8) μετενεχθέντες.

410 (Aegisthus) ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ οἰκόνδε καλέσας | δειπνίσας.

*) ὅτι τῇ ἐπιβουλῇ κακείνῃ συνέγνω· τὸν γὰρ χιτῶνα καὶ τὸν πέλεκυν Ὅμηρος οὐκ οἶδεν Q. Praeterea notata erat forma verbi ἔκτα cf. ad O 432.

428. not. 5.

430. κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον.

*) ὅτι κουρίδιον αὐτόν φησιν. ἔνιοι γὰρ γεγαμῆσθαι τὴν Κλυταιμνήστραν Ταντάλῳ, ὡς Εὐριπίδης (Iphig. Aul. 1149) εἰσάγει αὐτὴν λέγουσαν „ἔγχεας ἄκουσάν με κάλαβες βίβ' τὸν πρόσθεν ἄνδρα Τάνταλον κατακτανών“ Q. cf. H 392. Eust. 1693, 10.

435—442. ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εἰρύοπα Ζεὺς
ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλὰς
ἔξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί,
σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρα δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι.
ὡς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι
μήθ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφασκέμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῆς.

Obeli sunt appicti in M, et ex cod. H sequitur, Aristophanem eos expunxisse. Dindorfius solos versus 435—40 pro spuriiis habet. Num Aristarchus Aristophanem secutus sit, non manifestum est.

453. πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.

not. 5. 428. ἦ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλλεται.

ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται ὡς ἐκλύων τὸν θυμὸν, οὐ γὰρ ὅτι πρὸς Θεραπίαν Ἀρήτης ὁ Ὀδυσσεὺς· οὐ γὰρ ἀναγκαῖον τῷ ὑποκρινομένῳ τὸ πρόσωπον Ἀγαμέμνονος περιίστασθαι τι εἰπεῖν H.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] περιττὸς ὁ καὶ H. cf. α 33 et exempla ibid.

454—56 not. 6.

461. οὐ γὰρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.

*) ἀφεται διατὰ τὸ εὔθες. εἰ γὰρ ἐπέπειστο ὅτι οὐπω τέθνηκε, πρὸς τί ἐρωτᾷ „ἦ που ἔτι ζώντος ἀκούετε; H.

Hic posui, non ut Dindorf. ad v. 458.

496. ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

†) σημειῶσαι μόνην τὴν Θετταλίαν (cod. Φθίαν) Ἑλλάδα λέγειν τὸν Ὀμηρον καὶ Ἕλληνας μόνους τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτῇ. τοὺς δὲ ἐν ἄλλοις τόποις οἰκοῦντας Ἀργεῖους κικλήσκει καὶ Ἀχαιοὺς B. cf. L. Ar. 227. α 344. δ 726. ο 80.

498. οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγός.

Diple periestigmene fuit propter Zenodoti lectionem: εἰ γὰρ ἐγὼν. cf. H. Vind. 133.

501. εἰ τοῖος δέ.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ, εἰ τοῖος γάρ H. cf. F. Ar. 35. β 6.

510. ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς.

†) τρισυλλάβως τὸ Τροῖην, ὡς καὶ Ἀρίσταρχός φησι. Vind. 133. cf. Α 129. ε 39.

517. πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μνῆσμαι

ὅσσον λαὸν ἔπεφνε.

not. 6. 454/56. ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι
κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
οὐδὲ οὗτοι ἐγέροντο ἐν τοῖς πλείστοις ὡς μαχόμενοι τοῖς προ-
κειμένοις H. Vind. 133.

Annotatio loco alieno posita spectat ad v. 454—56. Sic Bekkerus, qui eos in textum non recepit.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπέδωκε πάντας, ὅσων λαόν Η.

Constructio quae dicitur ad sensum saepius notatur cf. F. Ar. p. 32.

521. πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι || κήτειοι κτείνοντο.

†) κήτειοι τοὺς μεγάλους ἀκουστέον παρὰ τὸ κῆτος, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος BHQ. Eust. 1697, 19. 26.

Lehrsius Ar. p. 153 testimonio diffidit, non quia putat etymologiae rationem Aristarchi esse non posse, sed quod parum elegans ἑταῖροι μεγάλοι κτείνοντο ἄμφ' αὐτόν.

525. ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἢ δ' ἐπιθεῖναι.

†) περιγραπτέον ὡς ἀπρεπῆ. Θυρωροῦ γὰρ ἔργον Η. Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον, ἔνια δὲ τῶν ὑπομνημάτων Η. ἔνια Porsonus pro ἐνί, post quod lacunam indicavit La Roche.

547. παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. ἄθετεῖ Ἀρίσταρχος Η. cf. Nitzsch III, 300.

†) Νοθεύεται μέχρι τοῦ „ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖθις ἔδν δόμον Αἰδὸς εἶσω“ (627). καίτοι οὐκ ὄντες ἀγενεῖς περὶ τὴν φράσιν. ὑπὲρ δὲ τῆς ἀθετήσεως αὐτῶν λέγεται τοιάδε· (Η) πῶς οἶδε τούτους ἢ τοὺς λοιποὺς ἔσω τῶν Αἰδοῦ πυλῶν ὄντας καὶ τῶν ποταμῶν; HT. cf. schol. Pind. Ol. 1, 97, ubi Aristarchi athetesis huius loci commemoratur.

De atheteseos initio plane non liquet. Buttmannus posuit numeros 568—627. Sed monet Lehrsius Ar. p. 156 nihil impedire, quo minus etiam v. 565—567 inter spurios referantur, in quibus ὅμως v. 565 offensioni sit.

570. (Μίνωνα) ἦμενον· οἳ δὲ μιν ἄμφι δίκας εἴροντο
ἀνακτα

ἦμενοι ἐσταότες.

†) οὐκ ἄρα ὑπεξῆλθεν ὁ Μίνως ἵνα συνοφθῇ. ἄλογον γὰρ τὸ καὶ σὺν δικάζομένοις καὶ αὐτῷ δίφρῳ ἐξελεῖν HQT.

573. (Ωρίωνα) .. τοὺς αὐτοὺς κατέπεφνεν ἐν οἶνοπόλοι-
σιν ὄρεσσι.

†) οὐδὲ ἐπὶ τούτου τετήρηται τὸ σύμφωνον. ἄλογον γὰρ τὸ ἐν Αἰδον κυνηγετεῖν· πῶς τε ἅμα τῇ τῶν Θηρῶν ἀγέλῃ προῆλθε, καὶ διὰ τί; HT.

577. (Τιτυὸν) κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο
πέλεθρα.

†) καταγέλαστα καὶ ταῦτα, εἰ κατεστρωμένος ἐν τῇ δαπέδῳ προῆλθεν ἐπὶ τὸ σφάγιον· αὐτὸς γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς οὐκ ἠδύνατο διαβῆναι ἐπὶ τὸ ξρεβος QT.

579. δέερτρον ἔσω δύνοντες.

†) Ἀρίσταρχος τὸ δέγμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν πρὸ τοῦ ἥπατος. Etym. M. 257, 30.

580. Αἰητὼ γὰρ ἔλκησε.

†) πόθεν ἦδει τῶν κολάσεων τὰς αἰτίας; οὐ γὰρ ἤκουσεν. (εἰ μὴ φησί τις εἶναι τοῦτο κατὰ τὴν Ἑλλάδα φήμην) H.

581. διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

*) ὅτι κατὰ τὸ ἀρσενικὸν ἐσχημάτισται ὁ Πανοπεύς, ὡς βασιλεὺς καὶ βασιλῆος H. cf. ad B 520, observatum propter Zenodoti lectionem Πανοπτέων.

584. στεῦτο δὲ διψάων.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ στεῦτο] νῦν ἀντὶ τοῦ ἵστατο ἐπὶ τῶν ποδῶν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει ὁ διασκευαστὴς παρὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ συνήθειαν V et partim B.

Ar. enim observavit hoc verbum in animum inducere, nunquam stare significare (cf. L. Ar. 98) et hoc quidem respiciens ad nostrum locum cf. ad Σ 191. Φ 455 ubi est *diple* πρὸς τὰ ἐν τῇ νεκρία ἀθετούμενα. De diasceuaista vide L. Ar. 334.

588. (Τάνταλος) ἀμφὶ δὲ ποσσὶ || γαῖα μέλαινα φάνεσκε,
καταζήνασκε δὲ δαίμων. || δένδρεα δ' ὑψιπέτῃλα

κατὰ κρηθρὸν χέε καρπὸν.

†) οὐδὲ οὗτος (Tantalus) δύναται σὺν λίμνῃ καὶ δένδροις ἐξεληλυθῆναι ἐπὶ τὸ σφάγιον, ἢ πῶς ἔξωθεν τὰ ἔσω ἐθεάρε; H.

593. καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον.

†) πῶς δύναται σὺν τῇ λίθῳ καὶ τῇ ἀκρωρεῖα ἔφ' ἣ ἀνεκύλιε τὸν λίθον, ἤκειν ἐπὶ τὸ σφάγια; πῶς τε κολάζεται ὁ ἐν Ἰλιάδι (Z 153) κέρδιστος ὢν καὶ συνετώτατος; QT.

Cf. de Sisyphe Ar. adnotationem ad Z 153. L. Ar. 117.

601. τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεῖην.

†) καὶ τοῦτο νεωτερικόν· οὐ γὰρ οἶδε τὸν Ἡρακλέα ἀπηθανατισμένον, οὐδὲ τὴν Ἥβην γεγαμημένην, ἀλλὰ πάρθενον. διὸ καὶ παρθενικά ἔργα ἀποτελεῖ· οἰνοχοεῖ γὰρ καὶ λούει HQT.

Athetesin demonstrat etiam Ar. ad E 905. A 2. Σ 117. γ 464.

602. βίην Ἡρακλεῖην || εἶδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισιν θεοῖσιν

τέρπεται ἐν θαλίῃ καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην, παῖδα Διὸς μεγάλῳ καὶ Ἥρῃ χρυσοπεδίλου.

*) ὅτι εἰς τρία διαιρεῖ, εἰς εἶδωλον, σῶμα, ψυχὴν· τοῦτο δὲ οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής BQ.

*) ὅτι αὐτοὺς τὰ σώματα αὐτῶν φησιν Ὅμηρος, οὐκ ἂν δέοι σώματος ἐν θεοῖς H. cf. ad A 4. In cod. G v. 602—4 obelis notati sunt et in Vind. 56 legitur ad v. 602—3: οὗτοι ἀθετοῦνται καὶ λέγονται Ὀνομακρίτου εἶναι. cf. La Roche p. 260. Ad v. 604 H habet: τοῦτο ὑπὸ Ὀνομακρίτου ἐμπεποιησθαι φασιν. ἡθέρηται δέ. Hoc certe coniungendum est, ita ut v. 602—604, qui obelis notati sunt in G, expungantur, quia omnes tres ab Onomacrito inserti sunt, non v. 604 solus, qui legitur etiam Hes. Theog. 902 neque in omnibus libris ferebatur (cf. schol. ad λ 385, solam memorans athetesin v. 602 et 603, neque habent H. et duo Vindob.). Nam intelligi non potest, cur illum unum versum 604 Onomacritus intulerit, ut

monet Nitzschius III, 316, cuius coniectura scholio in Vind. 56 probatur. cf. L. Ar. 333 et 445 et scholion sequens (616), quod discrepantiam inter illum insertum locum 602—4 et v. 616 recte commemorat.

616. καί μ' ὀλοφνυρόμενος.

†) ἐλέγχεται ἐκ τούτων τὰ προκείμενα περὶ τοῦ Ἡρακλέους εἰδώλου „αὐτὸς γὰρ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι“. πῶς οὖν ὀλοφύρεται ὡς ἐν δεινοῖς ὦν; HQT.

M.

2. λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο
 νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο.
 *) [ἢ διπλῇ ὅτι] δι' ὅλου θαλάσσαν ἀπὸ Ὠκεανοῦ διαστέλλει ὁ ποιητής BQ. cf. L. Ar. 174.
3. νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' ἠοῦς ἡριγενείης
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ ἥελιοιο.
 †) ἢ ὡς ἐπὶ τὰ ἀνατολικά μέρη τῆς νήσου προσορμισάντων, ἢ ὅτι ἐξ Αἰδου ἐλθόντες πρῶτην αὐτὴν φωτεινὴν ἐθεάσαντο. ἔνιοι δὲ βιαιότερον ὑπερβάτως κολλῶντες τὸ Ὠκεανοῖο τῷ „ὅθι τ' ἠοῦς ἡριγενείης“, οὐ, φασίν, οἰκεῖ ἡ ἡμέρα· ἐξ αὐτοῦ γὰρ ἀνατέλλει καὶ εἰς αὐτὸν δύνει. οὐ μόνον δέ ἐστι βίαιον, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῷ ποιητῇ· οἱ γὰρ παραδίδωσιν ὁ Ὅμηρος τοὺς ἥρωας ἐπισταμένους ὅτι ἐξ Ὠκεανοῦ αἱ ἀντολαὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' αὐτὸς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου τὸ τοιοῦτον παρέδωκεν. „ἡέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας ἐξ ἀκαλαῶν βυθῶν βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο“ (H 421)· καὶ „ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ φάος ἥελιοιο“ (Θ 485). οἱ δὲ ἥρωες ἄλλως λέγουσιν. „οὐδ' ὅπη ἡέλιος φασίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν“ (K 191) Q.
15. πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν.
 Diple periestigmene, quod Zenodotus legit: ἀκροτάτῳ τύμβῳ ἵνα σῆμα πέλοιτο H.
27. ἀλγήσετε.
 *) ὅτι συνέσταλκεν ἀντὶ τοῦ ἀλγήσητε H.
 cf. ζ 33. 259. F. Ar. 13.

39. Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι.

†) κατὰ Ὅμηρον δύο· Σειρήνοιν γὰρ λέγει V. Ὅμηρος οὔτε γένος αὐτῶν παρίστησιν οὔτε πτερωτὰς αὐτάς φησιν εἶναι HQT. cf. L. Ar. 189. v. 47. 185.

43. οἷκαδε νοστήσαντι.

†) ὁ μὲν Ἀριστοφάνης φησὶ κατατηχομένους τῇ ᾠδῇ καὶ αἰφνιδίως ἐκλείποντας ἀπολέσθαι, ὃ δὲ Ἀρίσταρχος διὰ τὴν τῶν ἀναγκαίων σπάνιν Q. [ἦν πάσχουσι προστετηχότες ἐπὶ μακρὸν τῇ ᾠδῇ]. ex Eust. 1707, 51 addidi.

47. ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων.

†) [πρὸ] περισπωμένως, ἵν' ἡ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ, τοῦ ἄλειψον H.

†) οὐκ ἄρα ἐπτέρωνται, ἐπεὶ καὶ προσεπέτοντο τοῖς παραπλέουσιν H. cf. v. 39.

52. ἀκούης Σειρήνοιν.

*) ὅτι δύο καθ' Ὅμηρον αἱ Σειρήνες, οὐ τρεῖς Q. cf. ad v. 39. 185. N 66. L. Ar. 189.

53—54. εἰ δέ κε λίσσῃαι ἑτάρους λῦσαί τε κελεύης,
οἷ δέ σ' ἔτι πλεονέσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων.

Fuit nota de Aristophanis athetesi horum versuum cf. H: ἀφετεῖ Ἀριστοφάνης· πρὸς τί γὰρ ἅπαξ δεδωμένον πάλιν δῆσαι κελεύει; cf. ad v. 163—64. Non liquet, num Aristarchus secutus sit Aristophanem.

61. not. 1.

73. οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
ὀξείῃ κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιβέβηκεν
κνανέη· τὸ μὲν οὐ ποτ' ἔρωεῖ.

Fuit diplex πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν πτώσεως „οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν“ ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. cf. ad Γ 211, ubi nostrum locum sic interpretatus est Ar. F. Ar. 19.

not. 1. 61. Πλαγκτάς.

Πλαγκτάς διὰ τὸ προσπλήσσεσθαι αὐταῖς τὰ κύματα· οἱ δὲ νεώτεροι πλανηθέντες, Πλαγκτάς ἤκουσαν παρὰ τὸ πλάζεσθαι εἰς ὕψος καὶ βάθος H. Fortasse est Ar. interpretatio, cf. Nitzsch III, 373.

Aristonicus.

75. Ἀρίσταρχος οὐ λέγει πρὸς τὸ νέφος τὴν ἀπότασιν εἶναι, ἀλλὰ φησιν ὅτι τοῦτο οὐδέποτε λήγει, τὸ κεκαλύφθαι τὸν σκόπελον τῷ νέφει HQ. cf. ad H 238. F. Ar. 32.

78. οἷ δ' εἴ οἱ χεῖρες τε εἰκόσι καὶ πόδες εἶεν.

*) ὅτι ὁμοία ἢ προφορὰ τῆς ὑπερβολῆς τῷ „οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλώσσαι“ (B 489) HQ. cf. ad B 489 ubi noster locus memoratur.

85. δεινὸν λελακνῖα.

†) Ἰακῶς συνεστάλη H. cf. I 378. η 8.

86—88. τῆς ἧ τοι φωνῇ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς γίγνεται, αὐτῇ δ' αὖτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τίς μιν γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειε.

*) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς· πῶς γὰρ ἡ δεινὸν λελακνῖα δύναται νεογνοῦ σκυλακίου φωνὴν ἔχειν; HQ. cf. L. Ar. 189. Nitzsch III, 381.

89. τῆς ἧ τοι πόδες εἰσὶ δυνάδεκα πάντες ἄωροι.

†) Ἀρίσταρχος ἀκώλους· τοὺς γὰρ Ἴωνας λέγειν φασὶ τὴν κωλῇν ὥρην καὶ ὥραιαν· οὐκ ἔχοντας οὖν ὅσῃ ἀκώλους καὶ ἀνάρθρους λέγεσθαι· ὑποκεῖσθαι γὰρ φησι τῇ Σκύλλῃ πετραῖον τι θηρίον προσπεφυκὸς τῷ σκοπέλῳ καὶ κοχλιῶδες πόδας τε ἔχον πλεκτανώδεις, ὥστε λέγειν οὕτως τὸν ποιητὴν Σκύλλην πετραίην (231). κατὰ δὲ τὴν ἄνωθεν φαντασίαν τῇ Ὑδρᾷ προσσεικέναι καὶ τοὺς αὐχένας αὐτῆς ἰσομεγέθεις εἶναι τῷ σκοπέλῳ. καθιεῖσαν δὲ τὴν Σκύλλαν τὰς κεφαλὰς οὕτως ἀνασπᾶν τοὺς ἀρπαζομένους. „φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάστῳ φῶτα ἀρπάζουσα“. (99) ὥς ἂν οὖν ὀλισθηρῶν ὄντων τῶν ποδῶν καὶ οὐκ ἐχόντων ἀντίληψιν, ἄωρους ἂν τις δέξαιτο τοὺς ἀκώλους. HQ. cf. L. Ar. 189. cf. 124—126.

92. πνκνοι καὶ θαμέες.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἐκ παραλλήλου ἔταξε τὰς λέξεις ἰσοδυναμούσας V.

cf. ad II 636, ubi noster versus citatur in simili interpretatione.

124—126. ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ
Κράταιν,

μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν.
ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὄρμηθῆναι.

*) ἀθετοῦνται γ', ὅτι διὰ τούτων σημαίνει μὴ εἶναι τὴν
Σκύλλαν σύμφυτον τῇ πέτρᾳ H. cf. ad 89. L. Ar. 189.

156. ἵνα εἰδότες ἦ κε θάνωμεν.

ἦ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν.

†) ἐν ἀμφοτέροις πλεονάζει ὁ κέν, ἣ ἐλώμεθα τὸν θάνατον, ἣ τὰ πρὸς σωτηρίαν παρασκευασώμεθα H. cf. F. Ar. p. 8.

163—164 versus expunxit Aristophanes cf. H: καὶ ἐνταῦθα οἱ δύο ὀβελίζονται ὡς ἀδικώτατοι v. ad 53—54.

172. ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ.

†) ἔτυπον· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος BQV. cf. Friedlaenderum ad Ar. B 417. γ 486 et exempla ibidem.

184. δεῦρ' ἄγ' ἰών, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ.

Ar. interpretationem vocabuli πολύαινε habet Apoll. l. h.

133, 14: Ἀρίσταρχος πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε· οἱ δὲ πολύμυθε.

185. ἵνα νωιτέρεην ὄπ' ἀκούσης.

*) [ἦ διπλῇ ὅτι] δύο φαίνονται καὶ ἐντεῦθεν H. cf. L. Ar. 189 ad v. 52.

209. οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακόν.

Fuit diplo periestigmene propter Zenodoti lectionem ἔχει, alii ἔπει, alii ἔπι.

243. ψάμφο κνανέη.

*) [ἦ διπλῇ ὅτι] ἀντὶ τοῦ κνανιζομένη, ὡς „φοίνικι φαινόσ“ (O 538) Q. cf. ad O 538.

250 cf. not. 2.

253. ἐς πόντον προίησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο.

not. 2. 250. ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ. Καλλίστρατος ὑπονοεῖ τὸν στίχον, λέγων ἐκλύεσθαι τὸ τάχος τῆς ἀρπαγῆς H.

†) κέρας Ἀρίσταρχος τὸ κεράτινον σύριγγον, ὃ ἐπιτιθέασι πρὸς τὸ μὴ ἐσθίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἰχθύος τὴν ὀρμιάν. ἔνιοι δὲ τὴν τρίχα Q.

cf. ad Ω 81. L. Ar. 152. Apoll. 1. h. 52, 18.

279. σχέτλιός εἰς, Ὀδυσεῦ.

†) καρτερικὸς, ἀνένδοτος. καὶ ἐν Ἰλιάδι (K 164) „σχέτλιός ἐσσι, σὺ μὲν πόνον οὐποτε λήγεις“ BQ. cf. ad K 164, ubi Ar. σεπτικῶς interpretatur.

281. ὅς ῥ' ἐτάρους καμάτῳ ἀδδηκότας ἦ δὲ καὶ ὕπνω.

†) ἀηδισθέντας καμάτῳ καὶ ἀγρυπνίᾳ· „μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἦ δὲ καὶ ὕπνω“ (K 98). ἀγρυπνία κατ' ἀντιφρασιν, ὡς τὸ „ὕπνω καὶ καμάτῳ ἀρημένος“ (Σ 2) ὁ γὰρ ὕπνος οὐ βλέπτει BQ. cf. Ar. ad K 98, observatum contra Zenodoti lectionem.

284. ἀλλ' αὖτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας.

Fuit dipse periestigmenē, quod Zenodotus legit: ἀλλ' αὖτως· καὶ ἐστὶν ἡθικόν H. Sic legit etiam Σ 584, ubi vituperatur ab Ar. οὐ νοήσας ὅτι τὸ αὖτως ἐστὶ κενῶς καὶ πρὸς οὐδέν.

286. ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ νυκτῶν ἐστὶν] μετὰ τὰς νύκτας, ὃ ἐστὶν ὄρθρον, ὡς τὸ „πίομεν ἐκ βοτάνης“ (N 493) ἀντὶ τοῦ μετὰ τὴν βοτάνην BQ.

Sic Ar. ad N 493. Nostrum scholium apud Dindorfium ad v. 284 legitur, sed puto hic ponendum esse.

290. θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων.

†) Ζηνόδοτος γράφει „φίλων ἀέκητι ἐταίρων“ H.

297. ἢ μάλα δὴ με βιάζεστε μοῦνον ἐόντα.

*) [ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηνόδοτος [γράφει] βιάζεσθ' ὅλον ἐόντα, οὐ νοήσας ὅτι ποιητικῶς ἐσχημάτισται H. Vind. 133.

†) 374—390. ἐναντίον τοῦτο τῷ „ἥλιος δ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις“ (Γ 277). ἀφ' ἐαυτοῦ γὰρ ἐχεῖν

ἐγνωκέναι τὸν πάντα ἐφορῶντα. Hanc ob causam Aristarchus locum nostrum damnavit cf. Ar. ad Γ 277, ubi est διπλῇ πρὸς τὴν ἀθέτησιν τῶν ἐν Ὀδυσσεΐα „ὥκέα δ' ἦελίω ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν“. In M. versibus 375—389 obeli appicti sunt et videtur Ar. hos omnes expunxisse. Fortasse haesitavit quoque, quod Ulixes mentiri videtur — cf. schol. ad ε 79 in QP: ψεύδεται Ὀδυσσεὺς ὅταν λέγῃ „ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυπσοῦς ἠνκόμοιο· ἡ δ' ἔφη Ἑρμείας διάκτορος αὐτῇ ἀκοῦσαι“ (μ 389). οὐδέπω γὰρ αὐτὸν ἐωράκει. — dicens a Calypso nympa se hoc audivisse, cui Mercurius narravisset. At Mercurius, ubi ad nympam venit, hac de re verba non fecit, neque antea deam vidit.

379. οἷ μοι βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον.

†) βιαστικῶς, ἄγαν βιάως BQ. cf. F. Ar. p. 29 α 209 et locos ibi collatos.

383. δύσομαι εἰς Αἶδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.

†) τὸ φαείνω ἐνεσιῶτός ἐστιν ἀντὶ τοῦ μέλλοντος H.

388. τυτθὰ βαλῶν.

Diple periostigmine, quod Zenodotus dedit: τριχθὰ βαλῶν. Vind. 133.

417. εἰ δὲ θεείου πλητο.

†) θείου. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πρὸς κεραννίου V. cf. Friedlaenderum ad Ar. II 163. Apoll. l. h. 86, 19.

422. Zenodotus pro Ar. ἄραξε legit ἔαξεν. cf. Did. in H.

423. ἐπίτονος βέβλητο.

Notatus fuit versus propter metrum initii, cf. ad X 379: τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημειοῦντο πρὸς κρίσιν ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ.

439—441. ὄψ'. ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῇθεν ἀνέστη.

κρίνων νείκεα πολλὰ δικάζομένων αἰζηῶν,

τῆμος δὴ τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη.

†) ἐν πολλοῖς ἐδιστάχθησαν οἱ στίχοι διὰ τὸ „πρὸς μὲν

γὰρ τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἡματι" (105) καὶ ἐδείχθη ἐαντῶ τὰ ἐναντία λέγων ὁ ποιητής· νῦν γὰρ ἅπαξ μόνον καὶ ἀναβάλλει καὶ ἀναρρόφει HQ.

Fluxisse videtur ex Didymo et Aristonico. Callistratus, qui hos versus retinuit, v. 105 expunxit, quod repugnare videtur iis qui nunc leguntur cf. schol. BQ, quod cum La Roche ad v. 105 refero, non ut Duentzer ad v. 107.

445—46. Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατήρ ἀνδρῶν τε
 θεῶν τε

εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὸν ὄλεθρον.

†) νοθεύονται δύο· τί γὰρ εἰ εἶδεν ὅπου οὐ δύναται ὀρμαῖν ἡ Σκύλλα, ἀλλ' ἐνίδρυται τῷ σπηλαίῳ; ὥς ἐκ τῶν λόγων τῆς Κίρκης ἔστι μαθεῖν· εἰ γὰρ ἐβούλετο διὰ τῆς Χαρύβδεως πλεῖν ὁ Ὀδυσσεύς, οὐκ ἂν ἡδικήθη ὑπὲρ τῆς Σκύλλης, ὥς ἀνημμένης τῷ σπηλαίῳ QH. Vind. 133. cf. ad v. 89. 124—126.

N.

4. cf. not. 1.

5. τῷ σ' οὐ τι παλιμπλαγχθέντα γ' ὁίω.

†) ὁπισθόρμητον γεγόμενον V.

cf. L. Ar. 91. Hic posui propter rectam vocabuli *πάλιν* interpretationem, quod nusquam rursus significat, sed retro. Ad A 326 Ar. *παλινορμένω* explanat *ἀντὶ τοῦ ὀπίσω ὀρμῶντες ὡς παλιμπλαγχθέντες*. cf. ε 27, 429.

τῷ σ' οὐ τι: ἀντὶ τοῦ διὰ τό σε, ὃ ἐστι διὰ τοῦτό σε H. Fortasse est Aristarcheum, etiam E 875 dativum esse pro *διὰ* cum accusativo statuit. cf. ι 19.

25. *) ὅτι οἱ ἐστιώμενοι τοῖς ἐστιῶσι προπίνουσι παρὰ τῷ ποιητῇ H. cf. ad υ 57. I 224.

35. ὥς Ὀδυσῆϊ' ἀσπαστόν.

†) τὸ πλήρες Ὀδυσῆϊ, ὥς „ἥρωι Λαομέδοντι“ (H 453) H. cf. ad H 453. θ 483.

39. cf. not. 2.

not. 1. 4. ἐπεὶ ἔκεν ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
νῦν κυρίως κεῖται ἡ λέξις. τοιαῦτα γὰρ τὰ τοῦ Ἀλκινόου βασιλείῳς „χάλκεοι μὲν γὰρ τοίχοι ἐληλέδατο“ (η 86) καὶ τὰ ἐξῆς HQ. Alibi de Jovis modo domo vocabulum dicitur cf. A 426. Ξ 173. Φ 438. 505. Talia adnotare solebat Aristarchus. cf. Eust. 1730, 39.

not. 2. 39. πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί.
ὅτι οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῷ ἀφίστασθαι τὸ χαῖρε ἔλεγον, ὥσπερ

57. χαῖρέ μοι ὦ βασίλεια διαμπερές.

*) ὅτι οἱ ἐστιώμενοι παρ' Ὀμήρῳ τοῖς ἐστιῶσι προπίνουσιν, ὡς Ὀδυσσεὺς Ἀχιλλεῖ καὶ Εὐμαίῳ ὁ αὐτὸς H. cf. ad v. 25. I 224.

78. ἀνακλινθέντες ἀνεῳγίπτουν ἄλλα πηδῶ.

†) ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· ἀναῳγίπτεται γὰρ ὑπὸ τῶν κοπῶν τὸ ὕδωρ BV. cf. Friedlaenderum ad B 417. γ 486.

93. εὐτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος.

Adnotatum fuit, nunc Luciferum nominari φαάντατον, in Iliade contra Hesperum, neque hoc inter se repugnare cf. ad X 318. λ 239. Eust. 1734, 33.

De scholio ad v. 96 in HQ. cf. ad α 72.

109. δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν.

αἱ μὲν πρὸς Βορέαο . . . αἱ δὲ . . .

†) πῶς ἐπὶ τῶν δύο θυρῶν ἐν τῇ διαιρεῖν φησιν αἱ μὲν, αἱ δὲ; BHQ. Hinc colligi potest, Ar. diplom fuisse, ὅτι πληθυντικῶς τὴν θύραν θύρας λέγει. cf. L. Ar. 124. 156.

128. Ζεῦ πάτερ.

*) ὅτι Ποσειδῶν (ὃς ἦν ἀδελφὸς) πατέρα προσαγορεύει τὸν Δία πρὸς τιμὴν H.

142. πρεσβύτατον καὶ ἄριστον.

*) [ἡ διπλῇ οὐ καθ' ἡλικίαν [λέγει], ἀλλὰ τιμιώτατον, ὡς Ἡρα „καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο“ (A 59) B. ἀλλαχοῦ γὰρ λέγει „ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος ἐγεγόνει“ (N 355), fortasse adiungendum est ex V. cf. Ar. ad A 59.

157. ἵνα θανμάζωσιν ἅπαντες.

*) [ἡ διπλῇ οὐ τὸ θανμάζωσιν ἀντὶ τοῦ] ὁρῶντες ἐκπλήττωνται V. cf. L. Ar. 147. B 320. Ω 394.

160. ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασιν.

νῦν τὸ σώζον φημέν BM. cf. Eust. 1732, 19. Fortasse fluxit ex iis Aristarchi observationibus, quas Lehrsius Ar. cap. III p. 193 de cultu et victu heroum collegit.

†) καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ οἰκοῦσι. ἐκ γὰρ τῆς Ὑπερησίας μετεληλύθασιν BQ. cf. ζ 4.

173—178. *) [οἱ ἀστερίσκοι] ὅτι ἐκ τοῦ τόπου τούτου μετακινῶνται εἰς τὰ κατ' ἀρχὴν πρὸς Ὀδυσσέα ὑπὸ Ἀλκινόου λεγόμενα· οὐκ ὀρθῶς. εἰ γὰρ ἐμέμνητο τοῦ χρησμοῦ, οὐκ ἂν ἀπεκομίσθη ὁ Ὀδυσσεύς Q. cf. ad θ 564—71.

173. Ποσειδάων' ἀγάσασθαι.

Fuit diphe ὅτι τὸ ἀγάσασθαι νῦν ἀντὶ τοῦ φθονῆσαι, οὐκ ἀντὶ τοῦ θανατάσαι. cf. schol. V. ἄγαν ὀργισθῆναι et θ 565, ubi idem versus et Ar. interpretatio ἀντὶ τοῦ φθονῆσαι in B servata est.

174. οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονες εἰμεν ἀπάντων.

*) ὅτι καὶ τῶν μὴ ἀναξίων ἀπήμονες, μὴ ἐῷντες αὐτοὺς πημαίνεσθαι Q.

206. ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων ἔξικόμην.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι τὸ ἐξικόμην ἀντὶ τοῦ] ἰκέτευσα V. cf. ad X 123. γ 92.

207. θέσθαι ἐπίσταμαι.

Fuit diphe ὅτι τὸ οὐκ ἐπίσταμαι ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι cf. ad φ 320, ubi nostrum locum sic interpretatus est Ar. cf. L. Ar. 148.

213. Ζεύς σφρας τίσαιτο.

Fuit diphe periestigmene propter Zenodoti lectionem (cf. in H): τίσασθαι, quod Dindorfius praef. LXI in τισάσθω mutavit. cf. G. Ribbeckium in Schneidewini Philol. VIII p. 705.

221. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη

ἀνδρὶ δέμας εἰκνῖα νέω ἐπιβώτορι μῆλων,
παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἕασιν.

*) ὅτι καὶ οἱ βασιλεῖς ἔνεμον δῆλον δι' ὧν φησιν Ἀνδρομάχη „πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσιν“ (Z 423) HQ. καὶ Αἰνείας περὶ Ἀχιλλεύς „ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν“ (Y 91) H.

222. Ἀθήνη || ἀνδρὶ δέμας ἐικυῖα νέφ' ἐπιβώτορι μῆ-
λων.

*) ὅτι ὁ ποιητὴς ἄρρενας μὲν θεοὺς θηλείαις οὐδέποτε εἰκάζει, θηλείας δὲ ἄρρεσιν HQ. cf. Dind. praef. LXII.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι] περισσὴ ἢ πρόθεσις, ὡς καὶ ἐν τῇ (codd. εἰς τὸ) „βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ“ B. Sic etiam Eust. 1739, 41. cf. L. Ar. 109. γ 195.

320—323. ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἧσιν ἔχων δεδαιγμένον
ἦτορ

ἡλώμην, εἴως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.

πρὶν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ

θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.

*) (νοθεύονται) ἀθετοῦνται δ' στίχοι. ὁ μὲν πρῶτος ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐμῆσιν ἔχει τὸ ἧσιν, ὅπερ ἐστὶ τρίτου προσώπου, τηροῦντος αἰεὶ τοῦ ποιητοῦ τὴν ἐν τούτοις διαφορὰν. ὁ δὲ δεύτερος ὅτι Ἀθηναῖς παρούσης θεοῖς ἀνατίθῃσι τὴν σωτηρίαν· ὁ δὲ τρίτος καὶ τέταρτος ὅτι οὐκ ἐγίνωσκεν ὡς ἡ φανεῖσα αὐτῷ παρὰ Φαίαξι θεὰ ἦν, ὅτι οὐκ ἐθάρσυνεν, ἀλλὰ τὸν ἀντίον „μηδὲ τιν' ἀνθρώπων ποτιόσσεο, οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μαλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται“ (η 31) HQ. Vind. 133. cf. Apoll. de Pron. p. 139: ὑπ' Ἀριστάρχου ὑπωπτεύετο.

332. οὕνεκ' ἐπητῆς ἐέσσι.

†) ἐπητῆς ἦγουν λόγιος. καὶ ὡς ὁ λόγιος παρὰ τὸν λόγον, οὕτω καὶ ἐπητῆς παρὰ τὸ ἔπος H. Hoc ex Ar. manasse demonstrat Apoll. l. h. p. 71, 34. cf. L. Ar. 152. De accentu ἐπητῆς, qui τοῖς παλαιότεροις placuerit, dixit Eust. 1743, 60 cf. H: Aristarchus et Herodianus ὡς ἀεικῆς.

333—338. ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος
ἐλθὼν

ἴετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλοχόν τε.

σοὶ δ' οὐ πω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι, πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃσαι, ἣ τέτοι' αὐτῶς ἦσται ἐνὶ μεγάροισιν, διζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ

φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δάκρυ χεοῦσθαι.

*) ἀθετοῦνται στίχοι 5' ὅτι οὐδὲν εἴληφε παρ' αὐτοῦ ση-

μειον τοῦ μήπω βούλεσθαι τὴν γαμετὴν ἰδεῖν· τοῦναντίον γὰρ διὰ τοῦτο αὐτῷ ἐπιφαίνεται, ἵνα κρύψῃ αὐτοῦ τὴν εἴσοδον. διὸ καὶ φησιν „ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδου φθίσσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον, εἰ μή μοι σὺ ἕκαστα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες“ (383). οὕτως οὖν αὐτὸς ἠπείγετο ἰδεῖν τὴν γαμετὴν HQ.

347—48. ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον ἤερεσιδές,
ἱρὸν νυμφῶν, αἷ νηιάδες καλέονται.

Ad hos versus annotat Eust.: οὗτοι οἱ δύο στίχοι ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων οὐ κεῖνται. Fortasse expunxit eos Aristarchus, qui iidem leguntur 103—104 idemque significant quod versus sequentes 349—50. Omittunt A 1 m. K N 1 m PS.

370. λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσιν.

Ex Eust. 1744, 20 adieci: λέγει θύρας ὡς καὶ προεδηλώθη τὴν τοῦ σπηλαίου ὁπλήν, quod Lehrsus Aristarcho deberi contendit p. 156 cf. ι 243.

377. οἱ δὲ τοι τρίτετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν.

†) κατὰ τὸν ἀπαρτίζοντα ἀριθμὸν εἶπε τρίτετες, ἐπιστάντος ἤδη καὶ τετάρτου· „ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον“. (β 89) ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ταχέως διελεύσεται. καὶ ἀλλαχοῦ „ὡς τρίτετες μὲν ἔληθε δόλω, ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἤλθεν ἔτος, καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν“ (β 106). cf. ad β 89. 107. L. Ar. 93.

380. πάντας μὲν ῥ' ἔλπει.

Notatum fuit verbum ἔλπειν positum esse pro ποιεῖ ἔλπειν cf. δ 105. Θ 328.

389. αἶ κέ μοι ὡς μεμανῖα παρασταίης, γλανκῶπι,
καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην.

†) ὑπονοεῖται ὁ στίχος διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὑπερβολήν. ἐν τῇ A γοῦν τῆς Ἰλιάδος πλείοσι τριακοσίων ἀντίστη καὶ [μὴ] παρούσης Ἀθηνᾶς H. cf. Eust. 1744, 52.

398—401. κάρψω μὲν χρῶα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέ-
λεσσι,

ξανθαὺς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
 ἔσσω, ὃ κε στυγέησιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα,
 κνυζώσω δέ τοι ὅσσε πάρος περικαλλέ' ἔόντε.

*) ἀθετοῦνται μετὰ ἀστερίσκων ὡς ἐκ τῶν ἐξῆς μετενη-
 νεγμένοι H. cf. ad v. 430.

405. ὅς τοι ὕῶν ἐπίουρος.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] παρέλκει [ἡ πρόθεσις] ὡς [ἐν τῷ] (cod.
 τὸ) βοῶν ἐπιβουκόλος Q. cf. L. Ar. 108. γ 195 et exempla
 ibidem.

430—33. *) [οἱ ἀστερίσκοι] ὅτι ἐντεῦθεν οἱ ἄνω (398—
 401) μετενηνεγμένοι εἰσιν H.

Η.

2. *χωρον αν' εληεντα δι' ακριας.*

*) [η διπλην οτι] αντι του δι' ακριων B. cf. F. Ar. 21.

8. *αυτος δειμαθ' υεσσιν.*

Fuit diphe periestigmene propter Zenodoti lectionem: *δειματο ολος* H.

12. *το μελαν δρυος αμφικεασσας.*

†) *ο Αρισταρχος τον φλουν* BHQ. cf. L. Ar. 152. Eust. 1748, 55. Quod praeterea legitur in BHQ: *το δε δρυος δυναται νοεσθαι και επι παντος ξυλου* idem est ab Ar. ad A 86 observatum.

18. *αντιθεοι μνηστῆρες.*

In schol. QV hoc legitur: *νυν οι εναντιοι τοις θεοις*. Sed potius ex Aristarchi mente esse puto, quod Eust. habet 1749, 4: *το αντιθεοι μνηστῆρες, ει μεν τους ασεβεις δηλοι, πανν σφοδρωσ εχει. επιεικестερον δε αυτου μετ' ολιγα το „μνηστῆρσιν υπερφιαλοισιν“ (27). ει δε τους ισοθεους λεγει δια τε γενος τυχον και καλλος και πλουτον και ανδριαν, Ομηρικωτερον εστι, καθα και το θεοειδη που ειπεν τον Παριν.* cf. L. Ar. 114 sub *αντι* — *ειναι*.

22. Nota fuit de Zenodoti athetesi, cf. in H. Vind. 133: *επωπτεύετο παρὰ Ζηνοδότῃ. Καλλίστρατος ἐπώπτευε τὸν στίχον διὰ τὴν ἐξαρίθμησιν τῶν κυνῶν καὶ τὸ ἐπίθετον*. Duentzerus p. 192 v. 21 et 22 ab Zenodoto et Callistrato expunctos esse contendit, contra quem Dindorfius not. 15, p. 580.

29. κύνες ὑλακόμωροι.

†) ὁ μὲν Ἀριστάρχος ὀξύφωνοι QV. Sic Eust. qui addit: ἐπεὶ καὶ μόρον ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη λέγεσθαι τὸ ὀξύ, ὃ ἐξετάθη ἐν τῷ ὑλακόμωροι. cf. Apoll. 91, 25. L. Ar. 152.

50. δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός.

†) οἱ δὲ τὴν τελείαν B. Restitui quod Buttmanus correxit et Dindorfius in textum recepit: τελείαν pro ταχείαν; nam sic Aristarchum interpretatum esse ut B. cod. docet Apoll. l. h. 91, 32: διὰ δὲ τοῦ Ἀριστάρχου ὑπομνήματος ἰονθάδος ἔνιοι ἀποδιδόασιν τελείου. εἴη δ' ἂν λεγόμενον ἀπὸ τῶν ἰόνθων. τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Χρόσῃ „ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα“ (corr. Lehrsius Ar. p. 152 pro μίαν μὲν cod.). Huc referendum est, quod legitur in H ad v. 51: οὐκ ἂν νῦν ἔφη δασύ, εἴ γε τὸ ἰονθάδος ἐδήλου τὸ δασέος (ut voluit Apion cf. Apoll. l. c.).

77. θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφιστα.

†) ὡς περὶ ἑτέρου· ἔστι δὲ ἐπὶ τοῦ Εὐμαίου. Ὀμηρικὴ δὲ ἡ φράσις H. cf. ad v. 447.

87. πλησάμενοι δὲ τε νῆας ἔβαν.

*) [ἡ διπλῇ ὕτι] ὁ δὲ πλεονάζει HQ. cf. F. Ar. 33, β 6.

102. cf. not. 1.

106. ζατρεφένων αἰγῶν ὅς τις φαίνεται ἄριστος.

*) ὅτι ἀρσενικῶς τὸν αἰγά φησιν Q. cf. α 246.

122. οὗ τις κεῖνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
ἀγγέλων πείσειε.

†) τὸ ἐντικλὸν ἀντὶ ὀριστικοῦ, πείσειε πείσει H. Verba non sunt Ar., nam nunquam talibus modorum nominibus ἐντικλὸν, ὀριστικὸν usus est, (cf. F. Ar. p. 7) sed rem puto.

147. ἀλλὰ μιν ἡ θεῖον καλέω.

not. 1. 102. βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
ὁμοίως τῷ „θῆτες τε δμῶές τε“ (δ 644) H. cf. ad δ 644.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ ἡθεῖε προσφώνησός ἐστι [σεπτικῇ] νεωτέρου πρὸς μεῖζονα BQ. cf. ad K 37. L. Ar. 151.

159. ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω.

*) [ἀθετεῖται] μετενήνεκται [γὰρ] ἀπὸ τῶν ἐξῆς ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν Πηγελόπην λόγων (τ 304). οὕτω γὰρ ἀφίκεται εἰς τὴν Ὀδυσσέως οἰκίαν Q.

162—64. τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δὲ ἱσταμένοιο οἷκαδε νοστήσει καὶ τίσεται, ὅς τις ἐκείνου ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον καὶ φαίδιμον νῆόν.

†) ὑποπιεύονται οἱ τρεῖς ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὰ πρὸ αὐτῶν, καὶ ὡς ὑποπτοι καὶ ὡς ἄπιστοι. πόθεν γὰρ ἦδει εἰ καὶ ἐκ Λωδώνης ὑποστρέφων οὐ πλοῖσει; H.

Hanc notam in imo paginae versus 125—166 continentis scriptam Buttmanus recte ad 162—64 retulit. Obeli cum asteriscis appietti sunt in M etiam duobus praecedentibus versibus 160—61, aptius credo leguntur τ 307. In eodem codice v. 174—184 obelis notati sunt, quam ob causam ex scholiis non liquet.

171. ἀλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἐάσομεν.

Diple periestigmene, quod Zenodotus: κείνον μὲν scripsit cf. H.

174. τῶν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὁδύρομαι.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] λείπει ἡ περὶ, περὶ παιδὸς (H) [καὶ τὸ ἄλαστον] ἀντὶ τοῦ ἀλάστως, ἀνεπιλήστως BV. cf. F. Ar. 26. 29. α 209.

178. τὸν δέ τις ἀθανάτων βλάβει φρένας.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἐν σχήματι [εἴρηται] ὡς τὸ „γυναῖκά τε θῆσατο μαζόν“ (Ω 58) καὶ „οἳ σ' ὠτειλῆς αἶμ' ἀπολιχμήσονται“ (Φ 122) H.

cf. F. Ar. 20. Ω 58. Sequitur ex scholio, Aristarchum legisse: τὸν δέ τις, non ut codd. recentiores τοῦ.

188—190. *) ἀστερίσκος πρόκειται ἄχρι στίχων γ', ὅτι νῦν ὡς πρὸς ῥάκεσιν ἡμφιεσμένον ὁρθῶς λέγονται· ὡς δὲ πρὸς

τὴν Ἀθηνᾶν ὁμοιωθεῖσαν Μέντη καὶ βασιλικὴν ἔχουσαν στολήν οὐ πᾶν HQ. cf. ad α 171. π 57.

199. ἔκ μὲν Κρητῶν γένος εὖχομαι.

†) ἀπὸ τοῦ Κρηται· καὶ τὰς Ἀθήνας γὰρ ποτὲ ἐνικῶς, ποτὲ πληθυντικῶς ὀνομάζει HQ. cf. ad γ 287. Eust. 1757, 23.

204. cf. not. 2.

214. ἀλλ' ἔμπηγς καλάμην γέ σ' ὄτομαι εἰσορόοντα γιγνώσκειν.

†) Apoll. l. h. 94, 30: ὁ Ἀρίσταρχος φησι, μεταφορικῶς τὴν καλάμην εἴρηκεν. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀμυγδαλοῦ τὸ πλῆθος ἰδόντα τῆς καλάμης καὶ τὴν εὐγένειαν ἔστιν ἐπιγινῶναι ὅσος καὶ οἶος ἦν ὁ καρπός. καὶ νῦν οὕτως λέγει, ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ λείψανόν σε ὁρῶντα τοῦ σώματος δίομαι ἐπιγινώσκειν, οἶος ἦμην, ἀκμάζων ἐγὼ καὶ εὐσθενῶν. Similia habent schol. in BHQV.

231. Fuit diplex periostigmene, quod Zenodotus καὶ σφιν, quod ad ἄνδρας retulisse videtur, pro καὶ μοι legit cf. H.

246. Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι.

*) ὅτι ὁμωνύμως τὸν ποταμὸν καὶ τὴν χώραν. νῦν δὲ τὴν χώραν H. cf. δ 477.

294. cf. not. 3.

295. Diplex periostigmene, quod Zenodotus pro ἐέσσατο dedit ἐφείσσατο v. H.

318. αἶθρο καὶ καμάτω δεδμημένον.

†) αἶθρο ἀρσενικῶς, ὡς „ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσιν“ (E 397) ἀντὶ τοῦ ἐν πύλῳ B.

not. 2. Κάστωρ Ὑλακίδης.

Ad v. 204 H habet: Καλλίστρατος ἐν τῇ ἐκ Μουσείου Κάστρω φησὶ γεγράφθαι. Hoc fortasse ex Aristonico fluxisse coniecit Lehrsius Ar. p. 25 not. Sed non apparet, quid Callistratus voluerit. Duentzer Zenod. 42 aliud nomen, quale Ἀκτωρ est, positum fuisse dixit.

not. 3. 294. ἐπήλυθον ὥραι.

ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ. παρήλυθον οἱ καιροί, ὃ ἔστιν αἱ τροπαί· BHQ. Fluxit fortasse ex Ar. cf. L. qu. ep. 89.

Loco citato (E 397) sic interpretatus esse dicitur Aristarchus in LVD. Alii legerunt pro αἶθρον λύθρον cf. Etym. M. 33, 40 ubi idem adnotatur ut in B et adiungitur: καὶ τὴν δειλὴν δεῖλον (Φ 232, ubi v. Aristonicum). Hinc colligi potest, Aristarchum formam αἶθρον existimavisse metaplasma illius αἶθρη, quod legitur P 646. ζ 44. μ 75 Eust. 1760, 32.

321. ἐν θ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πρὸς Ὀμήν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] λείπει ἡ περὶ H. cf. F. Ar. 26.

336. βασιλῆι Ἀκάστω.

†) πῶς ἐν Ἰλιάδι Μέγητά φησιν εἶναι βασιλέα Δουλιχίου; βασιλέας οὖν τοὺς δυνάστας φησί HQ. De hac vocabuli βασιλεύς interpretatione ex Ar. derivata cf. L. Ar. 115. In catalogo navium B 627 Meges rex Dulichii est.

338. cf. not. 4.

359. ἀνδρὸς ἐπισταμένον.

†) Ex Apoll. I. h. 74, 11: ἐπὶ στίχον ἐν τῇ ξ' Ὀδυσσεύς ἀνδρὸς ἐπισταμένον Ἀρίσταρχος ἐπιστήμονος. Sic scribendum cf. L. Ar. p. 5.

394. μάρτυροι ἀμφοτέρωσιν θεοί.

Fuit diplo periestigmene ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μάρτυρες· ὁ δὲ Ὀμηρος οὕτως ἐσχημάτιζεν. cf. α 273. schol. in HQ.

396. πέμψαι || Δουλιχίονδ' ἰέναι.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πέμψαι] ἀντὶ τοῦ πέμψον B. cf. ad α 291. F. Ar. 14.

400. ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἢ περοπεύειν.

Fuit diplo, ὅτι τὸ ἀλεύεται ἀντὶ τοῦ ἀλεύηται· συνέσταλ-

not. 4. 338. ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.

λείπει ἡ ἐξ, ἢ ἐκ τῆς δύης ἐπὶ βλάβην ἔλθοιμι, ἢ ἐπὶ ταῖς συμβεβηκυῖαι τιμωρίαις ἄλλην βλάβην ὑπομείνωμι BH. cf. nostrum „aus dem Regen unter die Traufe kommen“. Fluxit fortasse ex Ar. Aristophanes interpretatus est: „δύη ἐπὶ πῆμα γένηται“ — sic legit — ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῇ δύῃ cf. H.

ται γὰρ. cf. ad ζ 33 ubi citatur hic locus in eadem adnotatione. F. Ar. 13.

446. καὶ ἄρματα θῦσε.

†) τὰς ἀπαρχὰς τῶν μερίδων ἢ τὰ ἀπομερισθέντα τοῖς θεοῖς. θῦσε δὲ ἐθυμίασεν· οὐδέποτε γὰρ θῦσαι ἐπὶ τοῦ σφάξαι ἱερεῖόν φησι BQ. cf. ad I 219 ubi citatur noster versus in hac interpretatione. L. Ar. 82. Eust. 1767, 12. ι 231.

447. οἶνον Ὀδυσσεῖι πτολιπόρῳ
ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν. ὁ δ' ἐζέστο.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι] καὶ τοῦτο ἐξ ἐπαναλήψεως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ὀδυσσέως H. cf. ad v. 77. E 733. O 127. ε 391.

463. εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι τὸ εὐξάμενος ἀντὶ τοῦ] καυχησάμενος BQ. L. Ar. 147. cf. 468.

468. εἴθ' ὥς ἡβώοιμι.

†) ἔνθεν δηλον ὅτι τὸ εὐξάμενος (463) ἀντὶ τοῦ καυχησάμενος HQ.

482. ἀλλ' ἐπόμεν σάκος οἶον ἔχων καὶ ζῶμα φαινόν.

†) νῦν προφανῶς ζῶμα τὸν χιτῶνά φησιν, ὥς διὰ τῶν ἐξῆς δηλον „παρά μ' ἤπαφε δαίμων οἰοχίτων' ἔμενται· (488) τινὲς δὲ ζῶμα φαινὸν τὸν σιδηροῦν χιτῶνα H. Altera interpretatio est Aristarchi cf. L. Ar. 121. Eust. 1770, 35. Apoll. l. h. 81, 18.

495. κλυτε φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος.

*) ἀθετεῖται ὥς ἐκ τῆς Ἰλιάδος (B 56) μετενηνεγμένος. γελοῖον δὲ εἰπεῖν καὶ τὸν ἐν λόγῳ καθυπνωθέναι H. cf. ad B 56, qui habet asteriscum. Videtur insertus esse versus propter initium orationis coniunctione γὰρ factum. Sic H: τινὲς φασὶν ἐνίοις ἡγνοηκότας τὸ (ἔθος) τοῦ ποιητοῦ, ὅτι ἔθος ἐστὶν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι, διὰ τοῦτο πεπλακέναι τὸν στίχον. cf. κ 174. 189.

503—6. ὥς νῦν ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη.

δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν,

ἀμφοτέρων, φιλότῃτι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῷος.
 νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἶματ' ἔχοντα.

†) καὶ ὁ Ἀθηνοκλῆς προηθέτει. ἀφανίζουσι γὰρ τὸ χω-
 ρίον τοῦ αἰνίγματος διαρρήδην αἰτοῦντος. ἄλλως τε καὶ ὁ
 Εὐμαιος ὕστερον λέγει „αἶνος μέντοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας“ Η.

Versibus 503—506 quatuor obeli appicti sunt in M, in Q
 tres modo v. 504—506. De Athenocle cf. ad ζ 144.

553. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

†) τῇ σκέπῃ V.

Sic Aristarchum interpretatum esse ὑπὸ σκέπῃ dicit Apoll.

l. h. 93, 28.

Ο.

4. εὖρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱὸν

6. ἦ τοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] πρὸς τὸ δεύτερον πρῶτον ἀπήντηκεν (cod. ἀπήντησεν) καὶ [κατὰ ἐνναλλαγὴν πτώσεως παρείληπται] (cod. ἀντίπτωσις) ἀντὶ τοῦ ὑπὸ μαλακοῦ ὕπνου δεδμημένον H. cf. L. Ar. 11. F. Ar. 24.

16. ἦ δὲ γὰρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται

Εὐρυμάχῳ γήμασθαι.

*) ὅτι Ἰθακήσιος ὁ Ἰκάριος, οὐ Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς Τύν-
δάρεω H.

cf. schol. in E ad α 285, HMQ ad β 52, HQT ad δ 1.

19. μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.

Fuit nota de Aristophanis athetesi cf. in H: ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης ἐπὶ σμικρολογίᾳ παντελῶς. Propter eandem caussam ceraunio apposito σ 281 sq. damnavit. cf. ad v. 91.

20. οἷσθα γὰρ, οἶος θυμός.

Eust. 1773, 27 Zenodotum nostro loco pro οἷσθα scripsisse οἷσθας contendit. cf. α 337. Ar. ad Α 85.

24—26. ἀλλὰ σύ γ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἕκαστα

δμῶων ἣ τίς τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι,

εἰς ὃ κέ τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.

ἐνιοι τοὺς γ' νοθεύουσιν, ὅτι μηδὲν τούτων ἐπανελθὼν ποιεῖ H.

Dindorfius lemma 19—21 praefixit, sed scholion ad v. 24—26 pertinere mihi videtur. Sic etiam La Roche II, p. 46.

29. ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε.

*) [ἡ διπλῇ οὐκ] τὴν Σάμην εἶρηκεν Σάμον διὰ τὸ μέτρον καὶ τὴν δελήην δειέλον (q 606) ἐν ἄλλοις V. cf. L. Ar. 233, α 246. Φ 232.

31—32 not. 1.

45. λὰξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.

†) νοθεύεται ὡς διαπεπλασμένος ἐξ ἡμισιχίου τῆς Κ' Ἰλιάδος (158). ἐκεῖ γὰρ προσηκόντως Νέστωρ κοιμώμενον Διομήδην ἀνίστησι κύψαι (corr. Dind. τύψαι) κατοκνήσας διὰ τὸ γῆρας H. Vind. 133. cf. K 158, ubi asteriscus.

74. χρῆ ξείνονα παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

†) ἐν πολλοῖς οὐκ ἐφέρετο. καὶ ἔστιν Ἑσιόδειος τῆς φράσεως ὁ χαρακτήρ HQ. Vind. 133. cf. L. Ar. 343. Σ 39. Ω 614.

78—85. ἀμφοτέρων, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειρα, δειπνήσαντες ἔμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, ὄφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, ἄστυα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι· οὐδέ τις ἡμέας αὐτῶς ἀππέμψει, δώσει δέ τι ἐν γε φέρεσθαι, ἢ ἐτινα τριπόδων εὐχάλκων ἢ ἐλεβήτων ἢ δὲ δὴ ἡμιόνους ἢ ἐχρύσειον ἄλειςον.

*) οἱ ἢ ἡθετοῦντο· συγκέχεται δὲ τὸ δυνικὸν τοῦ ἀμφοτέρων H.

Obeli adscripti sunt in M cf. ad v. 80 et 85.

80. εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

†) ἀτόπως καὶ τὸ „ἀν' Ἑλλάδα“. μόνην γὰρ τὴν ὑπὸ Ἀχιλλεῖ Ἑλλάδα καλεῖ Ὀμηρος Q. cf. ad δ 726. L. Ar. 228.

not. 1. Versus 31—32 Dionysius pro spuris habuit cf. schol. HQ. Vind. 133.

81. ὄφρα τοι αὐτὸς ἔπομαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ὁ δὲ πλεονάζει H. cf. F. Ar. 33. β 6.

85. καὶ ταῦτα ἀπρεπῇ διδάσκεισθαι πρὸς Μενελάου τὸν Τηλέμαχον τὸ ἀπαιτεῖν H. cf. ad v. 78.

Versum 91 ἡ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὀλγεται Aristophanes propter eandem caussam ut v. 19 expunxisse videtur, cf. schol. in H. ἔστι σμικρολόγον ὥς Ἀριστοφάνης φησί.

95. ἀγχιμόλον δέ οἱ ἦλθε Βοηθοίδης Ἐτεωνεύς,

ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ.

†) οὐκ ἀναγκαῖον ἀθετεῖν· οὐ γὰρ δοῦλοι (corr. La Roche pro Dind. δῆλοι) οἱ θεράποντες ὥστε ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ οἰκεῖν. HQ.

135. χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόψ' ἐπέχευε.

†) χερόνιπτρα H. cf. ad Ω 304. α 136.

157. Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ || εἵποισι'.

†) Ὀδυσῆ' ἐνὶ. Αἰτικόν ἐστίν, ὥς „ἥρωϊ Λαομέδοντι πολίσσαμεν“ (H 453) H. cf. Ar. ad H 453. ν 35.

161. ἀργὴν χῆνα.

*) ὅτι καὶ θηλυκὸν λέγεται H.

Masculina forma τ 539, 553 legitur.

184. σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ ἔτρεχον B. cf. Friedlaenderum ad B 417. γ 486.

224. φεύγων ἐξ Ἀργεος.

†) Ἀργεος οὐ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τῆς χώρας B. Fluxit ex Ar., qui apud Homerum Peloponnesum Argos nominari observavit, non urbem ut apud recentiores. cf. L. Ar. 227. σ 246.

227. not. 2.

not. 2. 227. ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δώματα ναιῶν.

ἡ γραφὴ μετὰ, ἀντὶ τοῦ ἐν Πυλίοις· μετὰ Πυλίων ναιῶν ἔξοχα δώματα H. Sic Ar. μετὰ ἀντὶ τοῦ ἐν positum esse etiam Γ 460. E 834 docuit. Num legit ἀφνειὸς Πυλίοισι μετ' ἔξοχα . . . ?

244 (253). *Ἀμφιάραος.*

Fuit diplex periestigmene quod Zenodotus legit διὰ τοῦ ἦ (cf. in H) *Ἀμφιάραος*, v. ad A 530, ubi vituperavit eum Ar. propter formam Ionicam κρητός pro κρατός.

246. ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων παντοίην φιλότιτ'. οὐδ' ἴκετο γήραος οὐδόν.

†) ὁ δὲ παρὰ σύνταξιν κεῖται· λέγει γὰρ ὅτι καίπερ θεοφιλὴς ὢν οὐκ ἐγήρασε. τὸ σὺν ἐξῆς „γήραος δὲ οὐδὸν οὐχ ἴκετο“. ὅμοιον δὲ ἐστι τῷ „οὐδ' Ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ“ (A 318). τὸ γὰρ ἐξῆς „Ἀγαμέμνων δ' οὐ λῆγ' ἔριδος“ HQ. cf. ad X 91.

248. τοῦ δ' υἱεὺς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφίλοχός τε
*) ὅτι οὐκ οἶδεν Ὅμηρος τὸν Ἀλκμαίωνα μητροκτόνον.
Vind. 133. L. Ar. 184.

251. κάλλεος εἵνεκα οἶο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Hunc versum expunxit Ar. cf. ad Y 235, ubi est asteriscus.

277. ἀλλὰ με νηὸς ἔφρессαι.
*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἔφρессαι] ἀντὶ τοῦ ἔφρессον B. cf. F. Ar. 14. α 291.

282. φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος.
*) [ἡ διπλῇ ὅτι ἐλ]λείπει ἡ παρὰ, ἵν' ἡ παρ' αὐτοῦ Q. cf. ad B 186. Fr. Ar. p. 25.

293. ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος.
†) Ἀριστοφάνης ἐπαῖσσοντα· αἰγίδας ἔλεγον τὰς ὑφ' ἡμῶν καταιγίδας καὶ σφοδρὰς πνοὰς τῶν θυέλλων Q. Vind. 133.

Fluxisse videtur ex Didymo et Aristonico, cuius verba ab αἰγίδας usque ad finem sunt. cf. ad B 148. P 594. In verbo ἐπαιγίζοντα κατὰ praepositionem omissam esse notavit Ar. ibid.

296. ἡ δὲ Θεὰς ἐπέβαλλεν.
Diple fuit ὅτι νῦν μὲν Θεὰς πληθυντικῶς εἶρηκεν, ἐν δὲ Ἰλιάδι „Θειᾶς πὰρ τεύχεσσιν“ (H 135) ἐνικῶς. cf. Ar. ad H 135.

312. αἶ κέν τις κοτύλην καὶ πύρρον ὀρέξῃ.

†) ἐκπαύματος ἦτοι ποτηρίου εἶδος τοσούτου καὶ μέτρον
BV.

Notatum fuit vocabulum κοτύλην significare et poculum et
id quod eo continetur — τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον —
ut χοῖνιξ. cf. ad Φ 502. X 494. Eust. 1782, 55.

317. δρῶοιμι μετὰ σφίσιν, ὅττ' ἐθέλοιεν.

Fuit diploε ότι τὸ ἐθέλω ἀεὶ ἀπὸ τοῦ εἰ ἄρχεται; cf. in H:
τὸ ἐθέλοιεν οὕτως αἱ Ἀρίσταρχον, φασὶ, τρισυλλάβως τὸ ἐθέλω.
F. Ar. ἄσσ' ἐθέλοιεν scripsisse coniecit, collato A 554, ubi Si-
donius ὅτι ἐέλησθα, Aristarchus ἄσσ' ἐέλησθα scripsisse
traduntur.

334. σίτου καὶ κρειῶν ἡδ' οἴνου βεβρίθασιν.

†) δισυλλάβως μετρητέον καὶ τοῦτον τὸν στίχον. Vind.
133. Notavit Ar. versus ὁλοσπονδείους cf. ad A 130. φ 15.
χ 175.

397. δειπνήσας ἄμ' ὕεσσιν ἀνακτορίησιν ἐπέσθω.

†) δ Ἀρίσταρχος ταῖς δεσποτικαῖς B. Vind. 133. Apoll.
l. h. 34, 23. Eust. 1785, 37.

404. Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἡέλιοιο.

†) οἶον ὡς πρὸς τὰς τροπὰς ἡέλιου, ὅ ἐστιν ἐπὶ τὰ δυτικὰ
μέρη ὑπεράνωθεν τῆς Δήλου. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρω-
διανός BHQ. Eust. 1787, 20.

Π.

2. ἐντύνοντο ἄριστον ἄμ' ἡοῖ.

*) ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι ἅμα τῇ ἀνατολῇ ἐσθίουσιν. ἅπαξ ἐνθάδε τὸ ἄριστον καὶ ἐν Ἰλιάδι H.

cf. Ω 124. L. Ar. 127.

10. ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.

†) παρέλκει ἡ ὑπὸ B.

18. ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ.

Fuit diploε ὅτι ἀπίαν τὴν πολὺν ἀφροσύσαν, οὐχ ὥς οἱ νεώτεροι τὴν Πελοπόννησον λέγει· καὶ ἐξηγητικὸς ἐστὶν ὁ τόπος. cf. Ar. ad Γ 49.

31. ἔσσεται οὕτως, ἄττα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἄττα] προσφωνήσις ἐστὶ νέου πρὸς γέροντα Q. cf. ad I 607.

57—59. *) [οἱ ἀστερίσκοι] ὅτι νῦν ὀρθῶς εἴρηται πῶς ἀφίεται πτωχὸς ὢν. κατὰ δὲ τὴν πρώτην, ὅτι Μέντη εἰκάζεται ἡ Ἀθηνᾶ οὐχ ὑγιῶς HQ. cf. ad α 171. ξ 188.

101. ἔλθοι ἀλητεύων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.

†) οὗτος ὁ στίχος ὀβελίζεται καὶ καλῶς M. ἔστι περιττὸς ὁ στίχος καὶ διαλύων τὸ πᾶν νόημα HM.

E τ 84 huc translatus videtur esse versus cf. Eust. 1795, 42. Omittit E. 1795, 28.

104. ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.

*) καὶ οὗτος ἀθετεῖται. δύο γὰρ μόνα εὔχεται ἢ παῖς ἐξ Ὀδυσσεώς εἶναι ἢ μόνος αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεύς· ἀθετεῖ [καὶ] Ζηνόδοτος H.

152—153. ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅτι τάχιστα κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγεῖλειε γέροντι.

†) νοθεύονται, ὅτι μὴ πέμπει Πηνελόπη πρὸς Λαέρτην (εἰ μὴ ἄρα σιωπωμένως) H.

208. ἦτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει.

†) Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ τίθησιν τὸ ἔθηκεν ἐξηγεῖται. H. unde patet Aristarchum non ἔθελεν sed ἐθέλει scripsisse. cf. E 729. II 633. F. Ar. p. 6.

239. not. 1.

246. †) τοὺς μνηστῆράς φησι ρη' Ἀρίσταρχος H.

255. μὴ πολὺπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσσει.

†) σύνθετον τὸ πολὺπικρα, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ πολυπικρως H. cf. α 209.

265. ἀνδράσι τε κρατέουσιν καὶ ἀθανάτοισιν θεοῖσιν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀντὶ τοῦ ἄλλων ἀνδρῶν καὶ θεῶν B. cf. F. Ar. p. 22.

281—298. †) νοθεύονται ιη'. πόθεν γὰρ ἦδει τὰ ὅπλα ἐν τῷ ἀνδρῶν ἀντικείμενα; οἰκείως δὲ χρήσεται τῷ λόγῳ ὅταν αὐτὰ θεάσθαι. ἀθετεῖ [καὶ] Ζηνόδοτος HQ. Vind. 133. cf. ad τ 4, ubi asterisci sunt. Eust. 1803, 4 et 1855, 2.

317. Ar. interpretationem νηλείτιδες vocabuli vid. ad τ 498.

326. τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀντὶ τοῦ αὐτῶν B. cf. F. Ar. 22.

431. τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις.

*) [ὅτι τὸ ἄτιμον] ἀντὶ τοῦ ἀτίμως Q. cf. α 209. Eust. 1807, 33.

not. 1. Versum 239 Dionysius expunxit. cf. in H.

P.

10. τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν.

*) [ἡ διπλῇ] πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου μετάθεσιν. ὁμοίον ἐστι τῷ „οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ“. (Φ 317) Q. cf. Ar. ad Φ 317. A 11.

12. πύρρον καὶ κοτύλην.

De vocabuli κοτύλη interpretatione cf. ad ο 312 et X 494, ubi nostrum locum Ar. commemorat.

23. αὐτίκ' ἐπεὶ κε πυρὸς θερέω ἀλέη τε γένηται.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] λείπει τὸ διὰ, διὰ πυρὸς H. cf. F. Ar. 26.

38. ἄμφι δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχες.

†) ἐν ἴσῳ τῷ τὰς χεῖρας περιέβαλεν. Sic Aristarchus teste Apoll. l. h. 65, 15.

47. φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον.

Superfluum esse particulam περ nostro loco Aristarchus contendit ad Φ 185. τὸ περ ἀντὶ τοῦ δὴ habet H, quas particulas saepius commutatas esse item docuit, cf. F. Ar. p. 35.

Versum 111 Zenodotus mutavit, cf. H Vind. 133: „ἐνδυκέως ἐφίλει ὥσει τε πατὴρ ἐὼν υἱά“. οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος „ἐνδυκέως ἐφίλει ὥσει τε πατὴρ ἐὼν παῖδα“, quod Duentzer p. 86 correxit ὄν παῖδα. Dindorfius mavult: ὄν παῖδ' ἐφίλησε, collatis I 481. π 17.

134. ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς.

Fuisse videtur Ar. nota de Philomelede, cf. schol. HQV: ἀδελον τις ὁ Φιλομηλείδης, καὶ εἰ κύριον τὸ ὄνομα. ὁ Φιλομηλείδης ὡς Φιλομήλου υἱός. ὁ γὰρ Πάτροκλος οὐ δύναται δηλοῦσθαι ὡς Φιλομήλας υἱός, ὅτι τε τὰ ἀπὸ μητέρων οὐ σχηματίζει ὁ ποιητής, καὶ ὅτι τὸ ἐπιφερόμενον οὐκ οἰκεῖον ἦν ἐπὶ Πατρόκλου „κάδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί“ (135) καὶ ἐν Ἰλιάδι δὲ λέγει (P 670) „νῦν τις ἐνηεῖς Πατροκλῆος δειλοῖο μνησάσθω“. In hoc scholio illud: ὅτι τὰ ἀπὸ μητέρων οὐ σχηματίζει ὁ ποιητής certe Aristarchi est, cf. A 750. Idem fere ad δ 343 scholion in M habet, ubi Philomeledes Lesbi rex fuisse dicitur.

160. 61. οἶον ἐγὼν οἶωνόν ἐυσσέλμου ἐπὶ νηὸς
ἦμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν

Versus 160—161 expunxisse videtur Aristarchus, quod Theoclymenus avem non in nave sedens, sed egressus in Ithacam viderat et propter novam vocabuli ἐγεγώνευν significationem, quod est clamare non dicere. Si nostro loco clamare interpreteris, ineptum est nec reliquae narrationi conveniens. Nam ο 529 Theoclymenus clam sociis Telemacho augurium explanat. Alii totum locum 150—165 damnaverunt, quibus versibus in N obeli appicti sunt. Reliquiae Ar. notarum hae sunt in scholiis: 160 in H: καὶ μὴν οὐδέπω εἰσελθὼν εἰς τὴν ναῦν θεᾶται τὸν οἶωνόν H.

in Q. Vind. 133: ἐν τοῖς χαριεστέροις οὗτοι μόνοι οἱ β' ἀθετοῦνται, ἐπεὶ καὶ πρὶν εἰσελθεῖν (sc. ἄστν) [οὐκ] (corr. L. Ar. p. 100) ἐν τῇ νηὶ τὸν οἶωνόν εἶδε, καὶ ἐγεγώνευν ἀκαίρως ἐστίν, ἐν δὲ τοῖς κοινοτέροις ἀπὸ τοῦ „ὥς φάτο“ ἕως τοῦ „ἔξ ἔμεν“.

181. Ἰρενον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην.

†) ἀθετεῖ καὶ Ἀριστοφάνης H. καὶ indicat hunc versum non ab solo Aristophane esse rejectum. Fortasse Aristarchus eum secutus est, cf. ad α 185.

196. ἐπεὶ ἦ φασ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν.

†) τὸ οὐδόν ἀντὶ τοῦ τὴν ὁδόν· νῦν δὲ μόνως μετὰ τοῦ ὠ BV. cf. Apoll. l. h. 123, 34. Eust. 1815, 2.

246. ἀντάρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες (sc. Melanthii)

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μῆλα νῦν μόνως τὰς αἰγας H. Alibi oves et caprae cf. L. Ar. 100. ι 184.

261. στήτην ἐρχομένω, περὶ δέ σφεας ἦλυνθ' ἰωή.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ περὶ δέ] ἀντὶ τοῦ περὶ γάρ σφεας, ἵνα τοῦ στήναι φαίνεται ἡ αἰτία H. cf. F. Ar. p. 35. β 6.

264. De hac verborum coniunctione: ἡ μάλα δὲ τάδε δώματα (264) et: οὐκ ἂν τις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιοτο (268), ubi μιν ad δώματα refertur, v. ad x 212. Eust. 1819, 34. H habet: μιν αὐτὸ τὸ δῶμα. Apoll. l. h. 159, 18.

268. ὑπεροπλίσσαιοτο.

†) ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσι νικήσειεν [τοῖς ὅπλοις ins. L. Ar. 154.] καὶ γὰρ οἱ νεώτεροι λέγονται ὀπλότεροι ἀπὸ τοῦ νικητικοὶ εἶναι ἐν τοῖς ὅπλοις. Apoll. l. h. 159, 12. Schol. in V habet: ἦτοι ὑπερηφανήσει, quae interpretatio est Apollonii contra Aristarchum, ἡ εὐχερῶς ἐπιβουλεύσει.

277. ἐγὼ δ' εἰμι προπάροιθεν.

†) πρότερον χρονικῶς, ὅμοιον τῷ „τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξε“ (K 476). τοπικῶς δὲ „ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰεῖτα Κολωνή“ (B 811) H.

cf. L. Ar. 115. Ar. ad X 197. K 476. A 734.

283. οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων.

†) λείπει τὸ εἰμί H. cf. A 400. Θ 307. ζ 203.

300. ἐνίπλειος κυνοραιστέων.

†) Ἀρίσταρχος τῶν κροτώνων MQ. cf. Apoll. l. h. 105, 15. Eust. 1821, 46. Certe etiam vocabulum ἄναξ εἰρημένον notatum fuit.

317. κνώδαλον, ὅττι δίοιτο.

†) κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον θηρίον, τὸ κῆτος, νῦν δὲ θηρίον ὑπὸ κυνῶν ἀλισκόμενον HV. Hoc ex Ar. manasse de-

monstrat schol. Nicandr. Ther. 760: οἱ περὶ Ἀρίσταρχόν φασι κυρίως τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ χερσαίου.

359. εὖθ' ὁ δεδειπνήκει, ὁ δ' ἐπαύετο θείος ἀοιδός.

Versum 359 Aristarchus expunxisse videtur cf. Ar. ad X 329.

385. ὃ κεν τέρπησιν αἰείδων.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] τὸ τέρπησιν ἀντὶ τοῦ τέρποι (cod. τέρπη), αἶς τὸ „νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι“ (X 505) B. cf. F. Ar. p. 9. α 396.

386. οὗτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν.

Fuit dipse ὅτι τοὺς ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι αἰρουμένους. καὶ ἐν Ἰλιάδῃ „ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς δτρύνομεν“ (I 165). cf. Ar. ad I 165, ubi nostrum versum citavit.

415. δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος
Ἀχαιῶν

ἔμμεναι, ἀλλ' ὄριστος.

Fuit dipse ὅτι τὸ φίλος ἀντὶ τοῦ φίλε (cf. ad Γ 277) καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου το ἐναντίον ὑπακουστέον (cf. ad O 11). Nunc iam intelliges, quod habet H: περισσὸν τὸ ἀλλ' ὄριστος. cf. L. Ar. 12.

418. ἐγὼ δὲ κέ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ κλείω] ἐνεστώς ἐστιν ἀντὶ μέλλοντος H. cf. F. Ar. 9. γ 82.

443. Nota fuisse videtur, nunc Dmetorem Cypri regem esse, in Iliade (A 20) Cinyram. Scholiasta in HQ hanc discrepantiam solvit dicens, semper complures reges in insula fuisse. cf. Eust. 1826, 45.

447. στήθ' οὕτως ἐς μέσσον.

†) μετὰ δειξέως, ὁμοίως τῷ „ἀμφίπολοι στήθ' οὕτω ἀπό-

προθεν“ (ζ 218) καὶ τῷ „Ἡφαιστε, πρόμολ’ ὦδε“ (Σ 392) οὕτως ὡς ἔχεις σχήματος. ὁ δὲ λόγος ὡς νῦν, ἴστασαι, στήθι κατὰ τὴν αὐτὴν στάσιν, μὴ πλησίον τῆς τραπέζης μου H. cf. Σ 392. ζ 218.

450—52. ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσι μασιδίῳ, ἐπεὶ οὐ τις ἐπίσχεσις οὐδ’ ἐλεητὺς ἄλλοτριῶν χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
†) τρεῖς νοθεύονται· ἐφ’ οἷς γὰρ Ἀντίνοος ὀνειδισθεὶς ὤργισται εἰκὸς ἦν ἄχθεσθῆναι καὶ τοὺς λοιποὺς H. Vind. 133.

475—80. ἀλλ’ εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσὶν, Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη. τὸν δ’ αὖτ’ Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός· ἔσθι’ ἔκηλος ξεῖνε καθήμενος, ἢ ἅπιθ’ ἄλλη, μή σε νέοι διὰ δῶμα ἐρύσσωσ’, οἷ’ ἀγορεύεις, ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρός, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
†) νοθεύονται ζ’. πῶς γὰρ ὁ Ἀντίνοος ἐκαρτέρησεν ἐπὶ ταῖς κατάραις, ὅς ἐπὶ τοῖς ἐλλάσσοσιν οὕτως ἡγγίανε; πῶς τε συναλγοῦσιν αὐτῷ οἱ λοιποί, εἰ τοιοῦτος ὢν οὕτω κατηρᾶτο πικρῶς; HQ. Vind. 133.

487. εὐνομήην ἐφορῶντες.

†) ἅπαξ εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ H. εὐνεμεσίαν, καθ’ ἣν εὖ νεμόμεθα καὶ διατελοῦμεν V. De hac Ar. etymologia v. L. Ar. p. 348.

501—4. ξεινός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει· ἔνθ’ ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ’ ἔδοσάν τε, οὗτος δὲ θρήνηι πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.

†) νοθεύει Ἀρίσταρχος δ’. πῶς γὰρ ἂν ταῦτα εἰδείη, εἰ μὴ πως κατὰ τὸ σιωπώμενον; H. Vind. 133.

504. †) οὐκ ἂν οὕτως ἀκριβῶς εἰδείη τὸ βληθὲν μέρος H. cf. Eust. 1830, 9, qui ἀνακεφαλαίωσιν quam dicunt adnotat.

599. σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας.

†) πρὸς τὴν δειλινὴν ὥραν παραγενόμενος, τουτέστι τὴν μεσημβρίαν· ἢ τὴν ἐσπερινὴν διατρίψας. ἔνιοι δὲ τὴν δειλινὴν τροφὴν αἰτῶν. καὶ Καλλιμαχὸς φησι „δείλον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου“, τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφὴν αἰτοῦντες. οὐ δεόντως. προειρήκαμεν γὰρ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο V. Idem brevius BH: ἔνιοι τὴν δειλὴν διατρίψας; οὐ φαγών. cf. L. Ar. 127.

Σ.

17. οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ χεῖσεται σημαίνει] χωρήσει· ἔνθεν καὶ χεῖα ἡ κατάδυσις τῶν ὄφρων BQV. cf. ad X 93. L. Ar. 144.

19. ὁλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μέλλουσιν ἀντὶ τοῦ] εὐόκασι QV. cf. α 232. L. Ar. 120.

27. γρηῖ καμινοῖ ἴσος.

†) τῇ καμνοκαστρίᾳ, τῇ φρυκτούσῃ τὰς κριθὰς πρὸς τὸ ποιῆσαι ἄλευρα. οὕτως Ἀριστάρχος BHQ. Vind. 133. Item Eust. et Apoll. qui interpretantur καμινεύτριαν pro καμνο-καύστριαν.

43. κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγῆνορες.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἀγῆνορες] νῦν οἱ ἄγαν ἀνδρεῖοι QV. L. Ar. 146. I 699.

44. γαστέρες αἶδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί.

†) ἐν πυρί ἀντὶ τοῦ παρὰ πυρί· οὕτως Ἀριστάρχος. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν πυρί, ἐν τῷ καταφωτιζομένῳ τόπῳ, ὡς ἐν Ἰλιάδι „αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς ἀγῆ“ (I 206) BQ. cf. Ar. ad I 206, ubi haec interpretatio ad Aristarchum refertur, non ad Aristophanem. An scholiasta nomina commutavit? cf. ad ψ 89.

56. μή τις ἐπ' Ἴρω ἦρα φέρων.

Aristonicus.

†) ἐπιήρᾳ ἐστι τὸ ἐντελές, καὶ ἐν Ἰλιάδι „μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα“, ὃ μεσολαβήσας τῷ ὀνόματι εἶπεν H. Significat τὴν μετὰ χάριτος ἐπικουρίαν, recentiores pro χάριν. cf. Ar. ad A 572. L. Ar. 111. Apoll. l. h. 73, 11.

79. βουγάϊε.

Fuit diploe periestigmene, quod Zenodotus dedit βουγήϊε cf. ad N 824.

Versibus 84—85 appicti fuerunt asterisci, cf. ad v. 115—116.

91. ἦ ἐλάσει'.

†) πλῆξει βαλὼν V. cf. ε 132. L. Ar. 65.

95. δὴ τότ' ἀνασχομένω ὃ μὲν ἤλασε . .

Ἰρος, ὃ δέ.

*) [ἦ διπλῇ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν πτώσεως.] ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνασχομένων H. cf. F. Ar. 19.

100. γέλω ἔκθανον.

*) [ἦ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ] ἐπὶ γέλωτος ἀπέθανον Hgl. cf. F. Ar. 24.

106. κοίρανος εἶναι.

*) [ἦ διπλῇ ὅτι ἀπαρεμράτῳ χρῆται ἀντὶ προστακτικοῦ, εἶναι] ἀντὶ τοῦ ἔσο Q.

cf. F. Ar. 14. α 291. ἔσο legitur apud Homerum α 392. γ 200.

115—116. ἐν δὴ μὴ· τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἡπειρόνδε εἰς Ἑχέτορ βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.

*) οὗτοι οἱ β' ἐκ τῶν ἄνωθεν (84—85) μετήχθησαν· ἐκεῖ μὲν γὰρ προτρέπων φοβεῖ, ἐνταῦθα δὲ ἀπάνθρωπον τελέως τὸ ἡμιονήπια (?) τελεῖν. διὸ περιγράφονται H.

117. χαῖρεν δὲ κληιδόνη διὸς Ὀδυσσεύς.

Fuit diploe ὅτι ἐπὶ τῇ φήμῃ οἰωνισάμενος ἔχαιρεν· προείρηκε γὰρ „Ζεὺς τοι δοίη ξεῖνε, ὅτι μάλιστα· ἐθέλεις“. cf. Ar. ad Ξ 223.

128. ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.

†) δεινῷ εἰπεῖν ἢ λογίῳ παρὰ τὰ ἔπη V. cf. ad ν 332.

130. οὐδὲν ἀκιδνότερον.

Fuit diplex periestigmene contra Zenodotum, qui scripsit
οὐθ' ἐν cf. Eust. 1841, 22. Ammon. de diff. p. 105 s. v. οὐδέν.

138. καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ὀλβιος εἶναι.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἔμελλον ἀντὶ τοῦ] ἐφώνει Q. cf. L. Ar. 190. α 232.

154. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.

†) προεμηνύετο Q. cf. X 356. Ω 172. Α 105. L. Ar. 87.

192. κάλλεϊ μὲν οἱ πρῶτα.

†) νῦν τὰ μύρα V. cf. Ar. ad Ξ 171, ubi est diplex ὅτι μύρον μὲν οὐκ ὀνομάζει, τεθυμιαμένον δὲ ἔλαιον τὸ μύρον λέγει, ὥστε εἰδέναι μὲν τὴν χρῆσιν, τὸ δὲ ὄνομα μή. λέγει δὲ πού καὶ (Ψ 186) „δόδόντι δὲ χρῖεν ἔλαιον“ καὶ (σ 192) „κάλλεϊ μὲν οἱ πρῶτα“ μύρον τι γένος ὀνοματοποιήσας. cf. L. Ar. 198. 333. Eust. 1843, 8.

197. ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεβήσετο διὰ θεάων.

Fuit diplex periestigmene propter Zenodoti lectionem δι' Ἀφροδίτην, cf. schol. H Vind. 133 et Duentzer p. 106, qui scholion ad v. 190 refert.

229. ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεα· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.

†) ἡθέτει καὶ Ἀρίσταρχος H. La Roche commutavit Ἀριστοφάνης, nescio quam ob causam.

234. βίη δ' ὅ γε φέρτερος ἦεν.

[ἡ διπλῇ ὅτι] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ H. cf. F. Ar. 35.

246. ἀν' Ἰάσον Ἄργος Ἀχαιοί.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι Ἰάσον Ἄργος] τὴν Πελοπόννησον [λέγει] ἀπὸ Ἰάσου τοῦ τῆς Ἰούς· πρὸς τὴν αὐτὴν δὲ καὶ Ἀχαιῶν Ἄργος φησί, Πελασγικὸν δὲ Ἄργος τὴν Θεσσαλίαν BQ. L. Ar. 227.

258. ἐλὼν ἐμὲ χεῖρα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ χεῖρα B. cf. F. Ar. p. 20.

282. οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμόν.

Fuit nota de Aristophanis athetesi cf. schol. in H: εὐτελὲς τοῦτο, διὸ καὶ κεραύνιον παρέθηκεν Ἀριστοφάνης. De ceraunio v. Nauck. Aristoph. p. 18. cf. ad σ 19 et 91.

298. ἔρματα τρίγληνα μορόεντα.

†) τρίκορα κόσμια, ἐνώτια, τριόφθαλμα. τὸ δὲ μορόεντα ἀντὶ τοῦ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας κατεσκευασμένα. BQV. cf. Ar. ad Ξ 183.

330—32. Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ τι
θυμῷ

ταρβεῖς· ἢ ἤά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἢ νύ τοι αἰεὶ τοιοῦτος νόος ἐστίν, ὃ καὶ μεταμῶνια βάζεις.

*) ἀθετοῦνται τρεῖς ὡς ἐκ τῶν ἐξῆς (390—92) μετατιθέμενοι· καὶ ὅτι ἐνθάδε μηδὲν ἐθρασύνη Q.

333. cf. not. 1.

354. ἔμπηξ μοι δοκέει δαῖδων σέλας.

†) ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ὡς τὸ „ἔμπηξ εἰς γαῖάν τε καὶ οὐρανόν“. (Ξ 174) HV. Alibi ἀντὶ τοῦ ὅμως cf. Ω 522. Ξ 174 in V. ε 205. L. Ar. 143.

Versibus 390—92 asterisci appicti fuerunt, cf. ad v. 330—32.

396. ὃ δ' ἄρ' οἶνοχόον βάλε χεῖρα.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι πτώσις ἥλλακται ἀντὶ τοῦ οἶνοχόου βάλε χεῖρα] ὁμοιον τῷ „ὃ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ τάμνε νέους ὀρηκας“ (Φ 38) H. cf. F. Ar. 20.

406. not. 2.

406. δαιμόνιοι, μαίνεσθε.

†) θανμάσιοι ἐπὶ κακῷ H. cf. L. Ar. 155. ADL ad B 190. τ 71.

423. κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἦρω.

*) ὅτι πάντας ἦρωας ἔλεγον B.

cf. L. Ar. 101. Observatum est contra Istrum, qui hoc epitheton principibus modo tribuit.

not. 1. 333. ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἴτρον ἐνίκησας.

ἀλύεις νῦν ἀντὶ τοῦ χαίρεις, γανυρίῃς Q. Alibi ἐπὶ λύπης cf. E 352. L. Ω 12. ι 398. Eust. 1636, 22. Est fortasse Ar.

not. 2. 406. καὶ οὐκέτι κεύθετε θύμῳ.

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ θυμοῦ, ὡς „Ἀχιλλῆϊ δαμασθείς“ (X 55) BHQ. Fortasse fluxit ex Ar. cf. F. p. 25.

Τ.

4—13. οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι ἀναγκαίως ἐνθάδε, ὅτε καὶ ἐώρακε τὰ ὅπλα HMQ. Vind. 133.

Asterisci appicti sunt in Vind. 133. cf. π 281. Eust. 1853, 10.

28. χοῖνικος ἄπτηται.

†) ἀντὶ τοῦ δαπάνης, τροφῆς, τό τε μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον. ἅπαξ ἐνταῦθα ἡ φωνή· καὶ οὐ διὰ τοῦτο χωριστέον τῆς Ἰλιάδος τὴν Ὀδύσειαν· κακεῖ γάρ εἰσι τοῦδε εὐτελέστερα ὀνόματα „Ὀλμον δ' ὥς ἔσσευε βαλὼν“ (A 147) „ἄμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς“ (Ψ 88) πτύον HQ. (πτίον (?) sic H. πτύοντ' Q. πτύοντα plene legitur Ψ 697. Buttmannus coniecit πτυόφιν N 588). cf. Ar. ad A 147. Ψ 88. Eust. 1853, 60.

34. χρύσειον λύχνον ἔχουσα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ λύχνον] ἀπὸ τοῦ λύνειν τὸ νύχος. λέγει δὲ τὴν δᾶδα κυρίως· τοῦ δὲ παρ' ἡμῖν καλουμένου λύχνου τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσάγει. οὐδὲ Ἡσίοδος μνησθῆναι HQV. cf. ad A 147. Orion. p. 94, 16: λύχνος ὁ λύων τὸ νύχος, τουτέστι τὸ σκότος. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῇ περὶ σημείων τοῦ Ὀμήρου. Etym. M. 565, 37. Eust. 1854, 50.

37. ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι.

†) ὁ Ἀρίσταρχος τὰ μεσόστυλα. BHQ.

cf. L. Ar. 151. Eust. 1855, 1. Notatum fuit praeterea vocabulum ἔμπης hoc loco significare ὁμοίως cf. Eust. 1854, 58. ε 205. L. Ar. 143.

38. κίονες ὑψόσ' ἔχοντες.

*) ὅτι καὶ ἀρσενικῶς ὁ κίων H.

Forma feminina est α 53. 127. ρ 29. χ 176. 193. ψ 90.
masculina ϑ 66. 473.

46. ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ H. cf. F. Ar. p. 35.
β 6.

69. εἰσθα θύραζε.

Notata fuit forma εἰσθα ἀπὸ τοῦ εἶμι cf. ad Θ 424. Le-
gitur etiam K 450. v 179.

71. δαιμονίη.

†) θανμασία ἐπὶ κακῷ H.

cf. L. Ar. 155. σ 406 schol. in ADL ad B 190.

111. εὐδικίας ἀνέχησι.

†) ὁ Ἀρίσταρχος εὐδικίας ἄνω ἔχη. Apoll. l. h. 36, 20.

130—33. ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
οἳ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.

†) ἡθέτηνται δ' H. Cod. λ', corr. Porsonus, cuius notam v.
apud Dindorfium p. 637. Leguntur iidem versus α 245—248.
π 122—25. Eust. 1858, 4.

131. ὑλήεντι Ζακύνθῳ.

*) [ἔτι] ἀρσενικῶ θῆλυ ἐπήγαγεν, ὥς τὸ „κλυτός Ἰππο-
δάμεια“ H. cf. F. Ar. p. 31. β 214.

160. ἥδη γὰρ ἀνὴρ οἶός τε μάλιστα || οἶκον κήδεσθαι.

†) δυνατός· καὶ ὁ τε πλεονάζει H, cf. ad E 5. X 29. 118.
F. Ar. p. 34.

174. (Κρήτη) καὶ ἐννήκοντα πόλεις.

*) [ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς χωρίζοντας, ὅτι] ἐν Ἰλιάδι (B 649)
ἐκατόμπολιν τὴν Κρήτην λέγει, οὐχ ὠρισμένως ἐκατὸν πόλεις
ἔχουσαν, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ πολλὰς V. cf. Ar. ad B 649.

204. ὕσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

†) τινὲς βούλονται τὸ ἔλεγε σημαίνειν. ἄλλοι δὲ (sc. Aristarchus) τὸ ἦϊσκε, τὸ εἵκαζεν, ὁμοίον· τὸ γὰρ ὄλον, πολλὰ ψευδῇ λέγων εἵκαζεν, ὥστε ὅμοια εἶναι ἀληθέσιν V.

Observavit enim Ar. verbum ἴσκειν nunquam significare „inquit“, sed ubique „aequavit“. Ratio habita est huius loci ab Ar. ad II 41. χ 31.

229. ἀσπαίροντα λάων.

†) ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀπολαίων, ἀπολαυστικῶς ἔχων. ὁ δὲ Κράτης λάων φησὶν ἀντὶ τοῦ βλέπων· ὅθεν κατὰ στέρησιν ἀλαὸς ὁ τυφλός V.

Quae de cognato vocabulo λάρυξ Orion Etym. p. 94 excerptis ex Aristonico ἐν τῷ περὶ σημείων Ὀδυσσείας: — λάρυξ ὁ λαιμός· διὰ γὰρ τούτων, τοῦ λαιμοῦ καὶ λάρυγγος, τὴν ἀπολαυσιν ἔχομεν τῶν τροφῶν. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων Ὀδυσσείας — ex scholio integriore ad hunc versum deprompta esse coniecit Lehrsius Ar. p. 3. cf. L. Ar. 151. Apoll. l. h. 107, 15. Eust. 1863, 42.

Versibus 304—307 appicti fuerunt asterisci cf. ad ξ 159 et 162. In G cod. v. 308 habet obelum.

343. οὐδὲ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται.

†) τὰ ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς. Sic Aristarchus teste Apoll. l. h. 73, 11, qui (contra Eust. 1867, 29) ἐπὶ ἡρ' ἀνὰ θυμῷ legit.

346—48. εἰ μὴ τις γρῆνς ἔστι παλαιή, κεδνὰ ἰδυῖα, ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσίν, ὅσα τ' ἐγὼ περ' τῇ δ' οὐκ ἂν φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἐμεῖο.

*) ἀφαιτοῦνται οἱ τρεῖς, πρῶτον μὲν ὅτι αἰρεῖται τὴν δυναμένην ἐπιγνῶναι· εἶτα δὴ καὶ γέλοιον τὸ „ἥ τις δὴ τέτληκε“; τίς γὰρ φθονεῖ τῶν μὴ σπουδαίων; MN. Vind. 56. μί' addidit Barnes. Obeli sunt in G appicti, athetesis τῶν παλαιῶν commemorat etiam Eust. 1867, 13.

378. ἐπεὶ μοι ὁρώρεται ἔνδοθι θυμός ᾧ κήδεσιν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] ἀντὶ τοῦ διὰ τὰ σὰ κήδεα B. cf. ι 19. E 875. F. Ar. p. 25.

393. τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

†) τύψας ἐποίησε B. cf. L. Ar. 65. ε 132. η 250. σ 91.

450. λικριφὶς ἀίξας.

Fuit diphe ὅτι δις κέχρηται τῇ λέξει, νῦν καὶ ἐν Ἰλιάδι (Ξ 463). σημαίνει δὲ πλάγιος ὁρμήσας, ἀπὸ τοῦ λέχριος, κατὰ κοινωνίαν τῶν συμφώνων. cf. Ar. ad Ξ 450.

498. καὶ αἶ νηλείτιδές εἰσι.

†) Ἀρίσταρχος τοὺς πολυαμαρτήτους, τοῦ νη ἐπιτατικοῦ ὄντος B. cf. ad π 317. Apoll. l. h. 116, 37.

518. cf. not. 1.

537. καὶ τέ σφιν λαίνομαι εἰσορόωσα.

Notata fuit praepositio ἐπὶ omissa, σφιν pro ἐπ' αὐτοῖς cf. ad K 277. F. Ar. 27.

560. ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι ἀμήχανοι ἀντὶ τοῦ] πρὸς οὓς μηχανὴν εὐρεῖν οὐκ ἔστιν V. cf. L. Ar. 146.

not. 1. 518. ὥς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρυνη.

διαφόρως τοῖς νεωτέροις, οὐχὶ Πανδύλονος, εἰ μὴ ἄρα διώνυμος ἦν V. Eust. 1874, 59: οὔτε Πρόκνης οὔτε Τειφῶς μέμνηται καὶ τὸν παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἴτυν Ἴτυλον αὐτὸς λέγει. Fluxit fortasse ex Ar.

Y.

4. *Εὐρυινόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
ἔνθ' Ὀδυσσεὺς . . . κεῖτ' ἐγρηγορόων.*

Nota fuit, Homerum discrimen facere inter verba *κοιμηθῆ-
ναι* et *ὑπνῶσαι*, cf. ad *H* 482, ubi est *diple* etiam propter hunc
locum *L. Ar.* 114.

63. *αὐτίκα νῦν ἦ ἔπειτα.*

Quod legitur in *V* sic corrigendum esse videtur: *τὸ ἔπειτα
ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα· ἀντιδιέσταλται γοῦν τὸ αὐτίκα.* cf. ad
Ψ 551. *L. Ar.* 151.

66. *ὥς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι.*

*) [*ἦ διπλῇ ὅτι*] *τὸ δὲ περιττόν H.* cf. ad *β* 6.

104. not. 1.

132. *ἐμπλήγδην ἔτερόν γε τίει.*

†) *ἐν τῷ Υ τῆς Ὀδυσσεύς ὑπομνήματι ὁ Ἀρίσταρχος εὐ-
μεταβόλως.* *Apoll.* l. h. 67, 28. *L. Ar.* 152.

202. *ἐπὴν δὴ γείνεται αὐτός.*

†) *γεννήσης V.*

Sic Ar. interpretatum esse hanc formam apparet ex Ar. ad

not. 1. 104. *ὑποθεν ἐκ νεφέων.*

*νῦν τὸν τόπον ἔφη Ἀττικῶς ἐν ᾧ εἴωθε συνίστασθαι τὰ νέφη·
ἐπιφέρει γὰρ ἡ ἀλετρις (114) „οὐδέ ποθι νέφος ἐστίν“ VBQ. Fluxit
fortasse ex Ar.*

T 26, ubi est diple periestigmene contra Zenodotum, qui legit formam *διὰ τὸ ι* scriptam *ἐγγίνωνται*.

321. *Ἀγέλαος*.

Fuit *διπλῇ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν*. Agelaum interfecit Hector cf. A 302, ubi commemoratur hic Agelaus, unus ex procis.

383. *ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν*.

†) *ἐγινώσκετο ἄρα τὰ κατὰ τοὺς Σικελούς. οὐκ εἰκὸς οὖν ἐκεῖ τὴν πλάνην γεγονέναι* V. cf. Eust. 1896, 45. L. Ar. 244.

Φ.

1. τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε.

*) [ἡ διπλῇ ὄτι] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ PVBQ. cf. ad β 6.
F. Ar. 35.

13. δῶρα τὰ οἱ ξεινος Λακεδαιμόνι δῶκε.

15. τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
οἷκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο.

†) νῦν ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ χώρᾳ, ἧς μέρος κατὰ τοὺς ἡρωϊ-
κοὺς χρόνους ἡ Μεσσήνη BQ. cf. ad δ 1. B 502. 582. L. Ar.
235. Notatus fuit praeterea v. 15 ex meris spondeis composi-
tus cf. ad A 130. Eust. 1899, 55 et fuit diplex periostigmene
contra Zenodotum, quod pro Ὀρσιλόχοιο scripsit Ὀρτιλόχοιο,
v. ad γ 489.

22. not. 1.

29. ἐπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν.

*) [ἡ διπλῇ ὄτι] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ B. cf. ad φ 1.

54. αἴνυντο τόξον || αὐτῷ γωρυτῷ.

Fuit diplex ὅτι λείπει ἡ σύν, cf. V ad Ψ 8. F. Ar. 26.

not. 1. 22. Ἰφίτος αὖθ' ἵππους διζήμενος.

τὸν Ἰόλης ἔρωτα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, οὐδὲ ὡς ἀποτυχῶν τοῦ
ἔρωτος τῆς Ἰόλης ἔκλεψε τὰς ἵππους Εὐρύτου BQ.

cf. Eust. 1899, 38. Haec et quae in scholio sequenti ad v. 27 le-
guntur: οἱ νεώτεροί φασιν ὡς ὅτι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τέλους κατέβαλεν
B. Eust. 1900, 16. fortasse manaverunt ex Ar.

61. φέρον ὄγκιον.

Notatum fuit vocabulum ἄπαξ εἰρημένον, cf. schol. in V: ἔστι μὲν τῶν ἄπαξ εἰρημένων ἡ λέξις. σημαίνει δὲ ὄγκιον ἀγ-
γεῖον κιστοειδές, ἐν ᾧ ἔκειντο οἱ ὄγκοι. ὄγκοι δὲ εἰσιν οἱ
πώγωνες τῶν ἀκίδων· καὶ ἐν ἄλλοις „ὥς δὲ ἴδεν νευρόν τε
καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας“ (A 151). cf. Eust. 1899, 1. Apoll.
l. h. 118, 20.

62. ἀέθλια τοῦτο ἀνακτος.

De vocabulo τοῦτο ἀντὶ τοῦ τοιούτου, οὐχ ὥς οἱ γλωσσο-
γράφοι πάντως ἀγαθοῦ v. ad δ 206. V habet τοῦ ἰδίου.

89. ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε.

Fuit certe nota de ἀκέων vocabulo. Ad A 22 Ar. ut par-
ticipium verbi ἀκέων pro ἀκέουσα usurpatum esse docuit: „οὐ
γάρ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἡσύχως“. An etiam nostro loco pro ἀκέ-
οντες positum esse existimavit? ἀκέοντες legitur ξ 195. Alii
mutaverunt „ἀλλὰ καὶ ὥς δαίνυσθε“. ἀσύμφωνα λέγουσι τοῖς
παλαιοῖς. Eust. 1902, 46.

97. ἐώλπει || νευρήν ἐντανύσειν.

Ar. legit ἐντανύειν et notavit enallagen temporum ἐντανύειν
pro ἐντανύσειν, cf. ad X 67. F. Ar. p. 6. γ 82.

111. ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε.

Notatum fuit μύνησι vocabulum ἄπαξ εἰρημένον cf. BQV:
προφάσεσιν· ἄπαξ δὲ κεῖται. Apoll. l. h. 114, 13. Eust.
1904, 25.

146. παρὰ κρητῆρα δὲ καλόν || ἔξε μυχοίτατος αἰεὶ.

†) Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ πρώτου. „ἔστι πόλις Ἐφύρη μύχῳ
Ἰαργεῖς“ (Z 152) πάντη (πρώτῃ?) γὰρ ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ ἴδρυνται
ἡ Κόρινθος. Schol. Vind. 133 apud La Roche.

260. ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἅπαντας
ἐστάμεν.

Fuit diploe ὅτι ἔξωθεν προσυπακουστέον τὸ καλῶς ἂν ἔχοι
καὶ ἐν Ἰλιάδι „ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντες“. (Π 559).
cf. Ar. ad Π 559. In M. Vind. 133 est: προσληπτέον τὸ οὐδὲν
κωλύει.

277. *Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον Θεοειδέα
λίσσομ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.*

†) ὁ Ἀντίνοος· πρὸς γὰρ τὸ δεύτερον τὸ πρότερον V. cf.
L. Ar. 11.

289. *ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν.*

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὑπερφιάλοισι] νῦν τοῖς κατ' ἀρετὴν
διαφέρουσιν V. cf. ad O 94, ubi locum nostrum citat et sic
interpretatur Ar.

306. *οὐ γὰρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις.*

†) Ἀρίσταρχος ἐπητέος (cod. ἐπητέως, corr. Villosionus) διὰ
τοῦ ε, καὶ λόγος ὑπόκειται τοιοῦτος· ἐπητέος οἷον εὐγνώμονος·
τίθῃσι δὲ καὶ τὴν λέξιν ἐπίπαν ἐπὶ τοῦ συνετοῦ· „τὸν ἐκ'
ἐπητῆς ἔσσι καὶ ἀγχίνος καὶ ἐχέφρων“ (ν 322) καὶ οὐκ ἐπητύος.
Apoll. l. h. 72, 1. cf. ad ν 332. Eust. 1911, 7.

Versibus 350—353 asterisci fuerunt appicti, quod recte in-
serti sunt hic et Z 490—493, non autem α 356—359.

407. not. 2.

409. *ὦς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν.*

Fuit diploῦς ὅτι σπουδῇ οὐχ οἷον ἐν τάχει, ἀλλὰ μόγις καὶ
δυσχερῶς, cf. ad B 99, ubi hunc versum citat Ar.

not. 2. 407. *περὶ κόλλοπι χορδήν.*

Vocabulum κόλλοπι interpretatus est Ar. in Odysseae commen-
tario (ἐν ὑπομνήματι Ὀδυσσεύς) ὃ ἐκ τῶν ἀρχαίων δεσμάτων γι-
νόμενος πασσαλίσκος, cf. Etym. Gud. 334, 12, ubi pro ἐν ὑπομνήματι
Ἀνδρονίκου εἰς τὸ δὸς legendum esse Ἀριστονίκου εἰς Ὀδύσσειαν
vidit Beccardus in diss. de scholiis Homeri. Berol. 1850. 14, 21.

X.

31—33. Ἰσκεν ἑκάστος ἀνὴρ, ἐπεὶ ἤφασαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἄνδρα κατακτείνειν· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,
 ὥς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο.

*) [ἀθετοῦνται οἱ στίχοι ὅτι] οὐδέποτε Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ
 ἔλεγε τὸ ἴσκει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁμοίου· ἡπάτῃται οὖν ὁ διασκευ-
 αστῆς ἐκ τοῦ „ἴσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια“
 (τ 203). Vind. 56.

Certe Ar. hunc locum obelis notavit, teste Eust. 1917, 56.
 cf. L. Ar. 97. 335.

49. οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα.

†) Ἀρίσταρχος ἐπεισέπεμψεν. Apoll. l. h. 73, 10.

84. περιῶρήδης δὲ τραπέζῃ κάππεσε.

†) ὁ Ἀρίσταρχος στροβηθεὶς περιφερῆς ἔπεσε τῇ τραπέζῃ,
 ὥς περικλασθῆναι περὶ αὐτήν. Apoll. l. h. 130, 9. V habet
 ἢ περιφερῆς.

89. Ὀδυσῆος εἰσατο κυδαλίμοιο.

*) [ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα διότι ἐλλείπει ἢ ἐπὶ καὶ πτω-
 σις ἡλλακται. Ὀδυσῆος εἰσατο] ὥς ἐπὶ Ὀδυσσεά ὤρμησεν.
 V. cf. F. Ar. 24.

97. ἣ ἐλάσειεν φασγάνῳ.

†) πλατεῖ τῷ ξίφει πλήξειεν V. cf. L. Ar. 65. ε 132.

144—45. ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
 καὶ τόσσας κυνέας, χαλκῆρεας ἱπποδασειάς.

†) σημειώσαι καὶ ὅτι τὸ περὶ τῶν δώδεκα σακέων καὶ τὸ ἐφεξῆς Ἀρίσταρχος ἀθετήσας κεχίακεν, ἀδύνατον εἶναι εἰπὼν τοσαῦτα βαστάσαι ἄνθρωπον. Eust. 1921, 56.

165. κείνος δ' αὐτ' ἀτθλος ἀνήρ.

Ar. interpretatio vocabuli ἀτθλος in Etym. M. 41, 36 servata est: ἀτθλος ὁ ὀλοθρευτικός. οὐ γὰρ ἄξιος Ἀριστόνικος δηλοῦν λέγων τὸν ἀθλοποιόν. cf. L. Ar. 3.

173. σφῶι δ' ἀποστρέψαντε.

†) ἑμεῖς οἱ δύο V.

cf. ad M 366, ubi Zenodotus legit σφῶε et ab Ar. vituperatur. Fortasse nostro etiam loco sic scripsit.

175 (192) σειρήν δὲ πλεκτηὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε

Notatus fuit ὀλοσπόνδειος στίχος cf. A 130. φ 15. Eust. 1923, 47.

188. ἔρυσάν τέ μιν εἴσω || κουρίξ.

†) ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τῆς κόμης ἐπιλαβόμενοι, ὁ δὲ Κράτης κουρίξ τὸ νεανικῶς V. Vind. 56. 133. cf. Eust. 1924, 13. L. Ar. 151. Apoll. l. h. 103, 10.

258. σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο || βεβλήκειν.

†) σημειῶδες· αἰεὶ γὰρ τὸ βάλλειν παρ' Ὅμηρῳ ἐπὶ τοῦ τυχεῖν H. cf. L. Ar. 60.

274—76. τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο βεβλήκειν, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν.

ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.

†) τοὺς τρεῖς στίχους (257—259) καὶ μετ' ὀλίγα οὕτω τίθῃσιν δίχα παραποιήσεως. διότινες ὠβέλισαν ἐκείνους ὥς ταυτολογοῦντας. Eust. 1926, 18. L. Ar. 342.

278. βάλε χειρ' ἐπὶ καρπῷ λίγδην.

†) ξεστικῶς. ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι (P 599) ἐπιλίγδην Q. cf. Ar. ad P 599.

296. ἤριπε δὲ πρηνής.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] οὗτος ἐπ' αὐτὴν πίπτει τὴν πληγὴν. V. cf. ad E 68.

304. *ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἕνται.*

†) *λείπει ἢ εἰς πρόθεσις, ἢ εἰς τὰ νέφη. νέφη δὲ τὰ λίνα ἔχον τὰ δικτυα τὰ ἱστάμενα πρὸς ὀρνίθων ἄγραν.* Schol. Vind. 56. Eust. 1928, 32. Hesych. III, 151.

325. *Θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα.*

†) *ὁ Ἀρίσταρχος ὅταν μὲν λέγῃ τὸν Θάνατον τοιοῦτον σημαίνει μακροκοίμητον, ὅταν δὲ ἄλλως, καταστρέφει εἰς ταῦτόν τῳ κακοκοίμητον.* Apoll. l. h. 61, 1.

330. *Τερπιάδης δέ τ' αἰοιδός.*

†) *Τέρπιος παῖς ἢ ὁ τέρπων* V. cf. ad E 60 et I 137.

386. *δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυπῶ.*

†) *σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ἅπαξ ἐνταῦθα μνησθῆναι τὸν ποιητὴν ἰχθύων θήρας τῆς διὰ δικτύων. τὸ γὰρ ἐν Ἰλιάδι „μὴ πως ὥς ἀψίσι λίνου ἁλόντες πανάγρου“ ἄδηλόν φασι εἶτε ἰχθύων εἶτε πέζων ζώων εἶτε καὶ πτηνῶν ἄγραν δηλοῖ. τὴν δέ γε δι' ὀρμιᾶς καὶ ἀγκίστρον θήραν πολλάκις εἶπεν.* Eust. 1931, 30.

402. *αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον.*

*) *[ἡ διπλῇ ὅτι] ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό* H. cf. F. Ar. ad N 276.

481. *οἶσε θέειον.*

Diple fuit, quod οἶσε forma futuri significationem non habet, sed idem ac praesentis imperativus φέρε valet, cf. ad O 718, F. Ar. p. 6.

Ψ.

3. πόδες δ' ὑπερικταίνοντο.

†) Ἀρίσταρχος ἀνεπάλλοντο καὶ ἐκινούντο προθυμονμένης αὐτῆς βαδίξεν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας. MS. Barnes. Idem Apoll. l. h. 158, 8 ubi additur : φαίνεται τοίνυν τὸ πλήρες κατὰ Ἀρίσταρχον ἐρικταίνοντο, καὶ δῆλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. cf. Eust. 1936, 10. L. Ar. 311.

7. ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ οἶκον ἰκάνεται] ἀντὶ τοῦ καὶ εἰς οἶκον ἰκάνει H. cf. F. Ar. 26.

64. ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα.

†) ἱπερεκπλαγείς H. cf. L. Ar. 147.

76. ἐλὼν ἐπὶ μάστακα χερσίν.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μάστακα] νῦν τὸ στόμα, ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι (I 324) καὶ τὸ μάσημα „μάστακ' ἐπεὶ κε λάβῃς“. HQ. cf. ad I 324. δ 287.

85. κατέβαιν' ὑπερωῖα.

†) ὑπερωῖων, ὡς τὸ „διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα“ (K 298). H. cf. ad K 298. F. Ar. 20. Eust. 1993, 10.

89. ἐν πυρὸς ἀύγῃ.

†) ἐν τῇ πεφωτισμένῃ τίπῃ καὶ πεφλογισμένῃ ἀπὸ τοῦ πυρός V. cf. ad I 206. σ 44.

91. ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι.

Fuit diplex ὅτι ἡ πρὸς ἐλλείπει, ἔν' ἡ εἴ τι προσείποι cf. F. Ar. ad P 237 ubi corr. ψ 191 in ψ 91.

198. ἐρμῖν' ἀσκήσας.

†) ὁ Ἀρίσταρχος φησιν, ἐρμῖνας ἐκάλουν τοὺς πόδας τῶν κλίνων, οὗτοι δὲ ἦσαν σφηνοειδεῖς τῇ κατασκευῇ· τῶν ἀπαξ εἰρημένων. Apoll. 77, 5. HQV habent: κλίνης ποδάριον· ἔρμα γάρ ἐστι τῆς κλίνης. L. Ar. 152.

211. οἱ νῶϊν ἀγάσαντο.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἀγάσαντο νῦν ἀντὶ τοῦ] ἐφθόγησαν Q. L. Ar. 147. ψ 64.

218—224. οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
ἀνδρὶ παρ' ἄλλοδάπῃ ἐμίγη φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,
εἰ ἥδη, ὅ μιν αὖτις ἀρήιοι νῆες Ἀχαιῶν
ἄξέμεναι οἴκονδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
τὴν δ' ἡ τοι ρέξαι θεὸς ὥρορεν ἔργον ἀεικές.
τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐὼ ἐγκάτθετο θυμῷ,
λυγρὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
ἀθετοῦνται οἱ ἐπτά στίχοι οὗτοι ὡς σκάζοντες κατὰ τὸν
νοῦν. MV. Vind. 133. Eust. 1946, 13.

225. ἐπεὶ ἥδη σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἀριφραδέα] ἀντὶ τοῦ ἀριφραδέως H. cf. F. Ar. 29.

281. θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλλος.

†) ἔξω τῆς θαλάσσης. Vind. 133. cf. A 113. λ 134.

296. †) Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης πέρας τῆς Ὀδυσσεύς τοῦτο ποιοῦνται MV. Vind. 133. Idem HMQ. Eust. 1948, 49.

310—343. †) ῥητορικὴν ποιεῖται ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐπιτομὴν τῆς Ὀδυσσεύς· καλῶς οὖν ἡθέτησεν Ἀρίσταρχος τοὺς τρεῖς καὶ τριάκοντα. Vind. 133. H.

Versus 310—312, 314, 318, 322, 326—330, 333, 338 in M habent obelos appictos.

Ω.

1 †) *Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὴν νέκυιαν κεφαλαίοις τοῖς συνεκτικωτάτοις τοῖςδε. ὅτι οὐκ ἔστι καθ' Ὅμηρον ψυχοπομπὸς ὁ Ἑρμῆς (cf. Ar. ad X 362. L. Ar. 185). ἀλλ' οὐδὲ χθόνιος ὁ θεός. Κυλλήνιος δὲ οὐδαμοῦ εἴρηται εἰ μὴ (corr. Spohnius pro ἧ) ἄπαξ. ἀλλὰ πῶς αἱ ψυχαὶ οὐκ αὐτόματα κατῴσιν, ὥς ἐν Ἰλιάδι; (cf. ad X 362). ἀλλ' αὗται καὶ ἄταφοι κατῴσιν (cf. ad Ψ 73. L. Ar. 174). ἀλλ' οὐδὲ ἔοικεν εἰς Αἶδου λευκὴν εἶναι πέτραν. ἄκαιρος δὲ καὶ ἡ Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος δμιλία. καὶ Ἀγαμέμνων οὐκ ἀγείρει τὴν στρατείαν, ἀλλ' ὁ Νέστωρ. πῶς δὲ καὶ τὸ σῶμα διέμεινε τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τοσαύτας ἡμέρας; ἀλλὰ καὶ τὸ ἀριθμεῖν τὰς Μούσας οὐχ Ὀμηρικόν (cf. L. Ar. 185. Schol. V ad Ω 720). ἄλογον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νεῶν ὄντων αὐτῶν λέγειν ὅτι δέισαντες τὰς Νηρηίδας ἔφυγον ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπὸ τοῦ τῶν Μυρμιδόνων ναυστάθμου. πῶς δὲ καὶ ὁ Ἀμφιμέδων ἐπίσταται τὴν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐπιβουλήν; MV.*

In schol. MV cūque Aristarchearum obiectionum responsio vel solutio subiicitur brevissimis, quas omisi, cf. Eust. 1957, 16.

13. αἶψα δ' ἔκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,

ἐνθα τε ναίουσι ψυχαί.

cf. Ar. ad Ψ 73: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ ὑποτίθεται τὰς τῶν ἀτάφων ψυχὰς καὶ μὴ ταῖς ἐν τῷ ἔρρει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ ἀθετούμενα ἐν τῇ νεκρίᾳ. vid. Porphy. ad Ψ 71.

Versus 40 ex II 776 non recte hic insertus est cf. Ar. ad II 776.

60. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπλὶ καλῇ.
cf. schol. Ω 720 in V: ἀθροητέος δὲ ὁ Μουσῶν ἐπ' Ἀχιλλεῖ Θρηῖνος.

Versus 74 asteriscum habuit cf. ad Ψ 92.

119. σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα.

†) μόγῃς. V. cf. L. Ar. 116. φ 409.

187. σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος.

†) καὶ πῶς μίγνυνται τοῖς νεκροῖς τοῦ Πατρόκλου λέγοντος ἐν Ἰλιάδι (Ψ 73) „οὐδέ μέ πω μίσγασθαι ὑπὲρ ποταμοῦ ἐῷσιν“ H. cf. ad v. 1. Ψ 73.

208. περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη.

†) ὁ Ἀρίσταρχος κύκλοθεν τοῦ οἴκου οἶον ἐκ στιβάδων ὠκοδομημένον, πρὸς οὗ καὶ οἱ θρόνοι ἔκειντο, ὥστε οὖν καὶ ἐπ' αὐτῶν καθιζομένους δειπνεῖν καὶ ἐγκοιμᾶσθαι. Apoll. I. h. 100, 19. cf. Porphyrium ad I 90.

294. πολύδωρος Πηνελόπεια.

†) ἡ πολλοῖς δώροις γαμηθεῖσα V. cf. L. Ar. 197.

402. οὐλέ τε καὶ μάλα χαῖρε.

Notatum fuit οὐλε vocabulum ἀπαξ εἰρημένον. cf. schol. H: ὑγλαίνε· παρὰ τὸ ὅλην· τῶν ἀπαξ εἰρημένων. Eust. 1965, 31. Apoll. I. h. 124, 11.

413. Ὅσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὤκα.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι ὅσσα ἡ] θεία κληδών· οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ τῆς φωνῆς HQ. cf. L. Ar. 87.

425. τοῦ ὅ γε δαρυχέων.

*) [ἡ διπλῇ ὅτι] λείπει ἡ περὶ H. cf. F. Ar. 26.

INDEX.

A.

- ἀβακέω, δ 249.
 ἄγαλμα, δ 602 (γ 274. 438).
 ἀγασσάμενος, β 67. ζ 168. θ 565. ν
 173. ψ 64. ψ 211.
 Ἀγέλαος, υ 321.
 ἀγήνωρ, β 103. σ 43.
 ἀγορά, θ 16.
 ἀδδηκότες, μ 281.
 ἄήρ, η 15. ι 144.
 ἀθέμιστος, ι 112.
 Ἀθηνοκλῆς, ζ 144. ξ 503-6.
 Αἴγισθος, λ 410.
 Αἴγυπτος, δ 477. ξ 246.
 αἰδήλος, χ 165.
 Αἰθίοπες, α 22.
 αἴθουσα, γ 399.
 αἴθρῳ, κ 152.
 αἴθρον, ξ 318.
 αἴξ, ξ 106.
 Αἰολίη, κ 1.
 αἶσα, η 197.
 ἀκέων, φ 89.
 ἄκηστις, κ 161.
 Ἀλκμαίων, ο 248.
 Ἀλκμάν, ζ 244.
 ἀλύω, ι 398. σ 333.
 ἄλωή, α 193. ζ 293. η 122.
 ἄμαθος, β 326.
 ἀμήχανος, τ 560.
 ἀμνίον, γ 444.
 ἀμύμων, α 29.
 ἄν superfluum, ζ 221.
 ἀναδιπλασιασμός, δ 388 λελαβέ-
 σθαι ζ 302 κεκύθωσιν θ 264 πέ-
 πληγον.
 ἀνακτόριος, ο 397.
 ἀνελόντες, γ 453.
 ἀνέχησθαι, τ 111.
 ἀνιέμενος, β 300.
 ἀνοπαῖα, α 320.
 ἀντὶ-εἶναι, θ 546.
 ἀντίθεος, α 21. ξ 18.
 Ἀντίκλεια, λ 202.
 Ἀντικλος, δ 285.
 Ἀντιόπη, λ 260.
 ἀπείλω, θ 383.
 ἀπία γῆ, η 25. π 18.
 ἀπινύσσειν, ζ 258.
 ὀποπλήξας, κ 440.
 ἄργματα, ξ 446.
 Ἄργος ἱππόβοτος, δ 99. ο 224. σ 246.
 ἀριγνώτη, ζ 108.
 ἄριστον, π 2.
 Ἀριστοφάνης, α 38. 72. 185. 424.

β 205. 322. γ 71. 199-200. δ 62-64.
644. ε 247. θ 142. ι 252-255. λ 38-
43. 115. 161-162. 399-403. 435-442.
μ 53-54. 163-164. ο 19. 91. ρ 181.
σ 44. 282.
Ἄρκτος, ε 273-275.
Ἄρτεμις, ε 124-125.
articulus pro pronomine demonstra-
tivo, β 134. 146. λ 353.
articuli metathesis, ρ 10.
articulus omissus, β 205.
articulus ἐξ ἐπαναλήψεως, ε 391.
asteriscus, α 7. 45. 99. 171-3. 301-2.
γ 71. ε 7. 13. 44-46. 133-4. 158. ζ
245. θ 192. ι 42. 252-255. 540. ν 173
-178. 398-401. 430-433. ξ 188-190.
π 57-59. σ 84-85. 390-392. τ 4-13.
304-307. φ 350-353. ψ 296. ω 74.
ἄττα, π 31.
ἐν πυρὸς ἀγῆ, ψ 89.
αὐλή, δ 678.
αὐτῶν σφετέρῃσιν, α 7. β 45.
αὐτως, μ 284.
Achilli necati corpus non ab Ajace ex
proelio ablatum, ε 310.
ἄψος, δ 794.
ἄωρος, μ 89.

B.

βάλλειν, ι 495. χ 258.
βασιλεύς, α 72. ζ 54. η 49. θ 390.
ξ 336.

Γ.

γαῖα χυτή, γ 258.
γόμος, δ 3.
γάρ, α 337. δ 722. κ 174. 189. 591.
γεγωνέμεν, ε 400. ι 473. ρ 161.
γείναι, ν 202.
γείτονες, ι 48.
ἀπὸ γενικοῦ εἰς τὸ εἰδικόν, η 197.
θ 363. ι 39.

γέροντες, β 14.
Γίγαντες, η 59.

Δ.

δαιμόνιος, σ 406. τ 71.
δέ, β 5. η 47. θ 363. λ 350. 501. ξ 87.
ο 81. ρ 261. σ 234. τ 46. υ 66. φ 1.
29.
δείλετο, η 289. δειελήσας ρ 599.
δεῖπνος, α 124. δ 61. 429.
δέκτης, δ 248.
δεν in οὐδέν snpersfluum, δ 248.
δέξιος, β 154.
δέτρον, λ 579.
δεῦτ' ἄγε, θ 11.
τὸ δεύτερον πρῶτον, γ 467. ο 4. φ
277. πρὸς τὸ πρῶτον τῇ τάξει
πρῶτον, β 42.
diasceuaasta, λ 584.
διερός, ζ 201. ι 43.
Dionysius Sidonius, κ 329. λ 379. ο 31
-32. π 239.
Dionysus, ι 198.
δῖος, γ 266.
διπλῇ diserte commemorata, β 89. ε
422. 453. ζ 86. 303. η 137..
δίπτυχα ποιῶν, γ 458.
δόρυ, β 19. δ 429. η 13.
δόρυ, ζ 167.
Δούλη, δ 12.
δρυὸς μέλαν, ξ 12.
δυσηλεγής, χ 325.

E.

ἐγχεσίμωρος, γ 189.
ἐδνα, α 276. β 53.
ἐθέλω, γ 121. 272. δ 619. θ 223. λ
106. ο 317.
εἰμί omissum, ρ 283.
εἶρερον, θ 529.

εἶσθαι ἀπὸ τοῦ εἶμι, τ 69.

εἶσατο pro ἐφάνη, ε 281. pro ὤρ-
μησεν ἀπιέναι θ 283.

εἴσω et ἔνδον, η 13. κ 91.

ἐκάτεροθι, α 335.

ἐλαύνω, ε 132. σ 91. τ 393. χ 97.

Ἑλένης ancillae, δ 123.

Ἑλλάς, α 341. δ 726. 811. ο 80.

ἔμπης, ε 205. σ 354. τ 37.

ἐμπλήγηδην, ν 132.

enallage generum verbi:

passivum pro activo: δ 47. 322. η
33. κ 238. activum pro passivo: α
404. β 102.

enallage temporum:

praesens pro imperfecto: ζ 86. η
104. praesens pro futuro: γ 82. 396.
δ 485. ζ 174. μ 383. ρ 418. φ 97.
praesens pro aoristo: θ 289. ι 297.
aoristus pro praesente: π 208.

enallage modorum:

coniunctivus pro optativo: α 396.
δ 692. ζ 37. ρ 385. optativus pro
indicativo: ξ 122. coniunctivi vo-
calis correpta (recentiores falso in-
dicativus pro coniunctivo): ζ 33.
259. κ 525. μ 27. ξ 400. infinitivus
pro imperativo: α 291. β 305. δ
416. 419. ε 30. 341. 346. 349. ζ 258.
261. 298. η 222. μ 47. ξ 396. ο 277.
σ 106.

enallage numerorum:

pluralis pro duali: ε 202. η 47.
substantiva quae sunt generis neu-
trius cum pluralibus verborum con-
struuntur: β 156. η 132. λ 125. sub-
stantiva quae sunt generis neutrius
cum singularibus verborum con-
struuntur: δ 613. κ 328. transitio
ab uno numero ad alterum: γ 475.
ζ 302. θ 16. 153. κ 212. ρ 264.

σχῆμα πρὸς τὸ σημαίνον:

α 277. β 195. γ 305. δ 210. θ 214.
λ 517. substantiva nunc in plurali
nunc in singulari forma posita:
Μάλεια, Μάλεια γ 287. δ 514.
ι 80. Ἀθήνη, Ἀθηναίη 79. Κρήτη,
Κρηται ξ 199. Φεά, Φεαί ο 296.

enallage personarum:

secunda pro tertia: η 293. ἀπο-
στροφὴ ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ
πρὸς τὸ μυμητικόν: α 39.

enallage casuum:

nominativus pro vocativo ρ 415. no-
minativus pro accusativo ε 477. no-
minativus pro genetivo α 110. η 103.
μ 73. σ 95. genitivus pro accusativo
β 55. η 301. ι 177. accusativus pro
genetivo γ 445. δ 646. ζ 50. 224. η
40. 139. κ 150. ξ 2. 178. π 326. σ
258. 396. ψ 55. genitivus pro dativo
ε 130. dativus pro genetivo β 417.
δ 295. 771. θ 4. π 265. dativus pro
accusativo ι 19. accusativus pro da-
tivo γ 14. 24. δ 614. genitivus pro
ἐπὶ cum accusativo χ 89. dativus
pro ὑπὸ cum genetivo ο 6. σ 100.
406. dativus pro διὰ cum accusa-
tivo ν 5. τ 378. accusativus pro περὶ
cum genetivo δ 836. κ 15.

enallage partium orationis:

neutra adjectivorum pro adverbis:
α 299. β 45. 257. γ 496. δ 112. ζ
163. θ 38. κ 409. μ 379. ξ 174. π
255. 431. ψ 225. comparativus pro
positivo: γ 125. 362. η 159. superla-
tivus pro positivo: λ 239. ν 93.

enallage generum: β 214. γ 184. δ 442.

709. ε 422. 467. ζ 108. 122. 271. κ
271. ξ 106. ο 161. τ 38. 131.

ἐνθα, α 11. 18.

ἐξ ἀλόγ, ε 422. λ 134. ψ 281.

ἐπαιγίζων, ο 293.
 ἐπανάληψις, α 22. ὡς περὶ ἐτέρου,
 ε 391, η 196. ι 347. ξ 77. 447.
 ἐπεί, α 2. θ 452.
 ἔπειτα, κ 307. ν 63.
 ἐπητής, ν 332, σ 128. φ 306.
 ἐπιβουκόλος, γ 422.
 ἐπιβώτωρ, ν 222.
 ἐπίηλεν, χ 49.
 ἐπίηρα, σ 56.
 ἐπιήρανα, τ 313.
 Ἐπικάστη, λ 271.
 ἐπίουρος, ν 405.
 ἐπισμυγερωῶς, γ 195. δ 672.
 ἐπίσταμαι, ν 207, ξ 359.
 ἐρινόν, ε 281.
 Ἐριφύλη, γ 309. λ 326.
 Ἐρμῆς, ᾧ πυμάτω σπένδεσκον, η
 137. οὐ ψυχοπομπὸς καθ' Ὀμη-
 ρον οὐδὲ χθόνιος, ω 1.
 ἐρμῖς, θ 277. ψ 198.
 ἔρσαι, ι 222.
 ἔσπερος pro ἑσπέρα, α 422. δ 786.
 ἑταῖρος, λ 7.
 ἕτερος, η 126. κ 354. λ 258.
 εὐνομή, ρ 497.
 εὐχετόωντο, α 172. δ 139. ξ 463. 468.
 Ἐφύρη, α 259. β 328.
 ἔχον pro ἤλαυνον, κ 91.

Z.

Ζηνόδοτος, α 3. 39. 93. 157. 246. 261.
 273. 284. 337. 413.
 β 39. 41. 42. 81. 180. 214. 359. 404.
 γ 11. 50. 216. 228. 230. 231. 276. 296.
 307. 313. 335. 349. 362. 363. 378.
 380. 400-401. 402. 444. 489.
 δ 1. 62-64. 70. 158-60. 162. 304. 353.
 366. 370. 379. 468. 477. 498. 702.
 ε 132. 459.
 ζ 1. 137. 256. 290.

η 13. 15. 41. 140. 217. 222. 250.
 θ 22. 142. 251. 507.
 ι 116.
 κ 41. 70. 160. 239. 351. 440. 509.
 λ 26. 38-43. 191. 245. 249. 364. 498.
 581.
 μ 15. 209. 281. 284. 290. 297. 398.
 422.
 ν 213.
 ξ 8. 22. 171. 231. 295. 394.
 ο 20. 244. (253).
 π 104. 281-298.
 ρ 111.
 σ 79. 130. 197.
 υ 202.
 φ 16.
 χ 173.
 ζῶμα, ξ 482.
 ζῶστρα, ζ 38.

H.

ἦ, θ 186.
 Ἡβη, λ 601.
 ἦθεϊς, ξ 147.
 ἥλιος γ 335. ἡπαξ εἰρημένον, θ 271.
 μ 3. ἡέλιοιο τροπαί, ο 404.
 ἡμαθόεις, β 326.
 ἡμερίς, ε 69.
 ἡπειρον, κ 55.
 Ἡρακλῆς, λ 601.
 Ἡρωδιανός, α 320. γ 50.
 ἥρωες, θ 483. σ 423.
 Ἡσιόδος, δ 231. 477. θ 312. ι 198.
 Ἡσιόδειος χαρακτήρ, ο 74. τ 34.
 Ἡφαιστος, θ 274 in Olympo cudit.
 θ 312. Jovis et Junonis filius.

Θ.

Θαυμάζω, ν 157.
 Θέιος, μ 417.

Θεῖος, α 65.
 Θέμις, β 68.
 ἡ Θεσσαλική, δ 726. λ 496.
 Θῆβαι ab Amphione conditae, λ 263.
 Θηήσαντο, θ 17.
 Θῆτες τε δμῶες, δ 644.
 Θύρα, ι 243. ν 109. 370.
 Θύω, ι 231. ξ 446.

I.

Ἰάριος, ο 16.
 Ἰκωμι, ἰκάνομαι, γ 92. δ 322. ζ 176.
 ι 266. ν 206.
 ἰοειδής, λ 107.
 ἰονθάς, ξ 50.
 ἵπποι, Homerus quadrigas non novit
 δ 590. 602. ε 371. κέλης. ~
 ἴσχω, τ 204.
 Ἰσμαρος, ι 39.
 ἰτέαι ὠλεσέκαρποι, ι 510.
 Ἰφθίμη an ἰφθίμη, δ 797.
 Ἰφίτος, φ 22.
 ἰπ' ἰωγῆ, ξ 533.

K.

καθάπτομαι, β 39. γ 345. κ 70.
 καί superfluum, α 33. θ 154. κ 471.
 λ 453.
 καλάμη, ξ 214.
 Καλλίστρατος, κ 52-54. μ 250. 439
 -441. ξ 204.
 κάλλος, σ 192.
 καμινοῖ, σ 27.
 Κάστωρ et Πολυδεύκης, λ 300.
 Κάστωρ et Κάστρω, ξ 204.
 καταλοφάδειαν, κ 169.
 κἀντός pro κε αὐτός, γ 255.
 κε superfluum, γ 255. δ 29. ε 417.
 μ 156.
 κέλης, ε 371.
 κέλευθα pro κέλευθοι, κ 20.

κέρας, μ 253.
 κήτειος, λ 521.
 Κικονία, ι 39.
 κίστη, ζ 76.
 κίων, τ 38.
 κλητός, ρ 386.
 κλῖναν, ι 59.
 κλισίη, δ 123.
 κλίσιον, ω 208.
 κλισμός, δ 123.
 Κλυταιμνήστρα, α 300. γ 309. λ 410.
 430.
 κλυτός, ζ 58.
 κνώδαλον, ρ 317.
 κοιμηθῆναι, ν 4.
 κοῖτος pro κοίτη, γ 334. η 137.
 κόλλωψ, φ 407.
 κόνις, λ 191.
 κοτύλη, ο 312. ρ 12.
 κουρῖξ, χ 188.
 Κράτης, θ 22. χ 188.
 Κρήτη, τ 174.
 κυνέη ψάμμω, μ 243.
 ὁ Κυκλικός, δ 248.
 Κύκλωπες, ι 106. 225. 275. 508.
 Κυλλήνιος, ω 1.
 κυνορμιστέων, ρ 300.

Λ.

Λαέρκης, γ 425.
 Λακεδαιμόνων, δ 1.
 λάρυξ, τ 229.
 λάων, τ 229.
 λέβης, α 136. γ 425.
 λέγω, δ 413. 451. κ 320.
 λευγάλεος, β 61. ε 312.
 λίγδην, χ 278.
 λικριφίς, τ 450.
 λίμνη, γ 1.
 λόγος, α 56.
 λύγρον, τ 34.

M.

μάσταξ, δ 287. ψ 76.
 μέλλω, α 232. β 156. ζ 165. σ 19. 139.
 μενεαίνω, ε 341.
 mensae post coenam ablatae, η 174.
 μεσόδμυι, τ 37.
 διὰ μέσου, α 16. κ 193.
 μήλα, ι 184. ρ 246.
 Μίνως, λ 570.
 μνηστήρες, ρη' π 246.
 μολπή, α 152. δ 19. ζ 101.
 μορόεντα, σ 298.
 Μοῦσαι, ω 1. 60.
 μύνησι, φ 111.
 μύχοιτατος, φ 146.

N.

Νεῖλος, δ 477.
 ἐκ νεφέων, ν 104.
 νήδυμος, δ 793.
 Νήϊον, α 185.
 νηλειτίδες, π 317. τ 498.
 νῆμα, δ 131.
 νῆσος ἐξωκεανισμένη, δ 556. ε 55.
 100. 277. ζ 8. 204. η 321. θ 557.
 κ 1. 190. ν 383.
 Νικάνωρ, α 72. β 137. ε 477.
 νόος, α 3.
 νύμφιον, η 65.

O.

ὄγκιον, φ 61.
 ὀθύνη, η 107.
 οἶδας, α 337.
 Οἰδίπους, λ 275.
 οἶος, τ 160.
 οἶσε, χ 481.
 Οἰχαλία, θ 224.
 Ὀλυμπος ὄρος et οὐρανός, ε 50.
 294. ζ 42. 44. 45. ι 21. 69.
 ὀνείατα, α 149.
 ὄνομα ἀντὶ ἀντωνυμίας, ε 453.

Onomacritus, λ 602.

Ὀρέστης, γ 303.

Ὀρσίλοχος et Ὀρτίλοχος, γ 483.

ὄσσα, α 282. β 216. ω 413.

ὀσσύμενος, α 115. β 152. σ 154.

οὐδέ, ο 246.

οὐδός, ρ 196.

οὐλε, ω 402.

οὕτω, ζ 218. ρ 447.

Π.

Παιήων, δ 231.
 παλιμπετές, ε 27.
 παλιμπλαγχθείς, ν 5.
 παλιρρόδιον, ε 429.
 Πανδάρηος, τ 518.
 πάντα pro ἔλα, γ 456. superfluum
 ε 244. θ 258.
 πάππα, ζ 57.
 ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, γ 486.
 δ 560. ζ 83. μ 172. ν 78. ο 184.
 παροιμιῶδες: διέπτατο δ' ὥστε
 νόημα, η 35.
 πατήρ, ν 128.
 πατριδος αἰῆς, δ 522.
 Πάφος, θ 363.
 περ superfluum, ε 188. ρ 47.
 περίκληα, ε 240.
 περιρρηδής, χ 84.
 ὅτι πρὸς τὸ ἐκ περιφράσεως
 νοούμενον ἀπῆντησε, λ 84. 90.
 πηός, θ 581.
 pisces, δ 368. κ 124. χ 386.
 Πλάγκτες, μ 61.
 πλίσσοντο, ζ 318.
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ, κ 3.
 πολύαινος, μ 184.
 Πολύδαμνα, δ 228.
 πολύδωρος, ω 294.
 πόνος, β 334. πένοντο, δ 624. πο-
 νησάμενος, ι 250.

Porphyrus, ϑ 186.

praepositiones commutatae.

εἰς pro πρὸς γ 317.

ἐκ „ μετά μ 286.

ἐν „ παρὰ σ 44.

ἐπὶ „ παρὰ ζ 52. 305. η 153.
ξ 294.

μετά „ πρὸς α 22. ζ 54.

μετά „ ἐπὶ ζ 222. ϑ 47.

μετά „ ἐν ο 227.

περὶ „ ἐπὶ γ 219.

ὑπὸ „ ἀπό β 111.

praepositiones omissae: διὰ, ϑ 122.

ι 19. ν 5. ρ 23. σ 466.

εἰς, γ 117. δ 29. 139. χ 304. ψ 7.

ἐκ, ξ 338.

ἐν, α 28.

ἐπὶ, τ 537. χ 89.

κατά, ο 293.

παρὰ, ο 282.

περὶ, β 24. δ 317. 714. ϑ 12. κ 15.

ξ 174. 321. ω 425.

πρὸς, λ 66. ψ 91.

σύν, ϑ 186. ι 68. φ 54.

praepositiones superfluae:

εἰς, κ 351.

ἐκ, ε 477.

ἐπὶ, γ 195. 422. δ 672. ν 222. 405.

ὑπὸ, δ 386. π 10.

πρεσβύτατος, ν 142.

πρηνής, χ 26.

πρίν, γ 117. δ 254.

προπάροιθεν, ρ 277.

προπίνειν, ν 25. 57.

προτέρω, δ 26. ε 417. ι 62.

πτολίπορθος, α 2.

πυνθάνω, γ 86.

P.

regiones coeli Homero notae, ϑ 29.

ρίνον, ἑρινόν, ε 281.

Σ.

Σαλμωνεύς, λ 236.

Σάμιος, Σάμη, α 246. δ 671. 845.

ι 24. ο 29.

Σειρήνες, μ 39. 52. 185.

σιγαλόεις, ζ 26.

Sigma et Antisigma, ε 247.

Σίντιες, ϑ 294.

Σίσυφος, λ 593.

scriptura, ϑ 163.

σπουδῆ, φ 409. ω 119.

σταμίνες, ε 252.

στεῦτο, λ 581.

στρυγεῖν, κ 113.

συστολή Ἰακή, η 8. μ 85.

σφῶι, χ 173.

Σχερία, ζ 8. ν 160.

σχέτιος, μ 279.

σχῆμα Ἀλκμανικόν, κ 513.

σχῆμα Ἀττικόν, β 55. η 301.

σῶν, κ 208.

T.

ταλαπείριος, η 24.

Τάνταλος, λ 588.

ταυτολογική παραλληλία (παραλ-
λήλως), γ 317. δ 118. 244. 451. 685.

ι 261. μ 92. χ 402.

τάφος, γ 309. δ 547.

τάχα, α 251. ν 377. β 89. 107.

τε superfluum, β 182. τ 160.

τέθηπα, ζ 163.

τείν, δ 619.

τέμενος, ζ 293.

τένοντες, γ 449.

Τερπιάδης, χ 330.

τερσήμεναι, ζ 98.

τῇ ἀντὶ τοῦ λάβε, ϑ 477. ι 347.

Τιτύος, λ 577.

τοῖος, δ 266. φ 62.

τρίγληνα, σ 298.

Τροίη δισυλλάβως, ε 39. *Τρωϊκή*
τρισυλλάβως, κ 41. λ 510.

τροπαὶ ἡέλιοιο, ο 404.

Υ.

ὕλακόμωροι, ξ 29.

ὑπερβατόν, α 16.

ὑπερικταίνοντο, ψ 3.

ὑπεροπλίσσαιτο, ρ 268.

ὑπερφίαλος, α 134. ι 106. φ 289.

ὑπνώσαι, ν 4.

ὑποδμῶς, δ 386.

verbum simplex pro ποιεῖν cum verbo,
β 68. 91. δ 105. ν 380.

versus expuncti: α 97-101. 141. 171-3.
185-186. 344. 356-359.

β 7-8. 19-20. 137. 316-317. 322. 434.

γ 71-74. 199-200. 209. 232-238.
241-242. 244-246.

δ 62-64. 158-160. 192. 285-289. 553.
661-662. 726. 783. 816.

ε 54. 84. 97-98. 105-111. 124-125.
337.

ζ 144. 244-245. 275-288.

η 13. 174. 251-258. 311-316.

θ 81-82. 142. 333-342. 561-571.

ι 5-8. 33-35. 453.

κ 242. 329.

λ 38-43. 52-54. 157-159. 245. 315-316.
399-403. 428. 435-442. 454-456.
461. 525. 547. 565-627. 602-604.

μ 53-54. 86-88. 124-126. 163-164.
250. 374-390. 439-441. 445-446.

ν 320-323. 333-338. 347-348. 389.
398-401.

ξ 22. 159. 162-164. 495. 503-506.

ο 19. 24-26. 31-32. 45. 74. 78-85.
91. 251.

π 101. 104. 152-153. 239. 281-298.

ρ 160-161. 181. 359. 450-452. 475-480.
501-504.

σ 115-116. 229. 282. 330-332.

τ 130-133. 346-348.

χ 31-33. 144-145. 274-276. 218-221.

ψ 297-ω finem.

versus ex meris spondeis compositi,

ι 167. ο 334. φ 15. χ 175. 192.

virgines heroes lavunt, γ 464. ζ 221.
λ 601.

Φ.

φάάντατος, ν 93.

φαινός, ζ 74.

φιλεῖν, δ 29.

Φιλομηλείδης, ρ 134.

φράζειν, α 444.

φρῆξ, δ 402.

Χ.

χαίρειν, ν 39.

Χαῖρις, η 79.

χαλκοβατές, ν 4.

Χαρίτων δύο γενέσεις, θ 363.

χείσεται, χεία, σ 17.

χέρνιβα, γ 425. ο 135.

χῆν, ο 161.

χοῖνιξ, τ 28.

χόρος, θ 260.

Χρύσιππος, ε 240.

οἱ χωρίζοντες, θ 246. λ 286. χ 174.

Ψ.

ψάμαθος, β 326.

ψύξαι, ζ 98.

Ω.

ᾠδε, α 182. β 111. γ 125. ε 341. ζ 218.

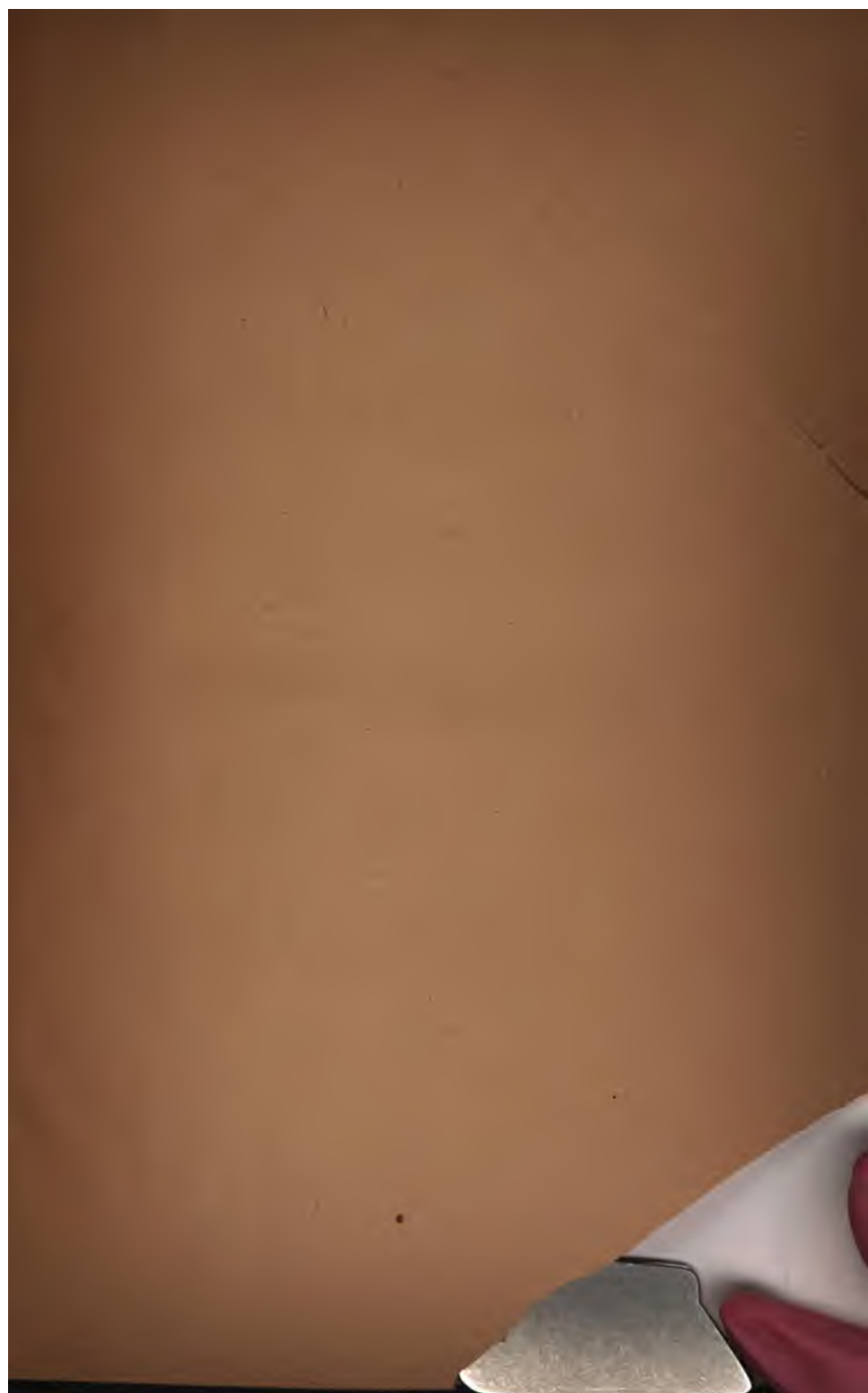
ᾠκεανός, μ 2.

ᾠρίων, λ 573.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

- p. 13 l. 29 pro saepins l. saepius.
- 15 - 14 „ ξ 37 l. ζ 37.
 - 15 - 18 „ σ 8 l. x 238, sic etiam p. 41 l. 19 et p. 72 l. 6.
 - 17. Fortasse etiam ex Ar. manaverunt quae leguntur in E, ad β 3: et ad observationes de heroum armis pertinent *περι δὲ ξίφος: σημαίνει ὅτι τὸ παλαιὸν ὤμοις τὰ ξίφη περιεβάλλοντο καὶ ὥς ἐν Ἰλιάδι φησὶν ὁ ποιητὴς „τῇ ῥα δύο τελαμῶνε περι στήθεσσι τετάσθην, ἥτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροῦλου.“* (Ξ 404).
 - 16 - 19 „ κηρυξ l. κῆρυξ.
 - 22 - 23 „ deleatur δ 375.
 - 26. Quod habet S ad β 381 fortasse Aristonici est: *ἔς δ' ὡματ' ἰὼν: ἰστέον ὅτι δῶμα ὅμιλος οὐ πάντοτε τὴν ὅλην οἰκίαν λέγει, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ ἐνδότερον αὐτῆς μέρος.*
 - 29 - 14 pro x 249 l. φ 97.
 - 30 - 16 et 102 l. 5 pro ρ 321 l. ο 317.
 - 32 - 34 pro ἰνδάλλαται l. ἰνδάλλεται.
 - 38 - 18 „ λ 568 l. ζ 221.
 - 41 - 13 „ θοινηδῆναι l. θοινηθῆναι.
 - 41 - 15 deleatur ω 475.
 - 64 - 29 pro ἐσχάρα l. ἐσχάρα.
 - 67 - 10 „ x 249 l. θ 565.
 - 87 - 33 deleatur ω 475.
-

888.9 .A715oc
Aristonici Peri semeionAJA9484
Stanford University Libraries

3 6105 045 012 916

CECIL H. GREEN LIBRARY
STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
STANFORD, CALIFORNIA 94305-6004
(650) 723-1493
grncirc@sulmail.stanford.edu

All books are subject to recall.

DATE DUE

DEC 10 2002

FEB 10 2003

